

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 2014

Liahona

**Svar på fire
spørgsmål om
præstedømmet, s. 18**

**Vælg underholdning,
der er din tid værd, s. 14**

Opbyg Zion, hvor du er, s. 30

»Faderen har myndighed og ansvaret for at undervise sine børn og for at velsigne og bringe dem evangeliets ordinancer og enhver anden nødvendig præstedømmebeskyttelse. Han skal udvise kærlighed og troskab og ære moderen, så deres børn kan se den kærlighed.«

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Dette ved jeg«, *Liahona*, maj 2013, s. 7.

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Fremskynd værket**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Jesu Kristi guddommelige mission: Tjeneste**

ARTIKLER

- 14 Medier med mening**
Katherine Nelson
Vores brug af underholdning kan være et hensigtsmæssigt og helligt valg.
- 17 Forældreomsorg – træk stikket ud**
Jan Pinborough
Når vi følger Frelseren og ser vore små, så slukker og afbryder vi for det, der distraherer.
- 18 Præstedømmets kraft – tilgængelig for alle**
Linda K. Burton
Præstedømmet er et helligt tillidshverv, der er givet for at velsigne mænd, kvinder og børn, så vi kan leve som evige familier med Gud.
- 24 Pionerer i alle lande: Sidste dages hellige i Italien: En arv af tro**
Lia McClanahan
Opførelsen af templet i Italien er et resultat af en lang forhistorie af trofaste hellige.

30 Kaldet til at være lig Kristus

Ældste Jeffrey R. Holland
Tiden er inde til at etablere Zion, der hvor vi befinder os – også selv om vi befinder os midt i et Babylon.

FASTE ARTIKLER

- 8 Vi taler om Kristus: Se hvilken kærlighed Jesus har vist mod mig**
Cesar Lima Escalante
- 10 Vores hjem og familie: Udfordringerne er velsignelserne**
Rachel Harrison
- 12 Profeter i Det Gamle Testamente: Samuel**
- 13 Undervis i Til styrke for de unge: Tiende og offerydelser**
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Styrken ved når**
Kelly Louise Urarii
Inden for 24 timer blev min mand ramt af en dødelig sygdom. Der var ét ord, der holdt os oppe.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Jerry Garns.
Indersiden af forsiden: Fotoillustration:
Bradley Slade

42

42 Følg lykkens vej

Biskop Gérald Caussé

Disse tre principper kan hjælpe jer med at blive arkitekt for jeres egen lykke.

47 Fortæl om evangeliet online

Maria Mahonri-Yggrazil
Arduo Andaca

Jeg har altid været meget genert omkring min tro, men en ny teknik hjalp mig til at være mere åben.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvad er der i nettet?

57

48 Handlefrihed og svar: Genkend åbenbaring

Ældste Richard G. Scott

For at kunne udvikle os er vi nødt til at stole på vores evne til at træffe korrekte afgørelser.

52 Hvad nu, hvis jeg ikke føler en brænden i brystet?

Rachel Nielsen

Jeg har aldrig følt en brænden i brystet. Betyder det, at Helligånden ikke taler til mig?

56 Følg de små tilskyndelser

Man ved aldrig, om en lille tilskyndelse kan have en stor virkning.

57 En velsignelse til min bror

Jesse Jones

Min bror havde været i en motorcykelulykke og lå nu på hospitalet. Jeg var syg af bekymring.

58 Spørgsmål og svar

Hvad bør jeg tænke på under nadveren?

60 Til styrke for de unge:

Tiende bringer indre styrke

Ældste Anthony D. Perkins

Ved at betale din tiende lærer du, at Herren holder alle sine løfter.

62 Min vej tilbage til Kirken

Doug Boyack

Jeg mente, at jeg ikke havde brug for Kirken, lige indtil en rejse og tiende lærte mig det modsatte.

63 Plakat: Uforgængelige

66

64 En velsignelse til mamá

Susan Barrett

Mamás ryg havde gjort ondt. Hvordan kunne Ruben hjælpe?

66 Særlige vidner: Hvordan kan jeg være missionær nu?

Ældste Neil L. Andersen

67 Det ærbødige lam

Ældste Scott D. Whiting

Jeg ville gerne være ærbødig, så jeg kunne få et klistermærke, men så skete der noget endnu bedre.

68 Venner over hele verden: Jeg er Loredana fra Italien

Amie Jane Leavitt

70 Påklædningsdukker: Massimo fra Italien

71 Følg Jesus: Vær hjælpsom

72 Musik i Uganda

David Dickson

Det kan være skræmmende at stå foran alle og lede musikken, men ikke for George!

74 Få Primary hjem: Præstedømeordinancer og tempeltjeneste velsigner min familie

Jennifer Maddy

76 Vores side

78 Til mindre børn

81 Portræt af en profet: Gordon B. Hinckley

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold,
Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller,
Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jennifer Grace Jones,
Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan
Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa
Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Loggren, Scott M.
Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks,
Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gyi,
Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

June 2014 Vol. 163 No. 6. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her er to eksempler:*

»Præstedømmets kraft – tilgængelig for alle«, s. 18: Inden familieaften kan du læse de fire spørgsmål, som søster Burton stiller i denne artikel. Fremvis en lille lampe til familieaften (vær sikker på, at den ikke er sat til). Lad nogle i familien prøve at tænde for den. Sammenlign den elektriske kraft, som lampen har brug for, med præstedømmets kraft. Sæt stikket i stikkontakten og tænd for lampen og drøft, hvordan vi kan nyde godt af lyset fra lampen, eller kraften fra præstedømmet. Lad alle i familien overveje, hvordan de er blevet velsignet af præstedømmet. I kan prøve at lære det skriftsted, der står i L&P 84 udenad, som er det skriftsted, søster Burton beder os lære udenad.

»Williams gode idé«, s. 78: I kan begynde med at synge »Jeg elsker Herrens tempel« (*Børnenes sangbog*, s. 99) eller en anden sang om templer. Læs denne artikel sammen som familie og drøft, hvorfor templer er vigtige. Lad alle i familien tegne en tegning af templet, måske af det, der ligger tættest på, hvor I bor. Overvej at hænge både tegningerne og billedet på s. 79 op et sted i jeres hjem, hvor man dagligt kan se dem. Tal om, hvordan det at se et billede af templet, kan minde os om at træffe beslutninger, der holder os værdige til at komme i templet.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Befalinger, 30

Bøn, 48

Depression, 39

Det Gamle Testamente, 12

Familie, 10, 17

Fasteoffer, 13, 60

Forsoning, 8, 58

Handlefrihed, 14, 48

Helligånden, 48, 52, 56, 67

Hinckley, Gordon B., 81

Håb, 80

Indvielse, 14

Jesus Kristus, 7, 8

Kaldelser, 72

Lydighed, 18, 56

Lykke, 42

Medier, 14, 17, 47

Missionering, 24, 30, 47,

66

Musik, 72

Nadver, 8, 58

Omvendelse, 24, 62

Personlig værdi, 42

Pionerer, 24

Profeter, 12, 41, 81

Præstedømme, 18, 64, 74

Slægtshistorie, 4, 6, 38

Templet, 10, 24, 74, 78

Tiende, 13, 60, 62

Tjeneste, 71, 72

Tro, 80

Vidsomsordet, 40

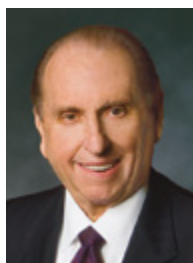
Zion, 30

Ægteskab, 10

Ærbødighed, 67

Åbenbaring, 18, 41, 48,

52, 56

Præsident
Thomas S. Monson

FREMSKYND VÆRKET

Vidste du, at den genoprettede kirke var 98 år gammel, før den havde 100 stave? Men mindre end 30 år efter det havde Kirken oprettet de næste 100 stave. Og kun otte år efter det havde Kirken mere end 300 stave. I dag har vi mere end 3.000 stave.

Hvorfor sker denne vækst med en så høj hastighed? Er det fordi, at vi er mere velkendte? Er det fordi, at vi har så flotte kirkebygninger?

Det er vigtige ting, men årsagen til Kirkens vækst i dag er, at Herren tilkendegav, at det ville ske. I Lære og Pagter siger han: »Se, jeg vil fremskynde mit værk, når tiden er inde.«¹

Som åndelige børn af vor himmelske Fader blev vi sendt til jorden i denne tid for at kunne tage del i fremskyndelsen af dette vidunderlige værk.

Mig bekendt har Herren aldrig indikeret, at hans værk er begrænset til jordelivet. Hans værk favner tværtimod evigheden. Jeg tror på, at han fremskynder sit værk i ånde-verden. Jeg tror også på, at Herren, gennem sine tjenere der, forbereder mange ånder til at tage imod evangeliet. Det er vores opgave at søge vore afdøde og derefter tage til templet og udføre de hellige ordinancer, der vil give dem, der befinder sig bag sløret, de samme muligheder, som vi har.

Enhver god sidste dages hellig i ånde-verden har travlt, har præresident Brigham Young (1801-1877) sagt. »Hvad laver de der? De forkynder, forkynder hele tiden, og bereder vejen, så vi kan fremskynde vores arbejde med at bygge templer her og andre steder.«²

Slægtsforskning er ikke let. Til jer fra Skandinavien – jeg deler jeres frustration. På min svenske side var min bedstefars navn eksempelvis Nils Månsson; hans far hed slet ikke Månsson, men Mons Åkesson. Mons' far hed Åke Petersson, og hans far hed Peter Monsson – tilbage til Monsson-navnet igen.

Herren forventer, at vi udfører vores slægtsforskning så rigtigt som muligt. Hvis vi skal udføre vores arbejde rigtigt, så mener jeg, at vi først og fremmest må have vor himmelske Faders Ånd med os. Når vi lever så retskaffent, som vi kan, vil han åbne vejen for opfyldelsen af velsignelserne, som vi oprigtigt og flittigt søger.

Vi vil komme til at begå fejl, men ingen af os kan blive eksperter inden for slægtsforskning uden først at have været nybegynder. Vi må derfor dykke ned i dette arbejde, og vi må være forberedte på, at det går op ad bakke. Det er ingen nem opgave, men Herren har givet dig opgaven, og han har givet mig opgaven.

Når I laver slægtsforskning, vil I opdage, at I løber ind

i forhindringer, og I vil måske sige: »Jeg kan ikke gøre mere.« Når I når dette punkt, kan I knæle ned og bede Herren om at åbne vejen, og han vil åbne vejen for jer. Jeg vidner om, at dette er sandt.

Vor himmelske Fader elsker sine børn i ånde verden lige så meget, som han elsker os. Angående vore afdødes frelse har profeten Joseph Smith sagt: »Og nu da Guds herlige hensigter haster mod deres fuldbyrdelse og det, som profeterne udtalte, opfyldes, efterhånden som Guds rige oprettes på jorden, og tingenes tilstand fra forud

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Tænk på en yndlingsberetning fra din slægts historie og del denne beretning med dem, som du besøger. Du kan bruge spørgsmålene i børnenes sektion af Budskab fra Det Første Præsidentskab (s. 6) til at opmuntre dem, du besøger til at fortælle deres beretninger. Overvej at læse L&P 128:15 og drøft vigtigheden af at udføre tempelordninger på vegne af vore forfædre.

genoprettes, har Herren åbenbaret os denne pligt og dette privilegium.«³

Med hensyn til vore forfædre, som er gået bort uden kundskab til evangeliet, har profeten Joseph F. Smith (1838-1918) erklæret: »Ved vore anstrengelser for deres bedste vil deres trældomslænker falde, og det mørke, der omgiver dem, vil forsvinde, så lyset kan skinne på dem, og de vil i ånde verdenen høre om det arbejde, der bliver gjort for dem af deres børn her, og de vil fryde sig med jer i udførelsen af disse pligter.«⁴

Der er millioner af vor himmelske Faders åndelige børn, der aldrig har hørt Kristi navn, inden de døde og gik ind i ånde verden. Men nu er de blevet undervist i evangeliet og venter på den dag, hvor du og jeg vil foretage den nødvendige forskning, der åbner vejen, så vi kan tage til Herrens hus og udføre det arbejde for dem, som de ikke selv kan udføre.

Mine brødre og søstre, jeg vidner om, at Herren vil velsigne os, når vi tager imod denne udfordring og handler på den. ■

NOTER

1. L&P 88:73.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 280.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 405.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 246-247.

Ville jeg kunne lide at indeksere?

Emma Abril Toledo Cisneros

Jeg tog del i vores stavs mål om at indeksere 50.000 navne. Til at begynde med var det svært. Ved flere lejligheder havde jeg downloadet navne, der var skrevet med en håndskrift, der var svært at tyde, hvilket af og til gav mig lyst til at sende dem tilbage og downloade nogle andre. Men så indså jeg, at hvis alle tænkte sådan, ville de bundter først blive taget til sidst. Jeg forestillede mig lange køer af mennesker, der ventede i åndeverden, så jeg besluttede mig for at prøve at læse disse navne og transskribere dem uden at lave fejl.

Jeg lærte at have kærlighed til disse mennesker. Jeg forstod,

at de virkelig havde brug for hjælp, og at vi også har brug for deres hjælp. Jeg fik en bedre forståelse af, at vor himmelske Faders fuldkomne plan inddrager alle. Når vi følger inspirationen og vejledningen fra hans udvalgte ledere, vil vi blive vidne til hans barmhjertighed og uendelige kærlighed.

Indekseringen har været en vidunderlig oplevelse for mig. Jeg lærte at værdsætte og holde af mange ting ved slægtsforskning. Jeg fik også værdifulde gaver fra Herren ved at adlyde noget så enkelt som at tage del i indeksering.

Forfatteren bor i Veracruz i Mexico.

BØRN

Kend til dine historier

Dine forældre og bedsteforældre har haft mange spændende oplevelser – nogle kender du måske slet ikke til! Nogle af deres historier vil få dig til at grine, og andre kan hjælpe dig til at have tro på vor himmelske Fader. Men selv voksne kan nogle gange være generte. Brug disse spørgsmål til at hjælpe dem med at huske nogle af deres yndlingshistorier og skriv deres svar ned eller tegn en tegning ud fra deres svar.

Studér bønsumt dette materiale og find ud af, hvad du kan fortælle. Hvordan vil en forståelse af Frelserens liv og mission øge din tro på ham og velsigne dem, som du gennem besøgsundersvisningen våger over? Få yderligere information ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige mission: Tjeneste

Dette er del af en serie af besøgsbudskaber, der omhandler aspekter ved Frelserens mission.

Når vi tjener andre, bliver vi sande tilhængere af Jesus Kristus, som satte eksemplet for os. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi er omgivet af andre, der har behov ... Vi er Herrens hænder her på jorden med mandat til at tjene og til at opløfte hans børn.«¹

Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident, har sagt: »Med lidt øvelse kan vi hver især blive mere som Frelseren, når vi tjener Guds børn. For at vi bedre kan tjene hinanden, vil jeg foreslå, at vi husker fem ord: »Iagttag først og tjen så.« ... Når vi gør det, holder vi vore pagter, og vores tjeneste bliver, ligesom præsident Monsons, et bevis på, at vi er disciple.«²

Hver morgen kan vi bede om at se mulighederne for at tjene andre. »Vor himmelske Fader vil vejlede jer og engle vil hjælpe jer,« har David L. Beck, Unge Mænds hovedpræsident,

sagt. »I vil få kraft til at velsigne andre og redde sjæle.«³

Fra skrifterne

Matt 20:25-28; 1 Ne 11:27-28;
3 Ne 28:18

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?« *Liahona*, nov. 2009, s. 86.
2. Linda K. Burton, »Iagttag først og tjen så«, *Liahona*, nov. 2012, s. 78, 80.
3. David L. Beck, »Jeres hellige pligt til at tjene«, *Liahona*, maj 2013, s. 56.
4. Lucy Mack Smith, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 36-37.
5. George Albert Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 77.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra vores historie

Ved oktoberkonferencen i 1856 bekendtgjorde præsident Brigham Young (1801-1877), at håndkærreponierererne stadig var ved at krydse sletterne, og at alle straks måtte hjælpe med at indsamle forsyninger til dem. Lucy Meserve Smith skrev, at kvinder »trak deres underskørter af samt strømper og alt, hvad de kunne undvære, lige der i tabernaklet, og samlede det sammen i vogne«.

Efterhånden som de reddede pionerer begyndte at ankomme til Salt Lake City, skrev Lucy: »Aldrig har jeg følt større ... glæde ved noget arbejde, jeg nogensinde har udført i mit liv; der herskede en vældig stemning af fællesskab. Jeg behøvede blot at gå ind i en butik og ytre mine ønsker; hvis det var stof, blev det målt af uden beregning.«⁴

Præsident George Albert Smith (1870-1951) har sagt følgende om at tjene andre: »Vores evige lykke vil stå i forhold til, hvordan vi hengiver os til at hjælpe andre.«⁵

Tænk over følgende

1. Hvordan kan bøn gøre os til redskaber i Herrens hænder?
2. Hvordan kan det at tjene andre hjælpe os med at holde vore pagter?

SE HVILKEN KÆRLIGHED JESUS HAR VIST MOD MIG

Cesar Lima Escalante

En søndag inden nadvermødet kom biskoppen hen til mig og spurgte: »Vil du hjælpe med at velsigne nadveren?« Jeg svarede, at det ville jeg selvfølgelig gerne.

Jeg gik hen efter min salmebog og vaskede mine hænder, inden jeg tog min plads ved nadverbordet. Jeg åbnede salmebogen og den første salme, jeg så, var »O, se hvilken kærlighed« (*Salmer og sange*, nr. 114). Mødet var ikke begyndt endnu, så jeg begyndte at læse den første sætning: »O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist mod mig.« Med det samme fyldtes mit hjerte med en dyb kærlighed.

Aftenen før havde jeg læst i Bibelen om slutningen på Jesu Kristi liv – de afsnit, der omtalte den første nadver, Getsemane have og hans død og opstandelse. Jeg forestillede mig Kristus blive torteret, slået og hånet af bødlerne. Jeg så også Kristus for mig, der udførte sit sonoffer i Getsemane have, mens hans disciple sov.

Jeg indså, at jeg skulle til at velsigne brødet og vandet, der repræsenterede hans legeme og blod. Nadveren giver os mulighed for at forny den pagt, som vi indgik med

ham ved dåben, som går ud på, at vi altid erindrer ham, holder hans befalinger og tager hans navn på os.

Da nadvermødet begyndte, sad jeg med alle disse tanker. Jeg følte dybt, at Jesus havde lidt på en så smertefuld og utrolig måde, som er ubegribelig for os. Så kom tanken til mig, at han udholdt lidelserne på grund af sin kærlighed til os – til mig.

Jeg følte en så stor kærlighed fra Herren, at jeg ikke kunne holde

tårerne tilbage. Jeg følte mig ikke værdig til det, som Herren havde gjort for mig. Men jeg følte også, at hans kærlighed til mig er fuldkommen. En ven sætter sit liv til for sine venner (se Joh 15:13). Da nadversalmen begyndte, rejste jeg mig sammen med den anden bror for at begynde på ordinancen.

Vi slog den smukke hvide dug til side, der dækkede brødet. Da jeg stod med brødet, vidste jeg, at

EN ÅNDELIG RENSENDE OPLEVELSE

»Vi er nødt til at forberede os, før vi kommer til nadvermødet, for at nadveren hver uge kan være en åndeligt rensende oplevelse. Det gør vi ved bevidst at lade vores daglige arbejde og fritidsforhold ligge og give slip på verdslige tanker og bekymringer. Når vi gør det, giver vi plads i vores sind og hjerte til Helligånden. ...

Mens vi synger nadversalmen, deltager i nadverbønnerne og nyder symbolerne på hans kød og blod, søger vi under bøn tilgivelse for vore synder og mangler. Vi tænker på de løfter, vi aflagde og efterlevede i den forgangne uge og afgiver specifikke, personlige løfter om at følge Frelseren i løbet af den kommende uge.«

Se ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Gå i sig selv: Nadveren, templet og opoffelse i tjenesten«, *Liahona*, maj 2012, s. 34.

jeg havde ansvaret for at bryde det som del af ordinancen. Men jeg tøvede. Brødet repræsenterer Kristi legeme. Jeg tænkte på soldaterne, der voldte Herren smerte, og jeg havde ikke lyst til at bryde brødet. Da jeg brød det første stykke, tænkte jeg på den smertefulde og ydmygende måde, som Jesus blev behandlet på inden sin død – tornekronen, piskningen, lidelsen. Tårerne blev ved med at løbe mig ned af kinderne, mens jeg brød brødet.

Så kom tanken til mig, at disse smertefulde og ydmygende oplevelser var nødvendige. De var en del af Jesu Kristi sonoffer, og han ydede det offer på grund af sin kærlighed til mig og til enhver af os.

Jeg begyndte at føle en stor glæde og fred. Omhyggeligt og langsomt brød jeg hvert stykke brød. Jeg vidste, at det, jeg holdt i mine hænder, skulle velsignes og helliges af en særlig årsag. Det repræsenterede noget meget værdifuldt, smukt og usædvanligt. Jeg følte et stort ansvar ved at udføre denne ordinance, så de

tilstedeværende ved mødet kunne forny en pagt med Herren og modtage forsoningens velsignelser.

Da vi var færdige, så jeg på bakkerne, der var fyldt med det brudte brød. Det var et vidunderligt og storslået syn. Min side-mand bad bønnen. Aldrig før havde jeg så tydeligt forstået sætningen: »... så de må spise til erindring om din Søns legeme« (L&P 20:77).

Da jeg spiste brødet, følte jeg endnu en gang min Frelsers kærlighed. Jeg følte mig beskyttet, ydmyg og fast besluttet på at gøre det rette. Jeg ønskede at gennemgå mit liv og omvende mig fra alt det, jeg havde gjort forkert.

Jeg er taknemlig for Jesus Kristus og for hans kærlighed til mig. Jeg er taknemlig, for at vi kan modtage velsignelserne ved hans forsoning og blive tilgivet for vore synder og at få mulighed for at vende tilbage til vor himmelske Fader. ■

Forfatteren bor i Mexico City, Mexico.

SPØRGSMÅL TIL OVERVEJELSE

Hvad kan jeg gøre i ugens løb for bedre at forberede mig på at tage nadveren? Hvad skal jeg tænke på under nadveren? Føler jeg tilgivelse og modtager inspiration, når jeg tager nadveren?

UDFORDRINGERNE ER VELSIGNELSER

Rachel Harrison

Det, jeg troede var udfordringer ved et tempelægteskab, viste sig i stedet at være vidunderlige velsignelser.

Jeg talte med en god ven om velsignelserne ved at være gift i templet. I spøg sagde jeg, at jeg kunne komme i tanke om få velsignelser, men mange udfordringer. »Jamen,« svarede hun, »måske er de velsignelserne!«

Jeg vidste, at hun havde ret.

At være blevet beseglet i templet har velsignet mig med et evigt perspektiv på ægteskab og familie. Mine tempelpagter har været de »briller,

hvorigennem min mand og jeg altid har set mulighederne foran os, selv som et ungt, nygift par.

Et evigt perspektiv

Vi begyndte vores ægteskab med et evigt perspektiv, og vi følte, at det betød, at vi ikke skulle udsætte eller begrænse de børn, der ventede på at komme ind i vores familie. Min mand fortsatte med sin bacheloruddannelse, mens vores familie voksede. Da han begyndte at arbejde fuldtid på arbejdsmarkedet, havde vi fem børn. Jeg fortsatte mine studier på deltid, så jeg kunne passe vore børn derhjemme. Det er med glæde, at jeg ser tilbage på de første år. De var fantastiske! Vi boede i en lille lejlighed med to børn under 15 måneder og levede af vores beskedne uddannelsesstøtte og spiste masser af millionbøf.

Jeg betragter de år, som vores pionerår, hvor vi krydsede »sletterne«, der bestod af bacheloruddannelse, at få en familie og at leve af begrænsede økonomiske midler. Jeg kunne – omend i en lille grad – relatere til det, en af de overlevende fra Martins håndkærre kompagni sagde om deres rejse: »Enhver af os kom igennem med en absolut kundskab om, at Gud lever, for

vi lærte ham at kende i vore trængsler.«¹

I verdens øjne var der ingen logik i det, som vi valgte at gøre i de første år af vores ægteskab. Det, at jeg udsatte færdiggørelsen af min uddannelse for at få børn, leve af én indkomst og at ofre nogle bekvemmeligheder, må have virket tåbeligt. Men Herren sagde til Esajas:

»For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren;

for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer« (Es 55:8-9).

Det har været en lærerig velsignelse for os at ofre verdslige mål for at følge vor himmelske Faders vilje for vores familie.

Mød udfordringerne sammen

I L&P læser vi, at de, der »er villige til at iagttage deres pagter ved opofrelse ... er antaget af [Herren].

For jeg, Herren, vil få dem til at bære som et meget frugtbart træ, som er plantet i et prægtigt land ved en ren bæk, og som giver megen dyrebar frugt« (L&P 97:8-9). Vore fem børn er vores dyrebare frugt. De er uden tvivl vores største velsignelser.

Agteskabet rummer nogle af livets vigtigste ansvar – og nogle af livets mest glædelige øjeblikke. Vi vil gerne høre om de glædelige øjeblikke, I har haft i jeres ægteskab. Fortæl jeres historier på liahona.lds.org (klik på »Submit Your Work«) eller via e-mail på liahona@ldschurch.org.

I årenes løb har min mand og jeg mødt mange udfordringer i vores ægteskab, og når jeg ser tilbage, kan jeg oprigtigt sige, at jeg er taknemlig for dem. Herren velsigner os med prøvelser for at lutre os som enkeltpersoner og for at hjælpe os til at vende os til ham og vores partner.

Tempelægteskab er ophøjelsens ypperste pagt. Når denne pagt holdes, leder den til den højeste grad i det celestiale rige, eller evigt liv, hvilket betyder evig forøgelse (se L&P 131:1-4). På grund af denne store belønning bør vi forvente, at et tempelægteskab prøver os af og forandrer selve vores væsen.

Ældste Bruce C. Hafen, emeritus-medlem af De Halvfjerds, har sagt: »Vi bliver måske gift af tryghed. Men så kommer der problemer hen ad vejen. Hvis vi for alvor prøver at løse dem,

vil vi ikke altid føle os godt tilpas, men vi vil udvikle os. Så ender det med, at vi ikke blot er gift for tryghedens skyld, men af glæde.«² Det har ikke altid været behageligt at løse vore problemer sammen, men det har virkelig bragt os glæde.

Hårdt arbejde og glæde

At være mor er det hårdeste, jeg nogensinde har oplevet. Inden jeg fik børn, tænkte jeg, at moderskabet for det meste, om ikke altid, var fyldt med glæde – afbrudt af et eller to øjeblikkes hårdt arbejde. Men jeg har fundet ud af, at det er forholder sig lige omvendt. På grund af mit evige partnerskab med min mand, er mit liv som forælder og ægteskab blevet et laboratorium, hvori man kan blive som vor himmelske Fader. Forældres ansvar i dette liv svarer til vor himmelske Faders arbejde

og hensigt, »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Det kræver himmelsk tålmodighed, styrke og kærlighed at være hustru og mor. At være mor hjælper mig med at blive mere som Gud af natur og i mine ønsker og muligheder.

At være beseglet i templet har velsignet mig på måder, jeg ikke havde forventet. Det er en kilde til styrke for mig og stabilitet for mine børn. Det er et forbindende led tilbage til mine forfædre, som velsigner dem, når jeg udfører ordinancer i templet for dem. Mit tempelægteskab er værd hvert eneste offer, og jeg ved, at det bringer store velsignelser. ■

Forfatteren bor i New Zealand.

NOTER

1. Francis Webster, i William R. Palmer, »Pioneers of Southern Utah«, *The Instructor*, maj 1944, s. 217-218.
2. Bruce C. Hafen, *Covenant Hearts: Marriage and the Joy of Human Love*, 2005, s. 13.

SAMUEL

»Den oplevelse, som drengen Samuel havde, da han reagerede på Herrens kald, har været en inspiration for mig.« – Præsident Thomas S. Monson¹

Min mor, Hanna, kunne ikke få børn og bad i templet om en søn og lovede at give ham til Herren. Gud besvarede hendes bønner; hun fødte mig. Mens jeg endnu var lille, tog hun mig til templet for at tjene ham. Der tog præsten Eli sig af mig og underviste mig.²

Som barn hørte jeg en aften en stemme, der kaldte på mig. Tre gange gik jeg hen til Eli, men det var ikke ham, der havde kaldt på mig. Han sagde, at det var Herren, der kaldte på mig. Jeg fulgte Elis råd, da jeg hørte stemmen en fjerde gang, og svarede: »Tal, din tjener hører!«³ Herren talte til mig og var med mig under min opvækst. Han kaldte mig som sin profet.

Da jeg blev gammel, satte jeg mine sønner til dommere over Israel. Mine

sønner var ikke retskafne, så Israels ældste bad om at få en konge. Jeg advarede folket om farerne ved at have en konge, men de holdt ved deres anmodning. Herren befalede, at jeg skulle »føj[e] dem, og lad[e] dem få en konge«⁴

Herren sendte Saul til mig – »en smuk ung mand«⁵ – og jeg salvede ham til »fyrste over [folket] Israel.«⁶ Han blev deres konge. Men da Herren befalede Saul at udrydde amalekitterne og alt det, som de ejede, adlød han ikke. Han beholdt amalekitternes dyr og ofrede dem til Gud. Jeg lærte Saul, »at adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderes fedt.«⁷

På grund af Sauls ulydighed, befalede Herren mig at salve en ny konge, der skulle findes blandt Isajs sønner.

Isaj førte sine syv ældste sønner frem for mig, men Herren havde ikke valgt dem.⁸ Herren åbenbarede for mig, at det var den yngste søn, David, der skulle være konge. Ud fra fremtoning og format lignede Davids ældre brødre måske mere fremtidige konger, men Herren havde valgt denne unge hyrde til at lede sit folk. Af denne oplevelse lærte jeg, at Herren ikke ser, som mennesker ser; for »mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet.«⁹ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Præstedømmet i funktion«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 45.
2. Se 1 Sam 1-2.
3. 1 Sam 3:10.
4. 1 Sam 8:22.
5. 1 Sam 9:2.
6. 1 Sam 9:16.
7. 1 Sam 15:22.
8. Se 1 Sam 16:10.
9. 1 Sam 16:7.

TIENDE OG OFFERYDELSER

Ved at betale tiende og offerydelser, lærer børn, at Herren holder sine løfter.

I artiklen på side 60-61 i dette nummer taler ældste Anthony D. Perkins fra De Halvfjerds om, hvordan han som ung lærte at skelne mellem ønsker og behov ved at betale tiende, inden han brugte af sin løn.

Ældste Perkins fortæller, at da han holdt denne befaling, »voksede min tro sig stærkere, og det gjorde mit ønske om at holde [Herrens] andre befalinger også.« Han praktiserede et princip, der bliver forklaret i *Til styrke for de unge*: »Din indstilling er væsentlig ved tiendebetaling ... Betal den villigt med et hjerte fuld af taksigelse« (2011, s. 38).

Forslag til undervisning af de unge

- Unge lærer ofte fra andres eksempel. Se »Velsignelserne ved tiende« (*Liahona*, mar. 2013, s. 26) og læs om fem personer, der blev velsignet, fordi de betalte tiende. Tal om, hvordan tiende har velsignet jeres familie. I kan også tale om, hvordan

tiende og offerydelser er til velsignelse for alle medlemmer af Kirken.

- Overvej at læse afsnittet om tiende og offerydelser i *Til styrke for de unge* (s. 38-39). I kan tale om, hvordan fasten og fasteoffer er forbundet til hinanden og hvordan jeres familie betaler fasteoffer.

Forslag til undervisning af børn

- Overvej at bruge følgende demonstration: Læg 10 mønter på et bord. Spørg familien om, hvordan de ville have det, hvis du gav dem de ni mønter, og du kun beholdt én mønt til at hjælpe med at opbygge Herrens rige. Ville de være villige til at acceptere et sådant offer? Du kan dernæst forklare lighederne mellem denne situation og tiendeloven.
- Du kan bruge afsnittet »Til mindre børn« i *Liahona* august 2011, (s. 70-72), der indeholder en oplevelse fra det virkelige liv, hvor en dreng lærte, at det er

SKRIFTSTEDER OM DETTE EMNE

3 Mos 27:30, 32

5 Mos 26:12

Neh 10:38

Mal 3:8, 10; se også

3 Ne 24:8, 10

Luk 18:12

Alma 13:15

L&P 64:23; 97:10-12;

119:3

et godt valg at betale tiende – selv hvis hans bidrag var en enkelt mønt. Du kan også færdiggøre de tilhørende aktiviteter sammen med jeres børn. ■

Tidligere numre af *Liahona* kan findes på nettet på liahona.lds.org.

Alle de medier, du bruger, påvirker dig. Vælger du medier, der er opløftende, meningsfulde og inspirerende?

Katherine Nelson

Da Daniel, Shadrak, Meshak og Abed-Nego blev bragt til kong Nebukadnesars hof, skulle de spise samme mad som kongen og drikke kongens vin. Men i stedet besluttede de sig for at spise grøntsager og drikke vand. Efter 10 dage »så de bedre ud og var mere velnærede end alle de unge mænd, der fik deres mad fra det kongelige taffel. ... [Og] Gud gav disse fire unge mænd forstand og indsigt i al slags skrift og visdom. Og Daniel forstod sig på alle slags syner og drømme« (Dan 1:15, 17).

Selvom vi ofte bruger denne beretning til at illustrere vigtige principper ved visdomsordet og den mad, som vi *bogstaveligt talt* fortærer, så underviser den også i andre principper om det, som vi *i overført betydning* fortærer. Det inkluderer de medier, som vi lader os underholde af – alt fra kunst, bøger, dans og musik til digitale og sociale medier. På samme måde som Daniel og hans venner traf en bevidst beslutning om at undgå den overdådige og tunge mad, der ikke ville have givet dem den nødvendige næring – og som kunne have distraheret dem fra deres træning ved kongens hof – må vi skelne, når vi skal vælge sund underholdning (se L&P 25:10).

Følgende forslag kan hjælpe os til at vælge den underholdning, der er vores kostbare tid værd i denne prøvestand.

Undgå letsindighed

Vi tyr til underholdning for at få aflastning fra dagens bekymringer. Det kan være en tid til afslapning og til at grine og tale godt sammen med familie og venner.¹ Den opfriskning, vi føler fra disse aktiviteter, kommer fra Helligåndens påvirkning, hvis frugter er »kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse« (Gal 5:22-23). For at kunne føle os forfrisket efter vores adspredelse, må vi vælge underholdning,

der gør os åbne over for Helligåndens tilskyndelser og helende kraft.

For ikke at miste Helligåndens ledsagelse og skade vores ånd, rådes vi til ikke at »overvær[e], se eller deltag[e] ... i noget, der er vulgært, umoralsk, voldelig eller pornografisk.«² Men sommetider kan medier, der synes blottet for umoralsk indhold, være lige så skadelige, fordi de distraherer os fra vores formål i livet.

Mens sund underholdning kan få os til at føle os muntre, kan andre former for underholdning få os til at blive

letsindige. I L&P giver Herren os denne befaling: »Afstå derfor fra al jeres ligegyldige tale, fra al latter, fra alle jeres lystne ønsker, fra al jeres stolthed og letsindighed« (88:121). Noget underholdning distraherer os fra selve formålet med frelsesplanen ved at optage vore tanker med det, som ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev som tomme tanker og trivialiteter.³

Letsindig underholdning kan hurtigt fange os og blive »bevidst uærbødigt og trivialisere det hellige og i værste fald føre til helligbrøde og blasfemi«.⁴

Vær en aktiv forvalter

Selv om det kan være nemmere passivt at lade den underholdning vi lytter til, ser og læser trænge uhindret ind i vores hjerte og sind, så er det en vigtig del af livet at lære, hvordan vi bliver forvaltere – at lære »selv at handle og ikke være genstand for handling« (2 Ne 2:26). En del af at blive en god forvalter er at være fornuftig med den underholdning, man anvender.

I stedet for tankeløst at bruge medierne til underholdning, må vi blive opmærksomme på, hvor meget tid vi bruger på dem og hvilke budskaber – åbenlyse som tilslørede – de sender. Ryan Holmes, leder for Digital Media

Group ved Brigham Young University, forklarer, at vi må være »bevidste omkring brugen af teknologien« og omhyggeligt overveje »alle dets konsekvenser.«⁵ Amy Petersen Jensen, formand for afdelingen for teater og mediekunst ved Brigham Young University, siger, at det er vigtigt »at være aktiv i debatten om medier og ikke bare være passiv forbruger af medierne.«⁶

Brug tiden fornuftigt

En del af at blive en mere aktiv forvalter er at blive bevidst om, hvor meget tid vi bruger på underholdning. Med så meget at vælge imellem, er det let at blive opslugt af »alt det, vi får gennem sms'er, e-mails, datafeed, datastrømning og meddelelser.«⁷ Men når vi gør det, forspilder vi vore »prøves dage« (2 Ne 9:27) med tidsrøvende aktiviteter, der ikke hjælper os til at blive stærkere, klogere, mere næstekærlige repræsentanter for Jesus Kristus.

I stedet for at spille hele aftener på den sidste nye virale video, populære tv-programmer eller statusopdateringer, kunne vi bevidst sætte tid af til at nyde meningsfuld underholdning, der styrker os. Bror Holmes har sagt: »Træf et bevidst valg. Det er dig, der beslutter hvad, hvornår og hvordan du vil interagere digitalt.«⁸

Vælg medier, der opløfter

En anden vigtig del af at vælge vores underholdning med omhu er at være opmærksomme på, hvilke budskaber medierne sender.

Enhver form for underholdning kommunikerer noget, uanset om du er bevidst om budskabet eller ej. Når du fx ser en film eller læser en bog, kan du spørge dig selv, hvilke budskaber den kommunikerer til dig via dens symboler, karakterer, tekster og billeder. Hvilke værdier giver den udtryk for? Hvilken adfærd støtter den? Og endnu vigtigere, hjælper den dig til at tænke på Jesus Kristus med ærbødighed? Hjælper den dig til at forstå hans guddommelighed? Lærer den dig noget om at ofre? Om kærlighed? Om uselvished? Siger den noget om familiens vigtighed eller

ægteskabets hellighed? Hvis du ikke kan glimte en evangelierelateret sandhed i budskaberne i din underholdning, har den ingen værdi og er ikke din tid værd.

Nogle kunne måske fristes til at sige: »Det er jo bare underholdning – ikke skole eller kirke. Jeg behøver ikke lære noget af den. Men uanset om du er bevidst om det eller ej, så påvirker »alt, hvad du læser, lytter til eller ser på dig.«⁹

Når vi beskæftiger vores sind og hjerte med at evaluere det medie, vi bruger, opnår vi en vis refleksion. Professor Jensen kalder disse øjeblikke for en »samtale«: »En udveksling – frem og tilbage eller giv og tag, hvor vi lytter og svarer. Vore bedste samtaler bliver ofte små øjeblikke af privat omvendelse, fordi det ofte er under samtaler, at vi ændrer vores sindelag, finder en ny vej eller beslutter os for at gøre det bedre. De ændringer, som vi i disse øjeblikke foretager os i vores sjæl, er ofte små, enkle, gradvise, opmuntrende og produktive.«¹⁰

Vi tracter efter det, der er »dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt« – selv i vores fritid (TA 1:13). Som Jesu Kristi repræsentanter må vi insistere på, at »alt det, vi læser eller ser på ... lærer os eller vores familie noget godt eller opbygger os eller vores familier.« Vores brug af underholdning bør være »hensigtsmæssig, helliggjort og handlingspræget ... hvilket hjælper os til at opnå og dele vor himmelske Faders vision.«¹¹

Vi ved, at en sådan form for dydig, elskelig og rosværdig underholdning – medier af værdi – opløfter os, forbereder os på livets udfordringer og styrker os som disciple. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129, hvor der står »sunde fritidsbeskæftigelser« som et af principperne, der styrker en glad familie.
2. *Til styrke for de unge*, 2011, s. 11.
3. Se Dallin H. Oaks, »Vægtige begreber«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 26.
4. Brad Wilcox, »If We Can Laugh at It, We Can Live with It«, *Ensign*, mar. 2000, s. 29.
5. Ryan Holmes, »The Truth of All Things«, (tale på Brigham Young University, 7. maj 2013), speeches.byu.edu.
6. Amy Petersen Jensen, »Some Hopeful Words on Media and Agency«, (tale på Brigham Young University, 20. mar. 2012), speeches.byu.edu.
7. Holmes, »The Truth of All Things«, speeches.byu.edu.
8. Holmes, »The Truth of All Things«, speeches.byu.edu.
9. *Til styrke for de unge*, s. 11.
10. Jensen, »Media and Agency«, speeches.byu.edu.
11. Jensen, »Media and Agency«, speeches.byu.edu.

Forældreomsorg – træk stikket ud

Jan Pinborough
Kirkens Tidsskrifter

Frelseren sagde tre enkle ord: »Se jeres små.« Nefitterne rettede deres blik mod deres børn. Og det, der fulgte, er blandt de mest hellige begivenheder i hele skriften (se 3 Ne 17:23-24).

Jeg oplevede første gang det »at se«, da min første datter var nyfødt. Hendes lille, vedholdende gråd havde vækket mig omkring midnat, og jeg var ved at gøre mig klar til at give hende mad, da det skete. Hun åbnede sine øjne, og i nogle smukke lange øjeblikke så hun mig direkte ind i øjnene. Mens hun og jeg virkelig »så« hinanden for første gang, fornemmede jeg noget om det evige bånd, som vi delte.

Forskning i neurobiologi har bekræftet det livsnødvendige ved forælder-barn »betragtningen«. Ifølge neurobiologen dr. Allan N. Schore, er den nonverbale kommunikation i »den gensidige skuen« vigtig for den rette udvikling af spædbarnets hjerne.¹ Efterhånden som de bliver ældre er denne forbindelse stadig afgørende for udviklingen af sindet, hjertet og ånden hos vore børn i voksenalderen.

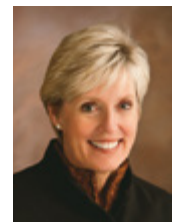
»At se« er ikke et afslappet, distraheret blik. Det er en handling, der består i at tage sig af en anden med ens hjerte og sind. Det er at give den form for fokuseret opmærksomhed, der udtrykker »Jeg ser dig. Du er vigtig for mig.«

For forældre i dag kræver denne form for betragtning ofte disciplin nok til at trække stikket ud. Et bevidst valg om at vende os væk fra skærmen og slukke for vores digitale udstyr. Det kan betyde at modstå fristelsen til at tjekke sms'er eller at rulle ned gennem indlæg på de sociale medier. Det kan indebære at indføre velovervejede medieregler for en selv og ens familie, sætte grænser, der beskytter den hellige tid, som vi dagligt giver hinanden i vores familie.

Ved at stræbe mere fuldt ud og mere regelmæssigt at virkelig se vore små, kan vi nære vore børns selvværd, opbygge vore indbyrdes forhold og nyde flere hellige øjeblikke, når vi ser ind i vore børns hjerte. ■

NOTE

1. Se »Relational trauma and the developing right brain: The neurobiology of broken attachment bonds«, i Tessa Baradon, red., *Relational Trauma in Infancy* 2010, s. 19-47.

TRÆK STIKKET UD OG LYT MED KÆRLIGHED

»Svaret på vore bønner om, hvordan vi imødekommer børns behov, kan være, at vi oftere afbryder for teknologien. Der forsvinder dyrebare øjeblikke med muligheder for at agere og tale med vore børn, når vi lader os forstyrre eller distrahere. Hvorfor ikke vælge en tid hver dag, hvor vi slukker for teknologien og skaber forbindelse til hinanden? Sluk ganske enkelt for alt. Når I gør det, er der sikkert til at begynde med stille i hjemmet. I kan måske endda føle jer rådvilde med hensyn til, hvad I skal gøre eller sige. Når I så viser jeres børn fuld opmærksomhed, opstår der en samtale, og I kan nyde at lytte til hinanden.«

Rosemary M. Wixom, Primary's hovedpræsident, se »De ord, vi taler«, *Liahona*, maj 2013, s. 82.

Linda K. Burton
Hjælpeforeningens
hovedpræsident

PRÆSTEDØMMETS KRAFT

TILGÆNGELIG FOR ALLE

Præstedømmets myndighed bliver overdraget ved ordination, men præstedømmets kraft er tilgængelig for alle. Det er retskaffenhed, der gør enhver af os egnede til at lade præstedømmets kraft komme ind i vores liv.

Vi er så privilegerede at leve i denne tid af Kirkens historie, hvor der stilles spørgsmål om præstedømmet. Der er en stor interesse for – og et ønske om at vide og forstå mere om myndigheden, kraften og velsignelserne, der er knyttet til Guds præstedømme. Det er mit håb, at læren om præstedømmet må *»falde*

på [vores sjæl] som dug fra himlen« (L&P 121:45; fremhævelse tilføjet). Jeg vidner om, at Herren er i gang med at fremskynde sit værk. Og det er bydende nødvendigt, at vi forstår, hvordan Herren udfører sit værk, så vi kan modtage den kraft, der kommer af at være rettet ind efter hans plan og formål.

Herren har altid udført sit værk, hvilket er at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39), gennem sin præstedømmes kraft. Ved den blev himlene og jorden skabt. Gennem præstedømmets ordnancer overvindes faldets virkninger takket være Jesus Kristi forsoning. Fordi præstedømmets

myndighed blev betroet mennesket for at velsigne vor himmelske Faders børn, ønsker han, at vi byder præstedømmets kraft ind i vores hjem for at velsigne og styrke vores familie og os personligt.

Ved det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere i 2013, sagde ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum eftertrykkeligt: »Mænd er ikke præstedømmet!«¹ For mig var det en brat opvågning såvel som en opfordring til os alle sammen om at studere, overveje og få en bedre forståelse af præstedømmet. Hvis nogen, måske et barn eller en ven, som er af anden trosretning, stillede dig følgende spørgsmål, ville du da kunne give et svar?

- Hvad er præstedømmet?
- Hvorfor er præstedømmet så vigtigt?
- Hvad er præstedømmets nøgler?
- Hvem bærer præstedømmenøgler?

Hvad er præstedømmet?

Præstedømmet er den evige kraft og myndighed fra Gud, hvorved han velsigner, forløser og ophøjer sine børn. Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede præstedømmet på denne måde: »Præstedømmet er det middel, hvorigennem Herren handler til frelse af menneskene ... Det forventes, at en præstedømmebærer udøver denne hellige myndighed i overensstemmelse med Guds hellige sind, vilje og hensigt. *Der er intet selvcentreret ved præstedømmet. Præstedømmet bruges altid til at tjene,*

»Der er intet selvcentreret ved præstedømmet. Præstedømmet bruges altid til at tjene, velsigne og styrke andre mennesker.«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum

velsigne og styrke andre mennesker.»²

Når jeg har studeret, overvejet og søgt at forstå præstedømmet, har det været mig en hjælp at overveje, hvordan verden ville se ud, hvis *ikke* det fandtes. Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum udforskede denne tanke, da han udtalte: »Kan I forestille jer, hvor mørkt og tomt livet ville være, hvis der ikke fandtes noget præstedømme? Hvis præstedømmets kraft ikke fandtes på jorden, ville den onde have frit spil og kunne herske uhindret. Vi ville ikke have Helligåndsgaven til at vejlede og oplyse os; ingen profeter til at tale i Herrens navn; ingen templer, hvor vi kunne indgå hellige, evige pagter; og

ingen myndighed til at velsigne, døbe, helbrede eller trøste. ... Der ville ikke være lys eller håb – kun mørke.«³

Tanken om at præstedømmets kraft ikke fandtes er foruroligende. Jeg rejser mig og fryder mig over, at denne hellige

kraft er blevet gengivet på jorden gennem en Guds profet i denne sidste og herlige uddeling i tidernes fylde.

Ældste Oaks advarer os dog i vore henvisninger til præstedømmet: »Mens vi af og til bruger ordet »præstedømmet« om dets bærere, må vi aldrig glemme, at præstedømmet ikke ejes af eller er personificeret i dem, der bærer det. Det bæres med *en hellig forpligtelse til at blive anvendt til gavn for både mænd, kvinder og børn.*«⁴

Hvorfor er præstedømmet så vigtigt?

Vi ved, at »den guddommelige plan for lykke gør det muligt for

familiebånd at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.⁵ Som ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Præstedømmemyndigheden er blevet gengivet, for at familier kan blive beseglet for al evighed.«⁶

»Præstedømmets myndighed er påkrævet for at forrette evangeliets ordinancer ... Hver enkelt ordinance åbner døren til vidunderlige åndelige velsignelser.«⁷ Jesus overdrog Peter rigets hellige nøgler med en påmindelse om, at »hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene« (Matt 16:19).

Hvad er præstedømmets nøgler?

En enkel forklaring på præstedømmets nøgler findes i *New Era* maj 2012:

»Med et sæt nøgler kan du gøre en masse ting, som du ellers ikke ville være i stand til – blandt andet at komme ind i bygninger, køre bil og åbne bagagerum. Nøgler betyder dybest set myndighed og adgang.

Det samme gælder præstedømmets nøgler. De kontrollerer adgangen til præstedømmets velsignelser og ordinancer ... Præstedømmets nøgler udgør retten til at præsidere over og lede Kirken ... Nøgler anvendes normalt inden for et geografisk område, som fx en menighed, stav eller mission. De indeholder normalt myndighed over bestemte ordinancer

og aktiviteter (fx dåb, nadveren, missionering og tempeltjeneste).«⁸

Hvem bærer præstedømmenøgler?

»Jesus Kristus har alle de præstedømmenøgler, som hører til hans kirke. Han har overdraget alle de nøgler, som hører til Guds rige på jorden, til sine apostle. Apostlen med længst anciennitet, Kirkens præsident, er den eneste person på jorden, som er bemyndiget til at bruge alle præstedømmets nøgler (se L&P 107:91-92) ... [Han] overdrager så præstedømmenøgler til andre præstedømmeledere, så de kan præsidere i deres ansvarsområder ... Præsidenter i Kirkens organisationer og deres rådgivere modtager ikke nøgler. De får overdraget bemyndigelse til at fungere i deres kaldelser.«⁹

Der er dog forskel på præstedømmemyndighed og præstedømmekraft. Præstedømmets myndighed bliver overdraget ved ordination, mens præstedømmets kraft er tilgængelig for alle. Eftersom præstedømmets kraft er noget, vi alle ønsker at have i vores familie og hjem, hvad må vi så gøre for at få den kraft i vores tilværelse? Personlig retskaffenhed er en nødvendighed for at have præstedømmets kraft.

Forstå læren om præstedømmet

Søg først at være værdig til at have Helligåndsgaven. Læren om præstedømmet forstås bedst gennem åbenbaring. Derfor er det vigtigt at få hjælp fra Helligånden til at forstå åbenbaringen og lade den rense vores sjæl.

For det andet må man besøge det hellige tempel. Vi ved, at templer »er

de helligste af alle steder, hvor man tilbeder Gud«¹⁰ og er det ideelle sted til at lære om præstedømmet ved åbenbaringens ånd.

For det tredje, læs skrifterne. At søge, overveje og studere skrifterne

er invitationer til Helligånden om at åbenbare vigtige sandheder om præstedømmet for os. Jeg vil anbefale jer at læse følgende afsnit, som I omhyggeligt og bønsonat kan grunde over: L&P afsnit 13, 20, 84, 107 og 121 og Alma 13. Dernæst vil jeg opfordre jer til at lære præstedømmets ed og pagt udenad, som findes i L&P 84:33-44. Ved at gøre dette, lover jeg jer, at Helligånden vil øge jeres forståelse af præstedømmet og inspirere og opløfte jer på vidunderlige måder.

Jeg vil også opfordre jer til at grunde over L&P 121:34-46 og stille jer selv spørgsmål såsom:

- Er mit hjerte optaget af verdslige ting?
- Søger jeg menneskers anerkendelse?
- Forsøger jeg at dække over mine synder?

- Er jeg stolt?
- Udøver jeg kontrol eller magt eller tvang over for mine børn, min ægtefælle eller andre?
- Stræber jeg oprigtigt efter at praktisere retskafne principper som overtalelse, mildhed og sagtomdighed, venlighed og uskrømtet kærlighed (som betyder oprigtig, ærlig eller dybfølt kærlighed)?
- Pryder dyd uophørligt mine tanker?
- Længes jeg efter, at Helligånden skal være min konstante ledsager?

Ordene *overtalelse, mildhed, sagtomdighed, venlighed* og *uskrømtet*

kærlighed fik en ny og personlig betydning for mig, da jeg kom i tanke om en velsignelse, som jeg bad min far give mig for mange år siden.

Som ung voksen kæmpede jeg med en svær beslutning. Som jeg havde gjort så mange gange, gik jeg til min far og bad om en fars velsignelse. Jeg havde forventet, at han straks ville handle på min anmodning og blev derfor overrasket, da han svarede: »Jeg skal bruge lidt tid på at forberede mig på at give dig denne velsignelse. Kan du klare at vente et par dage?«

Nu 40 år senere er det interessant, at jeg har glemt det, han sagde i den fars velsignelse. Men jeg vil aldrig glemme den dybe ærbødighed, som min far havde for det hellige præstedømme, idet han forberedte sig åndeligt på at udtrykke en fars velsignelse på mit hoved. Han forstod principperne, der bliver undervist i L&P 121 og var fast besluttet på at efterleve dem for at kunne gøre sig egnet til præstedømmets kraft og derved velsigne sin familie.

De levende profeters ord

Det er mit privilegium at arbejde sammen med inspirerede profeter, seere og åbenbarere næsten dagligt. Hvis vi virkelig gerne vil kende læren om præstedømmet, har vi en pålidelig og gudgiven levende ressource: Profeter, seere og åbenbarere. Jeg vidner om, at de er mænd af Gud, der bærer præstedømmets kraft gennem personlig retskaffenhed.

Ved en nylig generalkonference forklarede ældste M. Russell Ballard fra

De Tolv Apostles Kvorum: »I vor himmelske Faders store præstedømmebeseglede plan har mænd det unikke ansvar at forvalte præstedømmet, men de er ikke præstedømmet. Mænd og kvinder har forskellige, men ligeværdige roller. Akkurat som en kvinde ikke kan undfange et barn uden en mand, kan en mand heller ikke fuldt ud udøve præstedømmets kraft i dannelsen af en evig familie uden en kvinde. Med andre ord er det sådan, at både formeringsevnen og præstedømmets kraft i evigt perspektiv deles af ægtemand og hustru.«¹¹

Jeg er ved at finde ud af, at kvindens moralske indflydelse er en komplementær gave til præstedømmets kraft. I en tale til kvinder i Kirken sagde præsident Howard W. Hunter (1907-1995): »Vi opfordrer jer derfor til at bidrage med jeres mægtige, positive *indflydelse* for at styrke vore familier, vores kirke og vore lokalsamfund«¹² Ved en nylig generalkonference sagde ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum til kvinderne: »Hvad enten I er enlige eller gifte, hvad enten I har født børn eller ej, hvad enten I er gamle, unge eller midt imellem, er jeres moralske myndighed afgørende.«¹³

Ældste Ballard har ligeledes sagt: »Der er intet i denne verden, som er så personligt, plejende eller livsændrende som en retfærdig kvindes *indflydelse*.«¹⁴

Vi har beskæftiget os med nogle få af de spørgsmål, der knytter sig til Guds hellige præstedømme, men der er uden tvivl flere.

Adlyd først, og forstå så

Jeg vil gerne slutte af med en oplevelse, der har hjulpet mig til at håndtere ubesvarede spørgsmål. For et par år siden var min mand og jeg inviteret til en begivenhed, hvor mange erfarne kirkeledere var samlet. En ny præsiderende leder var for nyligt blevet kaldet, og ved slutningen af mødet blev der stillet et meget svært og kontroversielt spørgsmål. Da vi forstod, hvor svært et spørgsmål det var, sendte min mand og jeg straks en bøn til vor himmelske Fader om hjælp på vegne af denne nye leder. Da han trådte frem til talerstolen for at besvare spørgsmålet, så jeg en forandring i hans fremtoning, da han stod majestætisk, rettede skuldrene og talte med Herrens kraft.

Hans svar lød nogenlunde således: »Bror, jeg kender ikke svaret på dit spørgsmål. Men jeg vil fortælle dig, hvad jeg ved. Jeg ved, at Gud er vor evige Fader. Jeg ved, at Jesus Kristus er verdens Frelser og Forløser. Jeg ved, at Joseph Smith så Gud Faderen og hans elskede Søn Jesus Kristus, og var et redskab, hvorigennem præstedømmets kraft blev gengivet på jorden. Jeg ved, at Mormons Bog er sand og indeholder Jesu Kristi evangelium i sin fylde. Jeg ved, at vi har en levende profet i dag, der taler på vegne af Herren, så vi kan blive velsignet. Nej, jeg kender ikke svaret på dit spørgsmål, men disse ting ved jeg. Med hensyn til resten går jeg i tro. Jeg forsøger at efterleve denne

Guds præstedømme er et helligt tillidshverv, der er givet for at velsigne mænd, kvinder og børn, så vi kan vende tilbage som familier og leve sammen for evigt i Guds nærhed.

simple trossætning, som jeg lærte for år tilbage af Marjorie Hinckley, hustru til præsident Gordon B. Hinckley, som sagde: »Først adlyder jeg, og så forstår jeg.«

Guds præstedømme er et helligt tillidshverv, der er givet for at velsigne mænd, kvinder og børn, så vi kan vende tilbage som familier og leve sammen for evigt i Guds nærhed. Det er retskaffenhed, der kvalificerer enhver af os til at byde præstedømmets kraft ind i vores liv. Må denne lære rense vores sjæl og lede os nærmere til ham, hvis kirke og præstedømmekraft og myndighed det er. ■

Fra en tale, der blev holdt ved kvindekonferencen på Brigham Young University den 2. maj 2013.

NOTER

1. Se Dallin H. Oaks, »Præstedømmets kraft i familien« (verdensomspændende oplæring for ledere); wwl.lds.org.
2. David A. Bednar, »Himlens kræfter«, *Liahona*, maj 2012, s. 48; fremhævelse tilføjet.

3. Robert D. Hales, »Præstedømmets velsignelser«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 33.
4. Dallin H. Oaks, »Hjælpeforeningen og Kirken«, *Stjernen*, juli 1992, s. 36; fremhævelse tilføjet.
5. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
6. Russell M. Nelson, »At nære ægteskabet«, *Liahona*, maj 2006, s. 37.
7. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.1.2.
8. »Priesthood Keys«, *New Era*, maj 2012, s. 38.
9. *Håndbog 2*, 2.1.1.
10. Guide til Skrifterne, »Templet, Herrens hus«; scriptures.lds.org/da.
11. M. Russell Ballard, »Dette er min gerning og herlighed«, *Liahona*, maj 2013, s. 19.
12. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 157; fremhævelse tilføjet.
13. D. Todd Christofferson, »Kvindes moralske styrke«, *Liahona*, nov. 2013, s. 30.
14. *Døtre i mit rige*, s. 156; fremhævelse tilføjet.

Følgende internetside underviser i centrale principper om præstedømmet og kan være nyttig til familieaftener, søndagslektioner eller missionering: lds.org/go/b614110

SIDSTE DAGES HELLIGE I

Italien

EN ARV AF TRO

Lia McClanahan

Kirkens historie i Italien begynder på Det Nye Testaments tid, hvor hovedstaden i det romerske rige var hjemsted for en gruppe trofaste kristne. I Bibelen står der ikke angivet, hvem der oprindeligt bragte evangeliet til Rom. Men en af Kirkens grene havde været der i »mange år« (Rom 15:23), da apostlen Paulus sendte et brev til romerne omkring 57 e.Kr..

Paulus beskrev de kristne i Rom som »fulde af godhed« (15:14). Han var bekendt med nogle af dem, og hans brev indeholdt en lang liste af elskede hellige, som han sendte sine hilsner til (se 16:1-15).

Paulus lovpriste disse kristnes tro og fortalte dem, at han bad indtrængende for dem. Han længtes efter at se dem og håbede på, at Gud ville skænke ham at kunne besøge dem snart (se 1:8-15).

Da han til sidst kom til Rom, var det som fange. Men kirkemedlemmernes forventning til hans ankomst var så stor, at nogle af brødrene rejste 70 km for at møde ham i Forum Appii. Da han så dem, »takkede han Gud og fik nyt mod« (ApG 28:15).

Senere led Paulus martyrdøden i Rom, hvor kristne blev hårdt forfulgt af Nero og andre kejsere. Med tiden begyndte Kirkens frafald. Men de første romerske hellige efterlod en arv af tro i rigets centrum, der lagde op til kristendommens udbredelse i resten af verden.

Unge fra Rom Øst Stav hjælper med at gøre rent og med at male et herberg.

* 63 f.Kr.: Den romerske militærleder Pompejus erobrer Jerusalem, som bliver del af det romerske rige

45 e.Kr.: Apostlen Paulus, der er romersk borger, begiver sig ud på sin første missionsnærrejse gennem det romerske rige

64: Kristne bliver beskyldt for den store brand i Rom og bliver herefter forfulgt af det romerske styre

◀ 313: Konstantin bliver den første kristne, romerske kejser og legaliserer kristen tilbedelse

380: Kejser Theodosius 1. gør kristendommen til det romerske riges officielle statsreligion og baner vejen for, at kristendommen kan blive spredt over hele verden

Et folk skjult af Herren

I 1849 blev ældste Lorenzo Snow (1814-1901) fra De Tolv Apostles Kvorum kaldet til at oprette en mission i Italien. Da han overvejede, hvor han skulle begynde, fik han kendskab til valdenserne, et religiøst samfund, der lå i Piemontes bjerge i den nordvestlige del af Italien.

Det valdensiske folk havde udholdt hård forfølgelse i mere end 7 århundreder på grund af deres tro. Flere hundrede år før den protestantiske reformation forkyndte de, at Kristi kirke var endt i en frafalden tilstand. De løsrev sig fra den romersk-katolske kirke og blev derfor udråbt til kættere og blev fordrevet fra byerne, torteret og myrdet. Frem for at afsværge sig deres tro, flygtede de op i bjergene.¹

»En strøm af lys syntes at åbne mit sind, da jeg tænkte på det valdensiske folk,« skrev ældste Snow. I et brev hjem skrev han: »Jeg tror, at Herren har skjult et folk oppe i Alperne.«²

I andre italienske regioner var lovgivningen ikke så gunstig over for missionering. Men to år før ældste Snows besøg, var det valdensiske folk blevet skænket religiøs frihed efter århundreders forfølgelse.³ Ikke blot det, men flere af dem havde haft utrolige drømme og syner, der forbedrede dem på at modtage missionærernes budskab.⁴

Ældste Snow indviede, ledsaget af to missionærer, Italien til forkyndelsen af evangeliet den 19. september 1850. Ældste Snow skrev: »Fra den dag opstod der muligheder for forkyndelse af vores budskab.«⁵

I løbet af de næste fire år blev missionærernes anstrengelser mødt af både fremgang og modgang. De udgav to missionærpjecer og en italiensk oversættelse af Mormons Bog. De døbte en del omvendte. Men i 1854 var arbejdet svundet ind – missionærerne blev kaldet til andre områder, de mest standhaftige nyomvendte immigrerede til Utah, og forfølgelsen tog til. I 1862 ophørte al aktiv missionering, og missionen blev lukket i 1867.

* Alle tidlige datoer er omtrentlige.

Den Italienske Mission var kun aktiv i 12 år. Men i løbet af den tid blev 12 familier og 7 personer omvendt og immigrerede til Utah. De valdensere, der tog imod evangeliet, tilførte styrke til Kirken i Utah. Og i dag kan titusinder af medlemmer spore deres slægt tilbage til de 72 trofaste valdensere, der forlod deres fædrede hjem for at slutte sig til de sidste dages hellige i Rocky Mountains.⁶

Fremskynd værket

Da Den Italienske Mission lukkede, blev der i næsten et hundrede år ikke udført nogen officiel missionering i Italien. Da evangeliets lys igen begyndte at skinne i Italien,

Italienske Mission lukkede. Ældste Ezra Taft Benson (1899-1994) fra De Tolvs Apostles Kvorum genindviede Italien til forkyndelse af evangeliet.

Ti år efter missionen blev genåbnet, var medlemstallet i Italien steget fra 300 til 5.000. I 1982 var antallet fordoblet. I de seneste år har væksten været utrolig. Fra 2005 til 2010 er der dannet yderligere fire stave, så der nu er i alt syv stave. I dag er der tæt på 25.000 sidste dages hellige i Italien.

Grundlæggelse af Kirken

Ældste Craig A. Cardon fra De Halvfjerds er en af de tusindvis af sidste dages hellige, der kan spore sine forfædre tilbage til Phillipe Cardon, en valdensisk nyomvendt, der

► 1173: Valdo fra Lyon i Frankrig starter en bevægelse om at vende tilbage til det oprindelige evangelium, som det blev undervist af Kristus og hans apostle

1215: Valdo og hans tilhængere, valdenserne – hvoraf nogle bor i Italien – udråbes til kættere og forfølges

1843: Giuseppe (Joseph) Toronto bliver døbt i Massachusetts i USA – og bliver den første italiener, der tilslutter sig Kirken

1848: Kong Carlo Alberto af Piemonte og Sardinien giver valdenserne religionsfrihed

◀ 1850: Ældste Lorenzo Snow indleder missioneringen i Italien sammen med ældsterne Joseph Toronto og B.H. Stenhouse

1852: En italiensk oversættelse af Mormons Bog udgives

var det midt under 2. verdenskrig, hvor sidste dages hellige soldater fra USA var udstationeret i byer rundt omkring i Italien. Disse medlemmer dannede grupper, der mødtes til søndagsmøder. Grupperne fortsatte med at mødes efter krigen, idet medlemmerne blev udstationeret på militærbarer i Italien.

I løbet af de næste 20 år fremskyndte Herren sin værk. Italienerne begyndte at tilslutte sig Kirken efter at have mødt missionærerne i nærliggende lande. I Napoli og Verona blev grupper af de sidste dages hellige soldater oprettet som grene under ledelse af Den Schweiziske Mission. Missionen fik Mormons Bog oversat til Italiensk og fik den udgivet. Tiden nærmede sig, hvor missionærer kunne sendes til Italien.

I 1964 blev Italien organiseret som et distrikt i Den Schweiziske Mission, og snart blev italiensktalende missionærer sendt til flere byer. I 1966 blev Den Italienske Mission organiseret, hvilket var 99 år efter, at den oprindelige

Ældste Ezra Taft Benson (i midten) mødes med missionærer fra den nydannede Italienske Mission.

immigrerede til Utah i 1854. Ældste Cardon har været vidne til opblomstringen af Herrens værk i sine forfædres fædreland, først som missionær i den nyåbnede Italienske Mission i 1960'erne og senere som præsident for Rom Missionen i Italien i 1980'erne.

Da ældste Cardon blev kaldet som missionspræsident i 1983, var alle med undtagelse af en kirkebygning i Rom lejede bygninger. På den tid blev nye kirkebygninger til dels betalt igennem donationer fra medlemmerne i området. Da der skulle

forpligtelse var en central del af det, der fik Kirken til at vokse i den udstrækning, at en stav blev organiseret, og at der nu er et tempel under opførelse i Rom.⁷

Forud for sin kaldelse som generalautoritet, vendte ældste Cardon tilbage til Italien i 2005 for at være til stede, da Roms Stav i Italien blev dannet. Det var en smuk oplevelse. »Her var der præstedømmestyrke,« fortæller han, »præstedømmets nøgler, skriftens definition på et tilflugtssted – en stav – var nu grundlagt i Rom.«

▲ **Mød nogle af de italienske hellige:**

Inspirerende beretninger fra tre nutidige italienske sidste dages hellige findes i online versionen af denne artikel på liahona.lds.org.

1854: Missioneringen svinder ind i takt med forfølgelsen tager til. Missionærerne må nu fokusere på Schweiz; valdensiske nyomvendte begynder at immigrere til Salt Lake City i Utah

1862: Al aktiv missionering i Italien ophører

1944: Der bliver dannet grupper af SDH militærpersoner i Italien

◀ *1964: Kirken udgiver en ny italiensk oversættelse af Mormons Bog; Den Schweiziske Mission organiserer et italiensk distrikt*

▶ *1966: Den Italienske Mission organiseres; ældste Ezra Taft Benson genindvier Italien til forkyndelsen af evangeliet*

bruges penge til at opføre flere bygninger, så det på papiret umuligt ud for medlemmerne at kunne bidrage med så meget. Efter bønssomt at have vendt situationen, blev de italienske medlemmer opfordret til at tage de penge, de ville have brugt på jul det år, og donere det til byggefonden. I stedet for gaver skulle familierne lægge en mursten under juletræet, der repræsenterede deres offer.

»Der skete et mirakel ved den begivenhed,« siger ældste Cardon. »Bidragene overskred behovet. På grund af donationerne og de helliges fortsatte trofasthed i at betale tiende, udøste Herren store åndelige velsignelser over missionen og de hellige, idet de gjorde alt, hvad de kunne for at etablere Kirken. Jeg er overbevist om, at deres

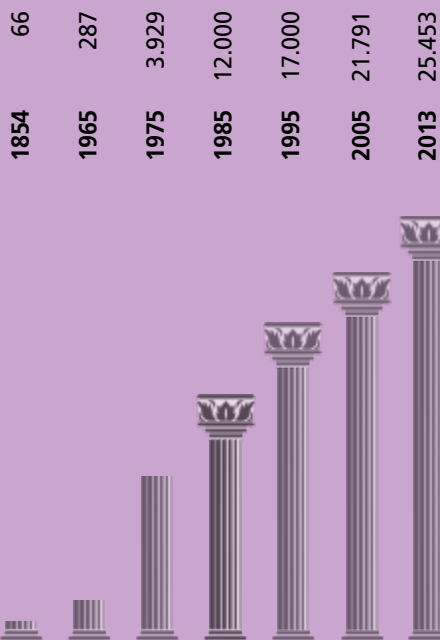
Catania Menigheds kirkebygning på Siciliens kyst. Catania Gren blev dannet i 1967, et år efter organisationen af Den Italienske Mission.

Et tempel i Rom

Ved oktoberkonferencen 2008, da præsident Thomas S. Monson bekendtgjorde, at der skulle bygges et tempel i Rom, kunne der høres en gispn og en hvisken af begejstring i konferencecenteret. I Italien kom forsamlinger af hellige, der fulgte med via satellit, med glædesråb. En søster mindes: »Vi tog hjem, opløftede og fulde af glæde i hjertet.«

Hvorfor betyder ideen om et tempel i Rom så meget? Udover templets dybe åndelige betydning, så har medlemmerne en forståelse af byens historiske vigtighed, siger ældste Cardon: »Dens ledelse og magt under dens storhed; dens opdagelsesrejsende, kunstnere, videnskabsmænd og

MEDLEMMER I ITALIEN

KIRKEN I ITALIEN I DAG*
Medlemmer: 25.453
Missioner: 2
Stave: 7
Menigheder: 46
Grene: 52
Distrikter: 5
Templer: 1 (under opførelse)
Slægtshistoriske centre: 49

*1 december 2013

1972: Præsident Harold B. Lee besøger medlemmerne i Italien, og er den første præsident fra Kirken, der aflægger besøg i nyere tid

1981: Milano Stav i Italien organiseres og bliver den første stav i Italien

1993: Kirken bliver officielt godkendt til at kunne eje ejendom og til at udføre vielser, der er godkendt af regeringen

2008: Templet i Rom bekendtgøres af Thomas S. Monson

2012: Kirken bliver givet den højeste lovmedsigelse status, der skænkes religioner i Italien

opfindere, som har bidraget med så meget til verden; og den velsignelse, som Roms religiøse styrke har været i at introducere kristendommen over hele verden er altså en del af Roms historie, og nu velsignes det med et Herrens tempel.« Ved spadestiksceremonien i 2010 sagde præsident Monson: »Templet, der skal bygges her på dette sted, betyder alt for sidste dages hellige.«⁸

I mere end 40 år har italienske medlemmer rejst til templet i Bern i Schweiz, hvor nogle måtte rejse i to dage for at komme dertil. Massimo de Feo, tidligere præsident for Roms Stav og nu områdehalvfjerds, tror, at templet i Rom er et tegn på, at Herren har set de sidste dages helliges mange års tjeneste og ofre og anerkender deres store ønske om et tempel.

Da templet blev bekendtgjort, fortæller ældste Massimo, var begejstringen lig den, man mærker på et stadion, når et hold vinder i sidste sekund. Glæden var lig det, som han forestiller sig, at vi følte i forudtilværelsen, da frelsesplanen

blev bekendtgjort. De hellige krammede, smilede og græd. Det var ren glæde.

»Det er vidunderligt at tjene Herren i disse dage,« siger ældste De Feo, »helt specielt for Italien, for Rom.« Han vidner: »Jeg ved, at Herren velsigner denne del af hans rige rigt.«⁹ ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Se Ronald A. Malan, »Waldensian History: A Brief Sketch«, Waldensian Families Research, www.waldensian.info/History.htm.
2. Lorenzo Snow, *The Italian Mission* 1851, s. 10-11.
3. Lorenzo Snow, *The Italian Mission*, s. 10-11.
4. Diane Stokoe, »The Mormon Waldensians« (kandidatopgave, Brigham Young University, 1985), s. 26-27. Se som et eksempel på en sådan drøm: Elizabeth Maki, »Suddenly the Thought Came to Me: Child's Vision Prepares Her Family for the Gospel«, 3. juni 2013, history.lds.org/article/marie-cardon-italy-conversion.
5. Lorenzo Snow, *The Italian Mission*, s. 15, 17.
6. Stokoe, »The Mormon Waldensians«, s. 1-5, 71-84.
7. Craig A. Cardon, fra et interview med forfatteren i juni 2013.
8. Thomas S. Monson, i Jason Swensons, »Rome Italy Temple Ground-breaking«, *Church News*, 23. okt. 2010, ldschurchnews.com.
9. »Interview with President Massimo De Feo – Italy – Episode 1«, *Into All the World* (arkiveret radioprogram); mormonchannel.org.

Ældste
Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

KALDET TIL AT være lig Kristus

Gennem alle tidsaldre i Israels historie blev pagtens børn sendt på flugt ud i ørkenen for at begynde forfra og genskabe Zion, når tingene blev for syndige, eller når der var for meget verdsliggørelse i samfundet, eller når livet med hedningerne ødelagde det moralkodeks og de befalinger, som Gud havde givet.

På Det Gamle Testaments tid måtte Abraham, faderen til denne pagt, flygte for sit liv fra Kaldæa – som helt bogstaveligt talt var denne verdens Babylon – i sin søgen efter en helliggjort tilværelse i Kana'ans land, som vi i dag omtaler som det hellige land (se Abr 2:3-4). Men der gik ikke mange generationer, før Abrahams efterkommere mistede deres Zion og var i trældom i det fjerne, hedenske Egypten (se 2 Mos 1:7-14). Så Moses måtte oprejses for at lede forjættelsens børn ud i ørkenen igen.

Nogle århundreder senere udfolder der sig en beretning, der er af særlig interesse for os, da en af disse israelitiske familier, der ledes af en profet ved navn Lehi, blev befalet at flygte fra Jerusalem, fordi Babylon igen stod for døren! (Se 1 Ne 2:2.) De vidste dog ikke, at de skulle til et helt nyt kontinent for at grundlægge et helt nyt Zion (se 1 Ne 18:22-24). Og de vidste heller ikke, at det allerede var sket på præcis samme måde en gang tidligere for en gruppe af deres forfædre, der kaldtes jereditterne (se Eter 6:5-13).

Det er af interesse for alle, der fejrer evangeliets gengivelse, at koloniseringen af Amerika begyndte med en gruppe, der flygtede fra deres tidligere hjemland for at kunne tilbede, som de ville. En meget anerkendt forsker inden for den puritanske bosættelse i Amerika beskriver denne begivenhed som kristendommens »rejse ud i ørkenen« – de nutidige israelitters anstrengelse for at frigøre sig selv fra den gamle verdens gudløshed og endnu engang søge himlens veje i et nyt land.¹

Gud kalder Israel i disse sidste dage til at være mere kristuslige og til at være mere hellige, end vi er nu i vores beslutning om at efterleve evangeliet og grundlægge Zion.

Jeg vil minde jer om en sidste flugt. Det var vores egen kirke, ledet af vores egen profet, der ledte vore egne religiøse forfædre. Joseph Smith blev jaget igennem delstaterne New York, Pennsylvania, Ohio, Missouri og til sidst myrdet i Illinois. Med det fik vi i de sidste dage set en gentagelse af Israels børn, der atter søgte et tilflugtssted. Brigham Young (1801-1877), den amerikanske Moses, som han så beundrende er blevet kaldt, ledte de hellige til bjergenes dale, mens de ømfodede hellige sang:

*Vi finde stedet for Guds stille fred
hist i vest, Zions land,
for Herrens folk et udsøgt helligt sted,
Gud os der signe kan.²*

Zion. Det forjættede land. Det Ny Jerusalem. I mere end 4.000 år af pagtens historie har dette været mønstret: Flygt og søg. Løb og bosæt jer. Undslip Babylon. Opfør Zions beskyttende mure.

Indtil denne vor tid.

Opbyg Zion, hvor I befinder jer

Et af mange unikke særkender ved vores uddeling er den forandring af, hvordan vi opretter Guds rige på jorden. Denne uddeling er en tid præget af vældig, accelererende forandring. Og en ting, der har forandret sig, er, at Guds kirke aldrig mere vil flygte. Den skal aldrig mere forlade Ur, Haran, Kana'ans land og Jerusalem, eller England, Kirtland og Nauvoo for at tage til hvem ved hvor.

Nej, som Brigham Young sagde til os alle: »Vi er blevet sparket fra panden til ilden og fra ilden ud midt på gulvet, og her er vi, og her bliver vi.«³

Det er selvfølgelig blevet en erklæring til Kirkens medlemmer over hele verden. I disse sidste dage, i vores uddeling, er vi blevet modne nok til at indstille flugten. Vi er blevet modne nok til at plante vore rødder og vores familie og vores fundament i ethvert folkeslag, stamme, tungemål og folk for *bestandigt*. Zion er alle steder – overalt hvor Kirken er. Og med den ændring betragter vi ikke længere Zion som *hvor* vi skal leve; vi tænker på det, som *hvordan* vi skal leve.

For at skitsere rammerne for denne nye opgave vil jeg komme med tre oplevelser.

Tre oplevelser og tre lektioner

1. For et par år siden var en af mine unge venner – en hjemvendt missionær – på et basketballhold på et af universiteterne i Utah. Han var en fantastisk ung mand og en meget god spiller, men han spillede ikke nær så meget, som han havde håbet på at gøre. Hans særlige talenter og evner var ganske enkelt ikke lige det, som hans hold havde brug for på det tidspunkt i deres udvikling eller i hans. Det sker i sport. Så med hans træneres og holdkammeraters fulde støtte, flyttede min unge ven til en anden skole, hvor han håbede på at kunne bidrage lidt mere.

Tingene på den nye skole fungerede bare, og min ven kom hurtigt med i startopstillingen. Og tænk jer – turneringsplanen gjorde, at denne unge mand vendte tilbage for at spille imod sit tidligere hold i Salt Lake City.

Den skarpe kritik, der væltede ned over denne unge mand fra tribunerne den aften – en nygift, der betalte sin tiende, tjente i ældsternes kворum, udførte velgørehed blandt de unge i sin by, og som med glæde ventede et barn med sin hustru – burde aldrig tilfalde noget menneske på noget tidspunkt eller noget sted, uanset sportsgren eller universitet eller uanset personlige beslutninger omkring nogen af dem.

***Uanset situationen,
provokationen eller
problemet, så kan ingen
Kristi discipel lade sin
religion blive hjemme.***

Træneren fra det gæstende hold, som var noget af en legende i sin profession, vendte sig mod ham efter en fremragende indsats og sagde: »Hvad sker der her? Du er den lokale knægt, der har klaret sig godt.

Du er en af dem. Det er dine venner.« Men det værste ved det hele var, da han i total forvirring spurgte: »Er de fleste af de her mennesker ikke medlemmer af din kirke?«

2. Jeg blev inviteret til at tale ved et møde for unge voksne i en stav. Da jeg trådte ind ad bagdøren til stavscenteret, trådte en ung kvinde i 30'erne ind i bygningen

på samme tid. Selv i massen af mennesker, der bevægede sig mod kirkesalen, var det ikke svært at bemærke hende. Hun havde et par tatoveringer, flere øre- og næseringe, strithår i alle regnbuens farver, en nederdel, der var for kort og en bluse, der var for nedringet.

Nogle spørgsmål rejste sig øjeblikkeligt i mit sind: Var denne kvinde en kæmpende sjæl, der ikke delte vores tro, der var blevet ledt – eller endnu bedre bragt hertil af en anden – til dette foredrag under Herrens vejledning for at hjælpe hende med at finde evangeliets fred og retning, som hun havde brug for i sit liv? Eller var hun et medlem, der var afvejet fra nogle af de håb og standarder, som Kirken anbefaler for dens medlemmer, men som stadig var tilknyttet Kirken og havde valgt at deltage i kirkeaktiviteten den aften?

3. Mens søster Holland og jeg deltog i indvielsen af templet i Kansas City Missouri, var bror Isaac Freestone vært for os. Han var politibetjent og en vidunderlig højpræst i Liberty Stav i Missouri. Under vores samtale fortalte han os, at han en sen aften var blevet kaldt ud for at undersøge en klage i et særligt belastet område af byen. Gennem den brølende musik og lugten af hash, fandt han en kvinde og flere mænd, der drak og bandede, de var alle totalt ligeglade med de fem små børn – mellem to til otte år – der sad sammenkrøbet i et værelse og prøvede

at sove på et beskidt gulv uden seng, madras, puder eller noget som helst.

Bror Freestone så i køkkenskabene og i køleskabet efter en dåse eller en æske med en færdigret – men han kunne ikke finde noget. Han sagde, at hunden, der gøede i baghaven, havde mere mad, end disse børn havde.

I moderens soveværelse fandt han en bar madras, den eneste i huset. Han ledte, indtil han fandt nogle lagener, lagde dem på madrassen og puttede alle fem børn på den midlertidige seng. Med tårer i øjnene, knælede han så ned og bad en bøn til vor himmelske Fader om at beskytte børnene og bød dem godnat.

Da han rejste sig og gik mod døren, sprang et af børnene op fra madrassen, løb hen til ham, greb hans hånd og tryglede: »Vil du *ikke nok* adoptere mig?« Med flere tårer i øjnene, lagde bror Freestone barnet tilbage på madrassen, fandt den påvirkede mor (mændene var for længst fordultet) og sagde til hende: »Jeg kommer tilbage i morgen, og himlen hjælpe dig, hvis der ikke er sket tydelige ændringer, inden jeg træder ind ad døren. Og der skal også ske yderligere ændringer efter det. Det lover jeg dig.«⁴

Hvad har disse tre hændelser til fælles? De er tre små, meget forskellige eksempler på Babylon fra det virkelige liv. Et så fjollet, at det omhandler beklagelig opførsel ved

en basketballkamp, et omhandler de kulturelle og individuelle konfrontationer, vi har med dem, der lever på en anden måde end os, og en meget stor og meget alvorlig sag.

Lektion 1: Lad aldrig religionen blive hjemme

Lad os først færdiggøre basketballhændelsen. Dagen efter kampen, da der var offentlige udtalelser og anmodninger om undskyldninger angående begivenheden, udtalte en ung mand sig nogenlunde sådan her: »Hør her. Vi taler om basketball, ikke om Søndagsskolen. Hvis ikke du kan lide lugten i bageriet, så må du gå. Vi betaler i dyre domme for at se de her kampe. Vi opfører os, som vi vil. Vi lader religionen blive hjemme.«

»Vi lader religionen blive hjemme? Første lektion i grundlæggelsen af Zion i det 21. århundrede: Man lader *aldrig* religionen blive hjemme.

Den type discipel kan man ikke tillade sig at være – den type discipel findes slet ikke. Som profeten Alma har undervist os i, må vi »stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [vi] måtte befinde [os]« (Mosi 18:9) – *ikke* kun nogle gange, nogle få steder, eller når vores hold fører stort.

Uanset situationen, provokationen eller problemet, så kan ingen Kristi discipel lade sin religion blive hjemme.

Lektion 2: Vis barmhjertighed, men vær loyal over for befalingerne

Dette leder mig til den unge kvinde ved mødet. Uanset hvordan man kunne reagere over for hende, så er den evige regel, at vores opførsel altid bør afspejle vores religiøse overbevisning og evangeliske forpligtelser. Derfor må måden, hvorpå vi reagerer i enhver situation, gøre tingene bedre, ikke værre. Vi kan ikke handle eller reagere på en sådan måde, at vi bliver skyldige i en større krænkelse i denne situation, end hun.

Det betyder ikke, at vi ikke må have meninger, at vi ikke må have standarder, eller at vi på nogen måde fuldstændigt skal tilsidesætte de guddommelige befalinger »Du skal« og »Du må ikke«. Men det betyder, at vi må efterleve de standarder og forsvare de befalinger på retfærdig vis og efter bedste evne, på samme måde som Frelseren efterlevede og forsvarede dem. Og han gjorde altid, hvad der skulle gøres for at forbedre situationen – lige fra at undervise i sandheden, til at tilgive syndere og til at rydde templet.

Så med vores nye bekendtskab begynder vi frem for alt med at huske på, at hun er Guds datter og af evig værdi. Vi lægger ud med at huske på, at hun er en eller andens datter. Vi lægger ud med at være taknemlige, fordi hun deltager i en kirkeaktivitet frem for at undgå den. Kort sagt, vi forsøger at være det bedste, vi kan være i den situation, med et ønske om at hjælpe hende til at være det bedste, hun kan være.

Vi vedbliver med at bede i stilhed: Hvad er det rigtige at gøre her? Hvad er det rigtige at sige? Hvad vil *i sidste instans* gavne denne situation og gavne hende? At stille sig selv disse spørgsmål og virkelig forsøge at gøre, hvad Frelseren ville gøre, er, hvad jeg tror, at han mente, da han sagde: »Døm ikke efter det ydre, men fæld en retfærdig dom!« (Joh 7:24).

Denne kirke kan aldrig ændre sine læresætninger som svar på social goodwill eller politisk hensigtsmæssighed eller nogen anden grund. Det er kun den åbenbare sandheds sikkerhed, der giver os fodfæste, så vi kan løfte en anden, der måske føler sig besværet eller forladt. Vores medfølelse og vores kærlighed – kristendommens grundlæggende egenskaber og krav – må *aldrig* tolkes som et kompromis med befalingerne.

Det kan være en stor udfordring og meget forvirrende, når vi står i sådanne situationer. Unge mennesker vil måske spørge: »Vi tror ikke på, at vi bør leve eller opføre os på den og den måde, så hvorfor skal vi tvinge andre til at gøre det samme? Har de ikke deres handlefrihed? Opfører vi os ikke selvretfærdigt eller dømmende ved at tvinge vores overbevisninger ned over andre og kræve, at *de* opfører sig på en bestemt måde?«

I disse situationer må man pænt forklare, hvorfor visse principper forsvares, og at man modsætter sig *visse* synder, *hvorend de måtte findes*, fordi emnet og de involverede love *ikke* blot har sociale eller politiske, men evige følger. Og mens vi ikke ønsker at fornærme nogen, der har en anden overbevisning end os, så er vi mere optaget af ikke at fornærme Gud.

Det er ligesom, når en teenager siger: »Nu hvor jeg må køre bil, så ved jeg, at jeg skal holde for rødt lys,

men behøver vi virkelig at være fordømmende og få alle andre til at holde for rødt? Skal *alle* gøre, hvad vi gør? Har andre ikke deres handlefrihed? Skal de opføre sig som os?« Ja, så må man forklare hvorfor, og ja, vi håber virkelig, at *alle* standser for rødt lys. Og det må man gøre *uden* at nedgøre dem, der overtræder eller har en anden overbevisning end os, for de har deres handlefrihed.

Der er en bred mangfoldighed af overbevisninger i denne verden, og alle har handlefrihed, men ingen har ret til at handle, som om Gud har forholdt sig tavs

Vores opførsel må afspejle vores religiøse overbevisninger og vore evangeliske forpligtelser. Derfor må måden, hvorpå vi reagerer i enhver situation, gøre tingene bedre, ikke værre.

omkring disse emner, eller som om befalingerne kun betyder noget, hvis der er almindelig enighed om dem. I det 21. århundrede kan vi ikke længere flygte. Vi må kæmpe for love og forhold og tilstande, der

tillader religionsfrihed og vores andel i den. Det er en måde, hvorpå vi kan tolerere at være i et Babylon, men ikke være af det.

Jeg kender ikke nogen vigtigere evne eller større retskaffenhed, vi kan udvise i en verden, som vi ikke kan flygte fra, end ved at træde varsomt på stien – tage et moralsk standpunkt og følge det, som Gud har sagt, og de love, som han har givet, men at gøre det med medfølelse, forståelse og stor kærlighed.

Lektion 3: Brug evangeliets værdier til at gavne samfund og lande

Det er ikke mange af os, der bliver politibetjente eller socialrådgivere eller dommere, der tjener i systemet, men vi bør alle bekymre os om andres velbefindende og om den overordnede moralske sikkerhed i samfundet. Da ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum omtalte behovet for, at vi påvirker samfundet uden for hjemmets fire vægge, sagde han:

»Udover at beskytte vores egen familie, bør vi være en kilde til lys, hvad angår det at beskytte vore samfund. Frelseren sagde: »Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.« ...

I vores stadigt mere uretfærdige verden, er det afgørende, at værdier med afsæt i religiøs overbevisning er tydelige i den offentlige debat ...

Religiøs overbevisning er en kilde til lys, viden og visdom og gavner samfundet meget.⁵

Hvis vi ikke bringer evangeliets velsignelser ud i vore samfund, så vil vi aldrig have nok politibetjente – der vil aldrig være tilstrækkeligt mange som Isaac Freestone – til at håndhæve moralsk opførelse, selvom det var muligt at håndhæve den. Og det er det ikke. Børnene i det hjem uden mad

eller tøj er Guds sønner og døtre. Moderen, som burde vide meget bedre, eftersom hun var ældre og burde have været langt mere ansvarlig, er også en datter af Gud. Sådanne situationer kræver måske en fast men kærlig hånd på en formel eller strafferetlig måde, men vi må prøve at hjælpe, når og hvor vi kan, for vi lader ikke religionen blive hjemme, uanset hvor ynkværdige og uansvarlige nogen måtte være.

Nej, vi kan ikke gøre alt, men noget kan vi gøre. Og som svar på Guds kald, så er Israels børn dem, der kan gøre det – ikke for at flygte fra et Babylon denne gang, men for at angribe det. Uden at være naive omkring det, kan vi efterleve vores religion så udstrakt og urokkeligt, at vi kan finde alle slags muligheder for at hjælpe familier, velsigne naboer og beskytte andre, heriblandt den opvoksende generation.

Sidste dages hellige bliver opfordret til at være surdejen i brødet, saltet, der aldrig mister dets kraft, lyset på bjerget, der aldrig skjules under en skæppe.

Afspejl jeres kærlighed til Jesus Kristus

Sidste dages hellige bliver opfordret til at være surdejen i brødet, saltet, der aldrig mister dets kraft, lyset på bjerget, der aldrig skjules under en skæppe. Så begynd at åbne munden nu!

Hvis vi gør og siger det rigtige og gavmildt rækker ud i ord og handling, så vil Frelseren finde os i færd med at gøre vores bedste, forsøge at efterleve evangeliet, forsøge at forbedre vores liv og vores kirke og vores samfund på bedste vis, når han fremskynder sit værk i retfærdighed og siger, at tiden er gået i denne sidste uddeling, og han kommer i al sin herlighed.

Når han kommer, vil jeg *så* gerne overraskes midt i at efterleve evangeliet. Jeg vil gerne overraskes midt i at forkynde troen og gøre noget godt, hvis jeg kan. Jeg ønsker,

at Frelseren skal sige til mig: »Jeffrey, jeg kan genkende dig, ikke ved din titel, men ved dit liv, den måde, du forsøger at leve på, og de standarder, du forsøger at forsvare. Jeg ser retskaffenheden i dit hjerte. Jeg ved, du har forsøgt at gøre tingene bedre ved først og fremmest at forbedre dig selv, dernæst ved at erklære mit ord og forsvare mit evangelium over for andre på den mest medmenneskelige måde, du kunne.«

Han vil uden tvivl tilføje: »Jeg ved, at det ikke altid lykkedes for dig at rette op på dine egne synder og omkring forholdet til andre, men jeg tror på, at du gjorde et ærligt forsøg. Jeg tror i hjertet på, at du virkelig elskede mig.«

Jeg ønsker mere end noget andet i dette liv, at noget sådant vil ske. Og jeg ønsker det for jer. Jeg ønsker det for os alle. »Israel, Israel, Gud nu kalder«⁶ – kalder os til personligt at efterleve Jesu Kristi evangelium i stort og småt, række ud til dem, der måske ikke ligner, klæder sig eller opfører sig, som os, og så (hvor vi kan) se ud over dette og tjene så omfattende som muligt.

Jeg elsker Herren Jesus Kristus, hvis tjener jeg forsøger at være. Og jeg elsker vor himmelske Fader, som holdt så meget af os, at han gav ham til os. Angående den gave, så ved jeg, at Gud kalder Israel i disse sidste dage til at være mere kristuslignende og til at være mere hellige, end vi er nu i vores beslutning om at efterleve evangeliet og grundlægge Zion. Jeg ved også, at han vil give os styrken og helligheden til at være sande disciple, hvis vi beder inderligt derom. ■

Fra CES-foredraget »Israel, Israel, Gud nu kalder«, der blev holdt på Dixie State University i St. George, Utah, den 9. september 2012. Talen findes i sin fulde længde på lds.org/broadcasts.

NOTER

1. Se Perry Miller, *Errand into the Wilderness*, 1956, s. 2-3.
2. »Kom, kom, Guds folk«, *Salmer og sange*, nr. 16.
3. Brigham Young, i James S. Brown, *Life of a Pioneer: Being the Autobiography of James S. Brown* 1900, s. 121.
4. Isaac Freestone, oplevelse fortalt til forfatteren den 5. maj 2012.
5. Quentin L. Cook, »Der skal være lys!« *Liahona*, nov. 2010, s. 28, 29.
6. »Israel, Israel, Gud nu kalder«, *Salmer og sange*, nr. 9.

MIN BESKED PÅ GRAVSTENEN

I sommeren 2003 var jeg i Michigan i USA for at søge information om en af mine slægtninge ved navn Robert Hall. Ved slutningen af mit ophold besøgte jeg en kirkegård, som jeg havde besøgt 20 år tidligere.

Ved mit forrige besøg på kirkegården, havde jeg lagt mærke til nogle blomster, der var blevet lagt på gravstenen, der bar efternavnet Hall. Denne gang skrev jeg en besked, daterede den og laminerede den for at beskytte den mod vejret. Så lagde jeg beskeden ved gravstenen med en bøn og håb i hjertet om, at den, der kunne hjælpe mig med at få mere at vide om Robert Hall, ville finde den. Jeg tog tilbage til

Californien, håbefuld, men også lidt skeptisk over for, at der ville komme noget ud af beskeden.

En uge senere modtog jeg et brev fra en fjern fætter ved navn Deke Bentley.

»I går havde jeg en mærkværdig oplevelse,« skrev han. »Ved 15-tiden var jeg på vej ud for at købe jordbær, men besluttede mig for at stoppe ved Plains Road kirkegård og se til mine forfædres grav. Jeg havde ikke været der i flere år. Ved siden af gravene lå dit postkort.«

Deke var taget på kirkegården samme dag, som jeg havde efterladt beskeden. Jeg ringede straks til ham.

Jeg lagde beskeden ved gravstenen med en bøn i hjertet og håb om, at den, der kunne hjælpe mig, ville finde den.

Under vores samtale fandt jeg ud af, at han boede i Hillsdale, der lå over 80 km fra kirkegården.

Et par måneder senere tog jeg ivrigt tilbage til Michigan for at besøge Deke. Han fortalte mig, at nogle af hans slægtninge lå begravet på kirkegården lige over for hans hjem. Han spurgte, om jeg havde lyst til at tage derhen. Han fortalte mig, at der var fire gravsteder med navnet Hall, to af dem kendte han ikke noget til.

På kirkegården viste Deke mig gravstenene. De to, som han ikke kendte til, tilhørte en Martin og Anna Hall. Jeg havde ikke taget mine optegnelser med mig, men jeg kunne tydeligt huske at have søgt på en Martin Hall.

Vi skyndte os hen på kommunkontoret en time, inden de lukkede, og håbede på, at en dødsattest kunne identificere Martins forældre. Det gjorde den! Martins far var Robert Hall! Helligånden bekræftede for mig, at min lange søgen var slut.

Deke, der ikke var medlem af Kirken, sagde, at det at finde Robert Hall »næsten syntes åndeligt«. Jeg smilede, da jeg vidste, at Ånden havde ledt mig.

»Du har måske været skuffet over, at du ikke efterlod beskeden for 20 år siden,« sagde Deke, »men jeg flyttede faktisk først til Hillsdale for tre år siden!«

Denne oplevelse lærte mig, at slægtsforskning virkelig er en del af Guds værk, og at han leder os i vore retfærdige anstrengelser. ■

Marianne Chaplin Stovall,
Californien, USA

VILLE HERREN HELBREDE VORES SØN?

Da vores søn var fire år gammel, bad han mig ofte om at synge »Mester, se uvejret truer« (*Salmer og sange*, nr. 54). Hans små øjne strålede under omkvædet, når Herren befalede vindene og bølgerne at være stille. Han spurgte mig om Jesu kraft. Jeg svarede, at Jesus kunne gøre alt i retfærdighed, fordi han er almægtig. Frelseren var vores søns helt.

Men da vores søn var 13 år gammel, blev han grebet af en dyb depression. Han havde ikke længere lyst til at tale eller spise. Han mistede interessen for sine tidligere aktiviteter, og han havde især ikke lyst til at være med til familiebønner eller familieaften. Han virkede heller ikke længere interesseret i Kirken eller evangeliet.

Resten af vores familie bad og fastede ofte for ham, hvilket mange søskende fra vores menighed og stav og mange venner og slægtninge også gjorde. Vores anstrengelser følte som Alma den Ældres oplevelse med at bede for sin søn (se Mosi 27:14, 22-23).

Vi ville ikke tvinge evangeliet ned over vores søn, så vi fortalte ham, at han ikke behøvede at tage del i familiebønnerne eller til familieaften, men vi ville gerne, at han var der sammen med os. Idet vi fulgte Frelserens ord om at »bed[e] i jeres familie til Faderen ... så ... jeres børn må blive velsignet« (3 Ne 18:21), blev både vore familiebønner og familieaftener stærkere. Vi følte Ånden i vores hjem. Og selv om vores søn ikke sagde noget, så var han der.

I løbet af de næste to år så vi lidt efter lidt, at vore bønner og familieaftener havde indflydelse på vores søn. Under en familieaften bar han sit vidnesbyrd om Frelseren og spurgte, om han måtte forberede en lektion til familieaften. Han begyndte at tage del i familiebønnerne og tog glad med i kirke. Han oplevede en mægtig forandring i hjertet, der kom, når han følte Frelserens forløsende kærlighed (se Alma 5:26). Med sin helbredende kraft havde Frelseren virkelig frelst vores søn.

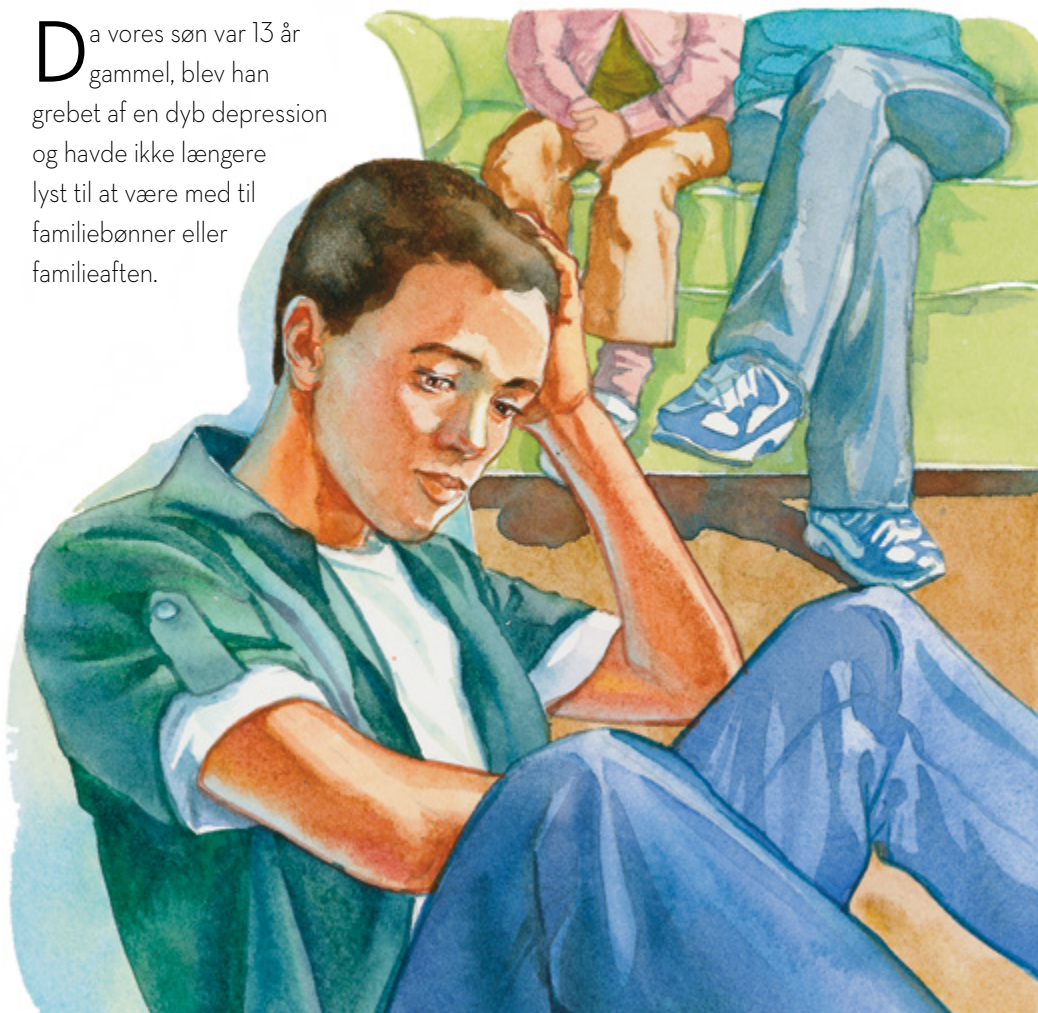
Han begyndte igen at være glad og fuld af liv, villig til at hjælpe andre

og udvise kærlighed. Han fortalte mig, at han vidste, at Frelseren havde helbredt ham. Vores søns prøvelser havde hjulpet ham til at få et stærkt vidnesbyrd og en større kærlighed og tillid til Frelseren. Han tjente Herren som missionær i Argentina Buenos Aires Syd Mission. Da han vendte hjem, blev han senere gift i templet, og han og hans hustru har en vidunderlig datter.

Jeg ved, at Frelseren har kraften til at helbrede, til at udføre mirakler og til at gøre os glade i dette liv og i det kommende. ■

Ana Cremaschi Zañartu, Santiago, Chile

Da vores søn var 13 år gammel, blev han grebet af en dyb depression og havde ikke længere lyst til at være med til familiebønner eller familieaften.

ER DU MORMON?

Jeg var langt hjemmefra, da jeg var med til en international konference i forbindelse med mit arbejde. Der var flere hundrede deltagere, men jeg var den eneste fra min stat og region.

En aften var der middag for alle deltagerne. Da vi trådte ind i spisesalen, fik vi hver især fire billetter, som kunne bruges til at bestille gratis drinks oppe i baren. Det faldt mig ind, hvor nemt det ville være at blive fristet af denne mulighed, når nu man var så langt hjemmefra, og til at tænke, at ingen nogensinde ville få det at vide. Det var en flygtig tanke, og jeg gav billetterne tilbage til personen i døren.

Under middagen sad jeg sammen med syv fremmede. Jeg drak vand, mens vi spiste, talte sammen, grinede og udvekslede information, der kunne være os behjælpelig i vores arbejde.

Den næste morgen til morgenmad,

hilste jeg på en herre, som havde siddet ved mit bord. Ud fra hans navneskilt, blev jeg begejstret over at se, at han var fra min hjemby – en by, hvor jeg ikke havde boet i 35 år. Efter gymnasiet var jeg flyttet hjemmefra for at gå på universitetet, var blevet gift og flyttede derfra.

Da vi talte om steder og begivenheder, som vi begge kendte til, spurgte han mig, om jeg stadig havde familie der. Jeg svarede, at det havde jeg ikke, men at jeg havde mange gode venner der, og at vi stadig holdt kontakten. Han spurgte, hvem de var, og jeg begyndte at nævne nogle af dem ved navn.

Efter de første par navne stoppede han mig og spurgte: »Vent lige, er du mormon? Alle dem, du har nævnt, er mormoner.«

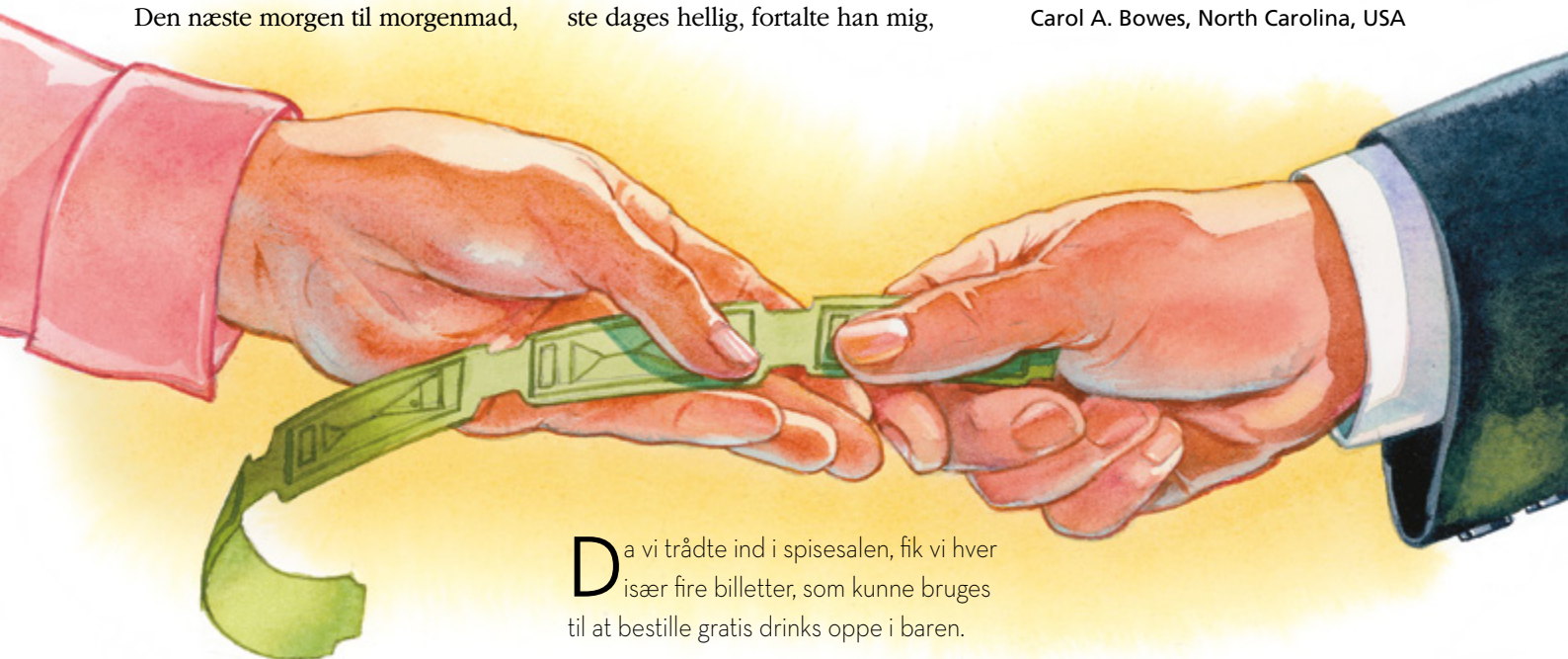
Da jeg vedkendte, at jeg var sidste dages hellig, fortalte han mig,

hvor gode borgere de venner var, og hvordan de havde tjent lokalsamfundet og været gode eksempler for alle. I flere minutter fortalte han om sin beundring for Kirken og mine venner og fortalte mig, hvordan de havde været fortalere for det gode i lokalsamfundet.

Da vi tog afsked, kunne jeg ikke lade være med at tænke på, hvad der kunne have været sket, hvis jeg havde valgt at bruge disse billetter til drinks. Jeg havde lært at vælge det rette af de selv samme mennesker, som vi havde talt om. Jeg ville have haft det ubehageligt og været flov over at skulle indrømme, at jeg var medlem af Kirken, hvis jeg havde brugt billetterne.

Hvor er jeg taknemlig for de værdige, aktive og tjenende venners eksempel – 35 år senere og over 3.200 km væk fra min ungdoms hjemby. ■

Carol A. Bowes, North Carolina, USA

Da vi trådte ind i spisesalen, fik vi hver især fire billetter, som kunne bruges til at bestille gratis drinks oppe i baren.

PROFETEN BESVAREDE MIN BØN

Ved slutningen af mit 2. år, søgte jeg om at komme ind på universitetets linje for grafisk design. Jeg blev ikke optaget, men jeg var egnet til at kunne søge igen til næste år. Jeg var ikke begejstret for at skulle vente endnu et år på at dimittere.

Det tætteste, jeg kom på et hovedfag, var fotolære. Så jeg bad en bøn om at skifte hovedfag og havde det godt med det. Jeg ville bare så gerne have min eksamen!

Ved starten af efterårssemesteret fulgte jeg fag om film og den sociale historie bag fotografering. Jeg var rigtig glad for begge fag. Men da jeg læste læseplanen for faget film, så jeg, at der var krav om, at de studerende skulle se mange film, der var forbudt for børn og unge. Til fotolære fortalte underviseren os, at de foto, som vi ville skulle studere, havde voldeligt, foruroligende og seksuelt indhold. Hun sagde, at det var det, som fotografering handlede mest om nu om dage.

Jeg blev skuffet, mens jeg tænkte over, hvad jeg skulle gøre. Jeg vidste, at evangeliet advarede imod disse ting, men fagene var påkrævet. Jeg tænkte på det skriftsted, der taler om, at være i verden, men ikke af verden (se Joh 15:19). Kunne jeg deltage i undervisningen uden at blive påvirket af den?

Jeg bad for at vide, hvad jeg skulle gøre og om at have tro til at gøre det, der var rigtigt. Jeg rådførte mig også med min hustru, mine forældre og bror. Da jeg talte med min bror, mindede han mig om følgende vers:

»For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?« (Matt 16:26).

Jeg vidste, at uddannelse var vigtig, men havde jeg valgt det forkerte fag? Hvordan kunne jeg tage orlov fra skolen, når nu dimissionen var inden for rækkevidde?

Sent en nat, da jeg var oppe med vores syge barn, kom tanken til mig om at søge på præsident Thomas S. Monson på nettet. Snart var jeg i gang med at læse en konferencetale, som præsident Monson havde holdt i oktober 2011. Jeg lyttede opmærksomt, mens han talte om nedbrydningen af samfundets moralske kompas og sagde, at mange accepterede upassende og umoralsk adfærd.

Sent en nat, da jeg var oppe med vores syge barn, kom tanken til mig om at søge på præsident Thomas S. Monson på nettet.

Så sagde han lige præcis de ord, som jeg havde brug for at høre: »Vi må være årvågne i en verden, som har bevæget sig så langt væk fra det åndelige. Det er afgørende, at vi afviser alt, som ikke stemmer overens med vore standarder, vi skal nægte at give op omkring det, vi ønsker allermost: Evtigt liv i Guds rige.«¹

De ord gennemborede mig med stor kraft. Mens tårerne løb ned ad kinderne, vidste jeg, at en levende profet havde besvaret min bøn.

Selvom jeg har udskudt min uddannelse, ved jeg, at Herren vil velsigne min familie og mig, når vi følger profeten, afviser verdens syn, adlyder befalingerne og støtter evangeliets standarder. ■

Derrick Fields, Missouri, USA

NOTE

1. Thomas S. Monson, »Stå på hellige steder«, *Liahona*, nov. 2011, s. 83.

Biskop Gérald Caussé

Førsterådgiver i
Det Præsiderende
Biskopråd

Følg LYKKENS vej

Ungdommen egner sig generelt fortrinligt til at lægge personlige planer. Som ung voksen bør enhver af jer have drømme for fremtiden! Måske er jeres drøm et håb om sportspræstationer, skabelse af et kunstværk eller opnåelse af et diplom eller erhvervsmæssig stilling. Måske har I endda et dyrebart billede i tankerne af jeres fremtidige mand eller hustru.

Hvor mange af jeres ønsker vil gå i opfyldelse? Livet er fuld af uvished. Der vil være afgørende øjeblikke for jer, som på et øjeblik kan ændre kursen i jeres liv. Et sådant øjeblik kan være så undseeligt som et øjekast, en samtale eller en uventet begivenhed. Nye muligheder vil vise sig, så som den seneste erklæring fra præsident Thomas S. Monson vedrørende alderen for missionærtjeneste.¹ Sommetider kommer ændringerne på livets kurs gennem uventede udfordringer eller skuffelser.

De fleste mennesker kan ikke lide det uvise. Livets uvished kan skabe en mangel på selvtillid, en frygt for

fremtiden. Nogle tøver med at forpligte sig på grund af frygt for fiasko, selv når gode muligheder viser sig for dem. De udsætter for eksempel at blive gift, få en uddannelse, at få børn eller få sig et godt job med fremtidsmuligheder og foretrækker at fordrive tiden eller blive boende i deres forældres trygge hjem.

En anden filosofi, der begrænser os, illustreres ved denne velkendte leveregele: »Spis, drik, og vær lystig, for i morgen dør vi« (2 Ne 28:7). Denne filosofi taler for at give efter for øjeblikkelige glæder, uagtet deres fremtidige konsekvenser.

Lykkens vej

Der er en anden vej end de veje, der bygger på frygt eller tvivl eller nydelsessyge – en vej, der bringer fred, selvtillid og sindsro i livet. I kan ikke kontrollere alle livets omstændigheder, men I kan have kontrol over jeres egen lykke. I er lykkens arkitekt.

Jeres lykke er mere et resultat af jeres åndelige vision og de principper,

**Jeres lykke
afhænger mere
af de principper,
I vælger at følge
end de ydre
omstændigheder
i jeres liv.**

hvorpå I bygger jeres liv, end noget andet. Disse principper vil bringe jer lykke, uanset uventede udfordringer og overraskelser. Lad mig gennemgå nogle af disse vigtige principper.

1. Indse jeres personlige værdi

For nylig tilbragte min familie og jeg et par afslappende dage i Sydfrankrig. En aften, lige efter solnedgang og mørket havde omsluttet det omkringliggende landskab, besluttede jeg mig for at ligge på en liggestol uden for huset. Mine øjne

begyndte at undersøge himlen. Først var den uigennemtrængelig mørk. Pludselig dukkede der et lys op på himlen, som en gnist, så to, så tre. Efterhånden som mine øjne gradvist vænnede sig til mørket, betragtede jeg en myriade af stjerner. Det, jeg havde troet var en mørk himmel, forvandlede sig til Mælkevejen.

Mens jeg reflekterede over universets uendelighed og min egen fysiske ubetydelighed, spurgte jeg mig selv: »Hvad er jeg i forhold til en sådan storhed og herlighed?« Jeg kom i tanke om et skriftsted.

»Når jeg ser din himmel, dine fingers værk, månen og stjernerne, som du satte der,

hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det?« (Sl 8:3-4).

Straks følger denne opmuntrende sætning:

»Du har gjort det kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet det.« (Sl 8:6).

Det er et paradoks og skabelsens mirakel. Universet er enormt og

uendeligt, og samtidig har vi hver især alligevel en unik værdi, der er herlig og uendelig i vor Skabers øjne. Min fysiske tilstedeværelse er minimal, dog er min personlige værdi umådelig vigtig for min himmelske Fader.

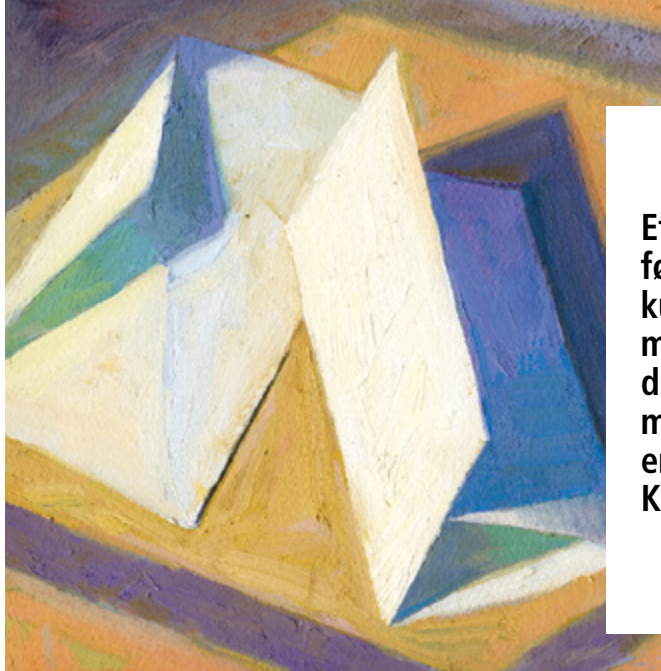
At vide, at Gud kender og elsker os personligt, er som et lys, der oplyser vores liv og giver det mening. Uanset hvem jeg er, uanset om jeg har venner eller ej, uanset om jeg er populær eller ej, og selv hvis jeg føler mig afvist eller forfulgt af andre, så har jeg en absolut overbevisning om, at min himmelske Fader elsker mig. Han kender mine behov; han forstår mine bekymringer; han er så ivrig efter at velsigne mig.

Forestil jer, hvad det kunne betyde for jer at se jer selv, som Gud ser jer. Hvad hvis I så på jer selv med samme godhjertethed, kærlighed og tillid, som Gud gør? Forestil jer den betydning det kunne få på jeres liv, at forstå jeres evige potentiale, som Gud forstår den.

Jeg vidner om, at han er der. Søg ham! Søg og studér. Bed og spørg. Jeg lover, at Gud vil sende jer håndgribelige tegn på sin eksistens og kærlighed til jer.

2. Bliv den, I er²

Det lyder som et paradoks at blive den, I virkelig er. Hvordan kan jeg blive den, jeg allerede er? Jeg vil illustrere dette princip gennem en beretning.

Et brev fra jeres før-jordiske selv kunne lyde: »Kære mig! Jeg håber, at du vil huske på, at mit største ønske er at være en Jesu Kristi discipel«.

Filmen *Forglem mig ej* handler om Marguerite, en succesfuld bankier, der har et travlt liv, fyldt med rejser og konferencer. Selvom hun har en tilbedende bejler, siger hun, at hun ikke har tid til ægteskab eller børn.

På sin 40 års fødselsdag modtager hun et mystisk brev, hvor der står: »Kære mig! I dag er jeg syv år, og jeg skriver det her brev for at hjælpe dig med at huske de løfter, som jeg gav, da jeg var 7 år, og også for at minde dig om den, jeg gerne vil blive.« Brevets forfatter er ingen anden end Marguerite selv, da hun var syv år gammel. Der følger flere breve, hvor den lille pige i detaljer beskriver sine mål for livet.

Marguerite indser, at den person, hun er blevet, overhovedet ikke er den person, som hun ønskede at blive, da hun var en lille pige. Da hun beslutter sig for at genvinde den person, hun

så for sig som barn, bliver der vendt fuldstændig op og ned på hendes liv. Hun forsoner sig med sin familie og beslutter sig for at vie resten af sit liv på at tjene mennesker i nød.³

Hvis det var muligt for jer at modtage et brev fra jeres før-jordiske liv, hvad ville der så stå i brevet? Hvilken indflydelse ville et sådant brev fra en glemt, men meget virkelig verden, have på jer, hvis I modtog det i dag?

Brevet kunne lyde som følger: »Kære mig! Jeg skriver til dig, for at du skal huske, hvem jeg gerne vil blive. Jeg håber, du vil huske, at mit største ønske er at være vor Frelses, Jesus Kristi discipel. Jeg støtter hans plan, og når jeg er på jorden, vil jeg hjælpe ham i hans frelsesværk. Husk endelig også, at jeg ønsker at være del af en familie, der kan være sammen i al evighed.«

Et af livets store eventyr er at finde ud af, hvem vi virkelig er, og hvor

vi kommer fra, og så konstant leve i harmoni med vores sande identitet som Guds barn og med formålet med vores eksistens.

3. Stol på Guds løfter

En lære fra profeten Malakias er central for genoprettelsen af evangeliet. »Og han skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre« (JS-H 1:39). Takket være genoprettelsen, er I børn af løftet. Som arv vil I modtage løfterne, der blev givet jeres fædre.

Genlæs jeres patriarkalske velsignelse. I denne velsignelse bekræfter Herren, at I er knyttet til en af Israels tolv stammer, og på grund af dette vil I gennem jeres trofasthed blive arvinger til de vældige velsignelser givet til Abraham, Isak og Jakob.

Gud lovede Abraham: »For så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes ved dit navn og skal blive regnet for dine efterkommere og skal rejse sig og prise dig som deres fader« (Abr 2:10).

Disse løfter er håndgribelige, og hvis vi gør vores del, så vil Gud gøre sin. På den anden side, så sikrer disse løfter ikke, at alt det, der sker i jeres liv, vil være i overensstemmelse med jeres forventninger og ønsker. Guds løfter garanterer snarere at det, der sker os, vil være i overensstemmelse med hans vilje. Det største, vi i livet kan ønske os, er at afstemme vores vilje med Guds vilje – at acceptere hans dagsorden i vores liv. Han ved alt fra begyndelsen, har et perspektiv, som vi ikke har, og elsker os med en uendelig kærlighed.

Jeg vil illustrere dette princip med en personlig oplevelse. Da jeg var ung, besluttede jeg mig for at forberede mig til adgangseksamen på den bedste handelshøjskole i Frankrig. Denne forberedelse, der varede et år, var en stor udfordring. Ved årets begyndelse besluttede jeg mig for, at uanset opgavens byrde, så ville jeg aldrig lade mine studier forhindre mig i at deltage i mine søndagsmøder eller fra at deltage i institut en gang om ugen. Jeg tog endda imod en kaldelse til at tjene som sekretær i min menighed for unge voksne. Jeg var sikker på, at Herren ville anerkende min trofasthed og ville hjælpe mig med at opnå mine mål.

Ved slutningen af året, da eksamen nærmede sig, følte jeg, at jeg havde gjort mit bedste. Da jeg mødte op til eksamen på den mest velrenommerede skole, var jeg fuld af tillid til, at Herren ville besvare mine ønsker. Desværre var den mundtlige eksamen i mit bedste fag en uventet katastrofe – jeg fik en karakter, der forhindrede mig i at komme ind på denne meget eftertragtede skole. Jeg var knust. Hvordan kunne Herren svigte mig, når jeg nu havde fastholdt min trofasthed?

Da jeg mødte op til den mundtlige eksamen på den skole, der var nr. 2 på min liste, var jeg fuld af tvivl. På denne skole var den vigtigste del af adgangsprøven

Jeg fik en af de bedste karakterer, hvilket fik mig ind på skolen med en æresbevisning.

et interview med en jury, der blev ledt af skolens rektor. Begyndelsen på interviewet var normalt – indtil jeg blev stillet et umiddelbart ubetydeligt spørgsmål: »Vi ved, at du har forberedt dig meget til denne eksamen. Men vi er interesserede i at vide, hvad du beskæftigede dig med ud over dine studier.«

Mit hjerte stod stille! I ét år havde jeg kun lavet to ting: Studeret og gået i kirke! Jeg frygtede, at juryen ville tolke beskrivelsen af mit medlemskab af Kirken som noget negativt. Men i det øjeblik besluttede jeg mig for at forblive tro mod mine principper.

I lidt over et kvarter beskrev jeg mine aktiviteter i Kirken: Søndagsmøderne, institutklasserne og mit ansvar som sekretær i menigheden. Da jeg var færdig, talte skolens leder.

»Da jeg var ung, studerede jeg i USA,« fortalte han. »En af mine bedste venner var mormon. Han var en bemærkelsesværdig ung mand, en, som havde store menneskelige kvaliteter. Jeg betragter mormoner som rigtigt gode mennesker.«

Den dag fik jeg en af de bedste karakterer, hvilket fik mig ind på skolen med æresbevisning.

Jeg takkede Herren for hans godhed. Det tog mig dog flere år at forstå den mirakuløse velsignelse ved ikke at være blevet optaget på den første skole. På den anden skole mødte

jeg nogle meget vigtige mennesker. Fordelene ved deres bekendtskab har været betydelige i løbet af hele min karriere, og den dag i dag er de stadig en vigtig del af mit og min families liv.

Hvis tingene ikke går, som I havde håbet på eller forventet, efter I har gjort alt, hvad I kunne, så vær rede til at acceptere jeres himmelske Faders vilje. Han vil ikke påføre os noget, der i sidste instans ikke vil være os til gavn. Lyt efter den beroligende stemme, der hvisker i vores ører: »Alt kød er i mine hænder; vær rolig og vid, at jeg er Gud« (L&P 101:16).

Jeres fremtid er lige så strålende som jeres tro

Jo mere jeg tænker over mit liv med min hustru, Valérie, jo mere tror jeg på, at det, der har gjort forskellen, er, at vi i vores ungdom delte en fælles vision om evigt liv. Vi ønskede at begynde en evig familie. Vi vidste, hvorfor vi var på jorden, og hvad vores evige mål var. Vi vidste, at Gud elskede os, og at vi havde stor værdi i hans øjne. Vi havde stor tillid til, at han ville besvare vore bønner på sin måde og på et tidspunkt, som han fandt godt.

Jeg ved ikke, om vi var rede til at acceptere hans vilje i alle ting, fordi det var noget, som vi skulle lære – og som vi fortsat skal lære. Men vi ønskede at gøre vores bedste for at

følge ham og vie os selv til ham.

Ligesom præsident Monson vidner jeg om, at jeres »fremtid er lige så strålende, som jeres tro«. ⁴ Jeres lykke afhænger mere af de principper, som I vælger at følge, end de ydre omstændigheder i jeres liv. Vær trofast mod disse principper. Gud kender og elsker jer. Hvis I lever i harmoni med hans evige plan, og hvis I har tro på hans løfter, så vil jeres fremtid stråle!

Har I drømme og mål? Det er godt! Arbejd af hjertes fulde styrke på at opnå dem. Lad så Herren gøre resten. Han vil gøre jer til det, I ikke selv kan gøre.

Acceptér hans vilje til alle tider. Vær rede til at gå, hvor han end beder jer om at gå og gøre, hvad han end beder jer om at gøre. Bliv de mænd og kvinder, som han opdrager jer til at blive.

Jeg vidner om, at dette liv er et vidunderligt øjeblik i evigheden. Vi er her med et vidunderligt mål for øje – at berede os på at møde Gud. ■

Fra et CES-foredrag, der blev holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 12. november 2012. Talen findes i sin fulde længde på lds.org/broadcasts.

NOTER

1. Se Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2012, s. 4-5.
2. Denne sætning tilskrives Pindar, en af de mest berømte græske digtere. Se Pindar, *Pythian 2.72*, i *Olympian Odes, Pythian Odes*, red. og oversat William H. Race, 1997, s. 239.
3. Se *L'âge de raison (Forglem mig ej)*, instrueret af Yann Samuëll, 2010.
4. Thomas S. Monson, »Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 92.

Fortæl om evangeliet online

Maria Mahonri-Yggrazil Arduo Andaca

Jeg har ikke altid været modig, når det kom til at skulle fortælle mine venner om evangeliet. Mange af dem kendte til min religion, men jeg gjorde aldrig en ekstra indsats for at bære mit vidnesbyrd. Havde nogen misforstået noget med Kirken, forsøgte jeg ikke desto mindre at afklare det på bedste vis.

Da jeg begyndte på universitetet, tilmeldte jeg mig debatforeningen. De andre foreningsmedlemmer fandt ud af, at jeg var sidste dages hellig, da jeg korrigerede dem omkring det, der blev sagt om »mormonerne« efter en debat. Jeg havde aldrig talt om min religion før da, så jeg fik en masse spørgsmål den dag. Jeg var bange og undgik næsten at svare. Jeg vidste, hvad jeg troede på, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle fortælle om det. Jeg bad, men syntes ikke at få svar.

Et par dage efter var jeg på Facebook, hvor jeg så en artikel fra LDS.org, som en af mine ledere fra Kirken havde slået op. Der gik det op for mig, at jeg også kunne slå ting op fra Kirken. Jeg søgte på de emner, som mit debathold havde spurgt ind til, slog links op på min væg og udvalgte alle, der var involverede. Jeg følte, at de ville sætte større pris på disse svar.

Jeg vidste, hvad jeg troede på, men jeg var nervøs for at skulle besvare alle spørgsmålene om Kirken, som de studerende fra mit debathold havde.

Jeg havde ikke slået noget op om min religion før, så det tiltrak en masse nysgerrige mennesker, der spurgte om min religion. Når de stiller spørgsmål, prøver jeg at give et grundlæggende svar og tilføjer link til Kirkens materialer. På denne måde er folk ikke kun afhængige af mine svar, men kan også selv høre generalautoriteternes svar på deres spørgsmål. Når det gælder mere ømtålelige emner, besvarer jeg altid personen ved at

skrive en privat besked til dem.

Jeg er virkelig glad for, at Kirken stiller materialer til rådighed på nettet. Jeg får stadig sommerfugle i maven, når en eller anden overrasker mig med et spørgsmål om Kirken. Men nu venter jeg ikke kun på, at de stiller spørgsmål. Nu slår jeg aktivt kirkematerialer op på nettet. Jeg ved, at disse materialer er til hjælp for både mine venner i Kirken og venner uden for Kirken. ■

Forfatteren bor i Metro Manila, Filippinerne.

Handlefrihed og svar: GENKEND ÅBENBARING

Det, der sommetider synes at være en uigennemtrængelig kommunikationsbarriere, er et stort skridt, der skal tages i tro.

**Ældste
Richard G. Scott**
De Tolv Apostles
Kvorum

Over for mig sad en kvinde og græd. Med tårefyldte øjne fortalte hun mig: »Jeg ved ikke mere, hvad jeg skal tro.« Hun fortalte, at hun uden held havde kæmpet og bedt i mange dage for at finde ud af, hvordan hun skulle foretage en meget betydningsfuld afgørelse i sit liv. Forpint sagde hun: »Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Hvis du vil sige mig, hvad jeg skal gøre, vil jeg gøre det.« Med sin hånd på skrifterne sagde hun: »Gud har fortalt os, at han vil hjælpe os. Han besvarer alle andres bønner. Hvorfor besvarer han ikke mine?«

Når man er fanget i en sådan malmstrøm af følelser, er det svært selv at finde vej ud alene. Min bøn er, at jeg må kunne hjælpe de af jer, som har lignende følelser.

Når vi tilsyneladende ikke modtager svar på presserende bønner, kan det skyldes, at vi ikke forstår visse sandheder om bøn, eller fordi vi ikke erkender svarene, vi modtager.

Bønnens principper

Kommunikation med vor Fader i himlen er ikke nogen trivielt sag. Det er et helligt

privilegium. Den er baseret på uforanderlige principper. Når vi modtager hjælp fra vor himmelske Fader, er det som svar på tro, lydighed og den rette anvendelse af handlefrihed.

Det er forkert at tro, at alle vores bønner vil blive besvaret omgående. Nogle bønner kræver en betragtelig indsats fra vores side. Det er rigtigt, at vi sommetider modtager tilskyndelser, når vi ikke direkte har søgt

Hun sagde: »Gud har fortalt os, at han vil hjælpe os. Han besvarer alle andres bønner. Hvorfor besvarer han ikke mine?«

dem. De vedrører som regel noget, vi har brug for at vide og ikke kan finde ud af på anden måde.

Vi er her på jorden for at opnå erfaringer, som vi ikke kan få på nogen anden måde. Vi får lejlighed til at vokse, til at udvikle os og til at få åndelig modenhed. For at gøre det, må vi lære at anvende sandheden. Hvordan vi tager imod udfordringer og løser vanskelige

problemer er af afgørende betydning for vores lykke.

For bedre at forstå bøn har jeg lyttet til andres råd, overvejet skrifterne og studeret profeternes og andres liv. Alligevel er det, der virker bedst, at jeg forestiller mig et barn, som tillidsfuldt henvender sig til en kærlig, venlig, vis og forstående Fader, som ønsker, at det skal gå godt for os.

Du skal ikke bekymre dig om, at du måske udtrykker dine følelser på en klodset måde. Tal blot med jeres Fader. Han hører hver eneste bøn og besvarer den på sin måde.

Når vi forklarer et problem og foreslår en løsning, svarer han sommetider ja og sommetider nej. Ofte holder han et svar tilbage, ikke af manglende interesse, men fordi han elsker os – med fuldkommen kærlighed. Han ønsker, at vi anvender de sandheder, som han har givet os. For at kunne udvikle os, er vi nødt til at stole på vores evne til at træffe korrekte afgørelser. Vi er nødt til at gøre

det, vi *føler* er rigtigt. Med tiden vil han svare. Han vil ikke svigte os.

Jeg har beskrevet, hvor virkeligt vores forhold til vor Fader er. Der er intet, han ikke ved om os. Han kender alle vores behov og kunne give os alle svarene. Og dog opmuntrer han os til at træffe korrekte valg, fordi hans mål er vores evige lykke.

Tre måder at finde svar på

1. *Se efter tegn på, at han allerede har besvaret dig*

Ligesom mange af os erkendte Oliver Cowdery ikke de tegn på svar, som Herren allerede havde givet på hans bønner. For at åbne hans – og vore øjne – blev denne åbenbaring givet gennem Joseph Smith:

»Velsignet er du, for hvad du har gjort, for du har adspurgt mig, og se, *så ofte som du har adspurgt, har du modtaget undervisning* fra min Ånd. Hvis det ikke havde

været således, ville du ikke være kommet til det sted, hvor du er på dette tidspunkt.

Se, du ved, at du har adspurgt mig, og jeg *oplyste dit sind*; og se, jeg fortæller dig dette, for at du kan vide, at du er blevet oplyst af sandhedens Ånd« (L&P 6:14-15; fremhævelse tilføjjet).

Hvis du mener, at Gud ikke har besvaret *dine* bønner, så overvej disse skriftsteder – og se derefter grundigt efter tegn i dit eget liv på, at Gud allerede har besvaret dine bønner.

2. Vær opmærksom på følelser

For at hjælpe os hver især med at erkende de givne svar, har Herren sagt:

»Hvis du ønsker et yderligere vidnesbyrd, så læg dig den nat på sinde, da du råbte til mig i dit hjerte, for at du kunne få sandheden om dette at vide.

Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen?» (L&P 6:22-23; fremhævelse tilføjjet).

Herren giver os yderligere indsigt ved at råde os til at udtænke svaret på et problem i vores eget sind og derefter spørge, om det er rigtigt:

»... hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det brænder i brystet på dig, således skal du *føle*, at det er rigtigt.

Men hvis det ikke er rigtigt, får du ikke sådanne *følelser*, men dine tanker bliver uklare, hvilket får dig til at glemme det, der er urigtigt« (L&P 9:8-9; fremhævelse tilføjjet).

3. Handl, når han tilbageholder et svar

Det er meget væsentligt at erkende, at Herren også besvarer vore bønner på en tredje måde, nemlig ved at *tilbageholde et svar*, når bønnen opsendes. Hvorfor gør han det?

Han er vor fuldkomne Fader. Han elsker os mere, end vi nogensinde vil forstå. Han ved, hvad der er bedst for os. Han ser enden fra begyndelsen. Han ønsker, at vi handler for at opnå den nødvendige erfaring:

Når han svarer *ja*, er det for at give os selvtillid.

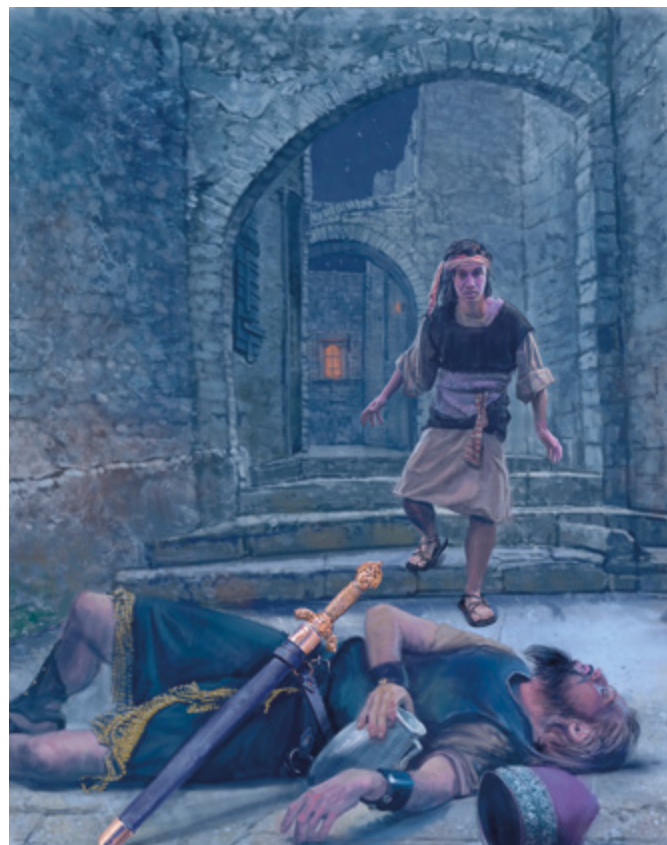
Når han svarer *nej*, er det for at forhindre fejltagelser.

Når han *tilbageholder et svar*, er det for, at vi kan udvikle os igennem tro på ham og ved lydighed mod hans bud samt villighed til at handle i overensstemmelse

med sandheden. Det forventes af os, at vi påtager os et ansvar ved at handle efter en afgørelse, der er i overensstemmelse med hans lærdomme, uden yderligere bekræftelse. Vi skal ikke bare sidde passivt og vente eller knurre, fordi Herren ikke har talt. Vi skal handle.

For det meste er det, vi vælger at gøre, rigtigt. Han vil bekræfte det korrekte i vores valg på sin egen måde. Bekræftelsen kommer normalt gennem pakker med hjælp langs vejen. Vi opdager dem ved at være åndeligt opmærksomme. De er som små sedler fra en kærlig Fader som tegn på hans godkendelse. Hvis vi tillidsfuldt begynder på noget, som ikke er rigtigt, vil han lade os det vide, inden vi er kommet for langt. Vi fornemmer denne hjælp ved at erkende følelser af bekymring og usikkerhed.

Nefis anstrengelser for at få fat i messingpladerne viser, hvordan principperne fungerer (se 1 Ne 3:6-7). Selv efter to mislykkede forsøg forblev Nefi sikker i sin sag. Han sneg sig ind i byen hen mod Labans hus uden at kende

alle svarene. Han bemærkede: »... jeg blev ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad jeg skulle gøre«, og dernæst tilføjede han meget væsentligt: »*Alligevel gik jeg af sted*« (1 Ne 4:6-7; fremhævelse tilføjet).

Nefi var villig til at forsøge igen og igen og yde sit bedste. Han gav udtryk for sin tro på, at han ville få hjælp. Han nægtede at miste modet. Men fordi han handlede, havde tillid til Herren, var lydige og benyttede sin handlefrihed korrekt, fik han vejledning. Han blev skridt for skridt inspireret til succes og blev med sin mors ord »givet ... *magt* [til at] ... udføre det, som Herren har befaleet« (1 Ne 5:8; fremhævelse tilføjet).

Nefi vidste, at han måtte betro sig til Gud, udøve tro og handle, for at han skridt for skridt kunne modtage hjælp. Han murrede ikke og bad ikke om en fuldstændig forklaring. Men, læg især mærke til, at han ikke ventede passivt på hjælp. Han handlede! Ved at følge en åndelig lov, blev han inspireret og givet kraft til at handle.

Hav tillid til Guds vilje og vej

Sommetider indser vi ikke svarene på vore bønner, fordi vi er fast besluttet på at vente på bekræftelse af vores egne ønsker. Vi kan ikke se, at Herren ønsker, at vi skal gøre noget andet. Vær omhyggelige med at søge hans vilje.

Jeg tilstår, at jeg ikke ved, hvordan man træffer en korrekt afgørelse, undtagen der, hvor der findes retfærdighed og tillid til en himmelsk Fader. Principperne virker ganske enkelt ikke, når handlefriheden bevidst bruges i strid med Guds vilje. Hvis der er synd, vi ikke har omvendt os fra, er vi overladt til vore egne påfund og til at fjumre rundt og kæmpe for os selv. Men ved at omvende os, *kan* vi reddes.

Når vi søger inspiration som hjælp til at kunne træffe afgørelser, giver Herren blide tilskyndelser. De kræver, at vi tænker, udøver tro, arbejder, og at vi til tider kæmper og handler. Sjældent kommer hele svaret med det samme i en afgørende sag eller ved et kompliceret problem. Ofte kommer svaret lidt ad gangen, uden at slutningen er i syne.

Jeg har gemt den vigtigste del af bønningen til sidst. Det er vores taknemlighed! Vores oprigtige anstrengelser for at

takke vor elskede Fader skaber en vidunderlig følelse af fred, personlig værdi og kærlighed.

Hvordan kan det være, at de fattigste bedst ved, hvordan man skal takke Herren? I Guatemalas højland kan medlemmerne knap nok eksistere. At tage til templet kræver store ofre. Et besøg kræver et års forberedelse. Det er hårdt arbejde og et stort offer at lægge penge og mad til side samt spinde, farve og væve nyt tøj. Derpå følger den lange vandring på bare fødder ned fra bjergene, sejladsen over Lago

Sommetider erkender vi ikke svarene på vore bønner, fordi vi er fast besluttet på at vente på bekræftelse af vores egne ønsker.

de Izabel og busturene med kun lidt mad. Trætte og udslidte ankommer de til templet. De vasker sig, til de stråler af renhed, tager deres nye tøj på og går ind i Herrens hus.

Klædt i hvidt undervises de af Ånden, modtager ordninger og indgår pagter. En kvinde fra højlandet var dybt berørt af Ånden og begavelsens betydning. Da hun kom ind i det celestiale værelse, så hun andre siddende med hovederne bøjet ærbødigt. Uskyldigt knælede hun ved indgangen til værelset uden at andre ænsede hende. Hun bøjede sit hoved, græd stille og i tyve minutter udgød hun sit hjerte til sin himmelske Fader. Til sidst løftede hun sit hoved. Hendes kjole var gennemblødt af tårer. Den opmærksomme tempelpræsidentinde spurgte: »Kan jeg hjælpe?« Hun svarede: »Åh, vil du? Mit problem er, at jeg har forsøgt at fortælle min himmelske Fader, hvor taknemlig jeg er for alle mine velsigelser, men jeg føler ikke, at jeg kommer igennem. Vil du hjælpe mig med at fortælle ham, hvor taknemlig, jeg er?«

Dette råd om bøn er sandt. Jeg har afprøvet det omhyggeligt i det laboratorium, som mit eget liv er. Jeg har opdaget, at det, der sommetider synes at være en uigennemtrængelig kommunikationsbarriere, er et stort skridt, der skal tages i tro.

Hvis du søger hans hjælp, så sørg for, at dit liv er rent, dine motiver er værdige, og du er villig til at gøre det, han beder om – for han *vil* besvare dine bønner. Han er din kærlige Fader; du er hans elskede barn. Han elsker dig fuldkomment, og han ønsker at hjælpe dig. ■

Hvad nu, hvis
jeg ikke føler
en **BRÆNDEN**
i **BRYSTET?**

Når du ved, hvad du søger efter, kan du lettere genkende Helligånden.

Rachel Nielsen

» Invitér hr. Wood* med til seminar.« Tanken kom lige så snart, jeg hørte bekendtgørelsen, og jeg tænkte med det samme, at det var for skørt. Hvorfor skulle jeg invitere min musiklærer med til seminar kl. halv seks om morgenen?

Vores seminarpræsident havde lige fortalt vores klasse, at der skulle holdes en særlig dag til påskønnelse af lærere. Vi blev udfordret til at invitere nogle af vore skolelærere med til et morgen-seminar, hvor vi ville udtrykke vores **Navnet er ændret.*

taknemlighed for deres arbejde. Hele ugen efter bekendtgørelsen tænkte jeg på at invitere hr. Wood. Hver eneste gang jeg tog til seminar eller så ham til musik, kom tanken igen: »Invitér hr. Wood med til seminar.« Efter flere dage på denne måde, kunne jeg ikke længere ignorere tanken.

En morgen, mens alle eleverne til musik var ved at tage deres instrumenter frem, lagde jeg min basun fra mig og gik hen til hr. Wood. Mit hjerte bankede og mine hænder rystede,

men da jeg åbnede munden for at invitere ham, følte jeg mig tryk.

Til min overraskelse tog hr. Wood imod invitationen! Han var nysgerrig efter at lære mere om, hvorfor jeg hver morgen inden skole tog til seminar. Efter at have givet ham alle oplysningerne, gik jeg derfra fyldt med glæde.

Under denne oplevelse følte jeg ikke en brænden i brystet (se L&P 9:8). Men jeg følte Helligånden. Den tilbagevendende tanke om at invitere

hr. Wood (se L&P 128:1), den tryghed, jeg følte, da jeg inviterede ham (se Joh 14:26) og den glæde, jeg følte, efter at have inviteret ham (se Gal 5:22), alt det kom fra Ånden. Men hvis jeg kun havde mærket efter en brænden i brystet, havde jeg nok ikke opdaget, at Helligånden tilskyndede mig.

Helligånden taler på mange måder. Når du studerer, hvordan han kommunikerer, kan du lære, hvad du skal lægge mærke til, når du anstrenger dig for at få klarhed på, hvornår han er med dig, og hvornår han underviser dig eller vejleder dig.

Se efter de små og enkle ting

Inden vi ser på de mange måder, som Helligånden taler til os på, må vi huske på, at åbenbaring for det meste er stille og lille. Hvis vi ser efter en oplevelse som Alma den Yngres med en engel og et jordskælv, går vi nok glip af de mere regelmæssige og stille tilskyndelser fra Helligånden. Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum advarer os om, at vi kommer til at overse de »små og stykvisse åndelige indtryk«, som er mere almindelige, hvis vi »fremhæve[r] storslåede og dramatiske, åndelige tilkendegivelser«. ¹ Når du prøver at genkende Helligånden, så se efter de små og enkle tilskyndelser.

Vær opmærksom på, hvordan Helligånden kommunikerer

Hvis du aldrig har følt en brænden i brystet, så bare tag det roligt. Der er mange mennesker, som genkender Helligåndens indflydelse på denne måde. Men han taler også på mange andre måder, og du behøver ikke føle en brænden i brystet for at mærke hans tilstedeværelse. Når du lærer, hvordan Helligånden inspirerer dig og er opmærksom på det i dit liv, vil du faktisk opdage, at han kommunikerer mere med dig, end du troede.

Denne liste indeholder kun nogle få eksempler på, hvordan Helligånden kommunikerer. Studér skrifterne og nutidige profeters ord, såvel som s. 96-97 i *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, for at lære mere om, hvordan han taler til dig.

»Åbenbarelsens ånd virker typisk ved tanker og følelser, der kommer ind i vores sind og hjerte ved Helligåndens kraft (se L&P 8:1-2; 100:5-8).«² Helligånden kan tale til dig igennem:

- Følelser af kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, godhed, tro og mildhed (se Gal 5:22-23).
- Tanker, der optager sindet eller trænger sig på i dine følelser (se L&P 128:1).
- Et ønske om at gøre godt og adlyde befalingerne (se Mosi 5:2).
- En fornemmelse af at noget er rigtigt (se L&P 9:8).
- Følelser af trøst eller tryghed (se Joh 14:26).
- Følelser, der »udvikler [din] sjæl« (Alma 32:38).

HVAD ER EN BRÆNDEN I HJERTET?

»Hvad betyder denne »brænden i hjertet«? Behøver det at være en brændende fornemmelse, som ved en forbrænding? I så fald har jeg aldrig haft en brænden i hjertet. Ordet »brænden« i dette skriftsted omtaler helt sikkert en følelse af trøst og klarhed. Det er det vidnesbyrd, som mange modtager. Sådant fungerer åbenbaring.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »At undervise og lære ved Ånden«, *Liahona*, maj 1999, s. 22.

HVORDAN KAN JEG VIDE, OM EN TANKE KOMMER FRA MIG SELV ELLER FRA HELLIGÅNDEN?

»Vi skal handle. Så vil vi finde ud af, om det kommer fra os selv eller om det er Guds kraft. ... Alt det, der indbyder og opfordrer os til at gøre godt og til at være gode, kommer fra Gud.«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Patterns of Light: Discerning Light« video, LDS.org. Se hele videoen på engelsk på lds.org/go/patternL6.

- Tanker, der »oplyser [din] forstand« (Alma 32:38).
- En sult efter mere sandhed (se Alma 32:38).
- At føle sig nødsaget (opmuntret) til at handle eller beherske sig (holde sig tilbage) fra at gøre noget (se 1 Ne 7:15; 2 Ne 32:7).

Tanker og følelser fra Helligånden kan komme -

- »øjeblikkeligt og intenst.«
- »diskret og gradvist.«
- »så fint, at I ikke engang er bevidste om det.«³

Tanker og følelser fra Helligånden kan komme for at -

- minde jer om noget (se Joh 14:26).
- beskytte os fra at blive bedraget (se L&P 45:57).
- vidne om vor himmelske Fader og Jesus Kristus (se 2 Ne 31:18).
- hjælpe os med at undervise (se L&P 84:85).
- skænke os Åndens gaver (se L&P 46:11).
- bringe syndsforladelse (se 2 Ne 31:17).

Se efter det gode

Når du prøver at genkende Ånden, så tænk på tilskyndelsernes tilsigtede følger: Leder tankerne eller følelserne dig til at gøre godt? I Moroni

7:16 lyder det: »Derfor viser jeg jer, hvordan man skal dømmes; for alt, hvad der tilskynder til at gøre godt og formår til at tro på Kristus, udgår ved Kristi gave og kraft; derfor kan I med fuldkommen kundskab vide, at det er af Gud.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) har sagt: »Hvordan genkender vi Åndens tilskyndelser? Jeg tror faktisk ikke, at det er så svært. ... Hvis noget tilskynder os til at gøre godt, til at hæve os, til at stå med oprejst pande, til at gøre det rette, til at være venlige og til at være storsindede, da kommer det fra Guds Ånd. Hvis det er mørkt, skummelt, grimt, dårligt, så kan du vide, at det kommer fra modstanderen.«⁴

Hvis du overvejer om det, du føler, kommer fra Ånden eller ej, så spørg dig selv, om tanken eller følelsen indbyder dig til at gøre godt. Hvis den gør det, så kan du være sikker på, at den kommer fra Gud.

Se efter en mulighed for at bruge din handlefrihed

Hvis du er værdig og stadig synes det er svært at genkende Ånden, så tag affære. Vor himmelske Fader har velsignet dig med handlefrihed, og nogle gange kræver han, at du handler uden hans vejledning. Han vil bede dig om at udøve din tro ved at tage et skridt ud i mørket. Præsident Boyd K. Packer, præsident for de Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Et eller andet sted i jeres søgen

efter åndelig vækst må I forlade jer på troen ... Det er det øjeblik, hvor man er nået helt ud til yderkanten af lyset og træder ind i mørket for blot at opdage, at vejen er oplyst et skridt eller to forude.«⁵ Hvis du trofast handler på den viden, du allerede har, selv uden at genkende Helligåndens tilskyndelser, vil vor himmelske Fader sikre sig, at du ikke bliver ledt på afveje. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. David A. Bednar, »Åbenbarelsens ånd«, *Liahona*, maj 2011, s. 88.
2. David A. Bednar, »Åbenbarelsens ånd«, s. 88.
3. David A. Bednar, »Åbenbarelsens ånd«, s. 90.
4. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 260-261.
5. Boyd K. Packer, »Søgen efter åndelig kundskab«, *Liahona*, jan. 2007, s. 18.

HVORFOR ER DET SVÆRT AT GENKENDE HELLIGÅNDEN?

»Vor himmelske Fader forventer, at du lærer, hvordan man opnår guddommelig hjælp ved at udøve tro på ham og hans hellige Søn, Jesus Kristus. Hvis du modtog den inspirerede vejledning ved blot at spørge, ville du blive svag og endnu mere afhængig af dem. De ved, at den afgørende personlige udvikling kommer, når du kæmper for at lære, hvordan du bliver vejledt af Ånden.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »At opnå åndelig vejledning«, *Liahona*, nov. 2009, s. 7.

HVORDAN FØLES ÅNDEN?

»Vi har ikke ord, som fuldkomment kan beskrive Ånden« (Boyd K. Packer, »Herrens lys«, *Den danske Stjerne*, dec. juli 1988, s. 34). Fordi det er svært at beskrive, hvordan Ånden føles, vil alle beskrive den på lidt forskellige måder. Men uanset disse forskelligheder, kan vi lære en masse, når andre forklarer, hvordan Helligånden taler til dem.

FØLG de små TILSKYNDELSER

Enhver hvissen fra
Helligånden er værd
at lytte til.

Hvis der kom en tornado i løbet af natten og kastede en kæmpe træstamme ned over din seng, ville du sikkert gerne vide det på forhånd.

Wilford Woodruff (1807-1898), der senere blev Kirkens fjerde præsident, lå engang og sov ude i sin vogn med sin hustru og børn, da Ånden hviskede: »Stå op og flyt [jeres] vogn.»¹ Han kunne have afvist det som en mærkelig tanke, men i stedet adlød han. En halv time senere rev en hvirvelvind et kæmpe træ op og slyngede det gennem luften. Træet landede lige på det sted, hvor deres vogn havde stået.

Der findes mange af den slags eksempler på mirakler, der sker, fordi man har fulgt tilskyndelserne.

Men hvad med en tilskyndelse, der inspirerer dig til at ringe til en ven for bare at sige hej? Eller en tilskyndelse til at tage et ekstra par sokker med i rygsækken på din næste vandretur? At følge den slags tilskyndelser har måske ikke dramatiske følger, men de er stadig vigtige.

Den ven, du ringer til, har måske en hård dag. En opringing kunne opmuntre ham. Og på vandreturen kan det ekstra par sokker gøre hele forskellen på en dejlig gåtur eller smertefulde vabler, hvis dine fødder helt uventet blev våde.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi iagttager. Vi venter. Vi lytter efter denne stille, sagte stemme. Når den taler, vil kloge mennesker adlyde. Vi vil ikke udsætte at følge Åndens tilskyndelser.«²

Nogle gange er åndelige tilskyndelser presserende. Men oftest er de milde. Vor himmelske Fader har lovet at vejlede os »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« (2 Ne 28:30).

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har lært os: »Åbenbaring kommer hyppigst i små portioner over tid og gives i overensstemmelse med vores ønske, værdighed og forberedelse.«³

Det er de færreste af os, der kommer ud for at skulle undgå en træstamme, der bliver kastet mod os af en tornado. Dog kan vi være sikre på, at der altid vil være noget småt og godt, som vi kan gøre, når vi lytter opmærksomt til Ånden. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2011, s. 47.
2. Thomas S. Monson, »Ånden giver liv«, *Den danske Stjerne*, aprilkonferencen 1985, s. 61.
3. David A. Bednar, »Åbenbarelsens ånd«, *Liahona*, maj 2011, s. 88.

EN VELSIGNELSE TIL MIN BROR

Jesse Jones

Jeg lærte om præstedømmets kraft og velsignelser på et uheldigt tidspunkt. For et par år siden, da min lillebror var 14 år, kørte han galt med sin knallert og brækkede benet. Min far ringede til mig og fortalte, at de var på vej på hospitalet med ham. Jeg havde ondt i maven af bekymring, mens jeg skyndte mig hen på hospitalet. Da jeg nåede frem, så jeg en af mine onkler. Han fortalte mig, hvor alvorlig ulykken havde været.

Jeg frygtede for synet, da jeg åbnede døren til min brors stue og trådte ind. Jeg tog et skridt, lukkede mine øjne og blev straks fyldt med fred. På samme måde, som jeg aldrig vil glemme, hvor ondt i maven, jeg havde, vil jeg aldrig glemme den følelse af fred og trøst, der faldt over mig. Jeg genkendte følelsen – det var Ånden.

Så hørte jeg min fars stemme. Han og min onkel var ved at give min bror en præstedømmevelsignelse. Han velsignede ydmygt sin søn i Jesu Kristi navn til at få det godt, til at blive helbredt og til at hans ben igen måtte fungere normalt.

Efter velsignelsen var alle stille en stund. I det øjeblik vidste jeg, at jeg måtte leve værdigt til at kunne modtage Det Melkisedekske Præstedømme

og kunne give mine børn velsignelser engang.

Da vi havde samlet os ude i gangen uden for min brors stue, begyndte mine forældre at drøfte, hvad de skulle gøre. De overvejede, om de skulle rejse fra Mexico for at tage ham til en læge i USA eller lade ham blive opereret her. Uanset, hvad de følte var bedst for min bror, vidste jeg, at han allerede havde fået den bedste hjælp, han kunne få. Han havde fået en velsignelse af to mænd, der bar præstedømmet. Så uanset, hvad mine forældre valgte, skulle min bror nok få det godt.

De besluttede sig for at blive i Mexico og få operationen foretaget her. Lægerne lagde en plade og 10 skruer ind i min brors ben. Det helede fint, og et par måneder senere var han på footballholdet. Velsignelsen blev opfyldt, præcis som min far havde udtalt.

Jeg ved, at præstedømmet er Guds kraft og myndighed, som er overdraget til mennesket. Sikken en gave han har givet os. ■

Forfatteren bor i Chihuahua, Mexico.

»Når vi modtager præstedømmet, modtager vi myndighed til at handle i Guds navn og lede os på sandhedens og retfærdighedens veje. Denne myndighed er en afgørende kilde til retfærdig kraft og indflydelse til gavn for Guds børn på jorden og vil være ved ud over sløret.«

Eldste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, »De lærdomme og principper, som trosartiklerne indeholder«, Liahona, nov. 2013, s. 47.

»Hvad bør jeg tænke på under nadveren?«

Selv om vi står som Jesu Kristi vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder (se Mosi 18:9), så prøver verdens indflydelse nogle gange at fange vores opmærksomhed. Nadveren giver os muligheden for at fokusere vore tanker på Frelseren uden distraktioner.

Under nadveren kan du tænke på ordinancens betydning og det smukke ved den. At tage symbolerne på Frelserens legeme og blod lader dig reflektere over hans uendelige sonoffer. Når du tager nadveren, fornyer du din dåbspagt. Når du gør det, forpligter du dig selv til altid at huske på ham og holde hans befalinger.

Du kan forbedre din oplevelse ved nadveren ved at forberede dig selv åndeligt. I løbet af ugen kan du studere konferencetaler eller dele af skriften, der hjælper dig til at have fokus på Frelserens offer og din rolle som hans discipel. Under nadversalmerne og -bønnerne kan du være opmærksom på de ord, som du synger og hører, og tænke over deres betydning.

Under nadveren kan du tage dig tid til at tænke på de ændringer, som du foretager dig i dit personlige liv, for at blive mere som Jesus Kristus. Efter at have deltaget værdigt i nadveren, kan du føle dig ren, som du gjorde på din dåbsdag.

Husk og erkend

Hensigten med nadveren er at forny vore pagter med vor himmelske Fader og at blive vasket rene for de synder, som vi har omvendt os fra. Under nadveren husker vi på Kristi offer for os og tænker på, hvordan vi kan anvende det i vores tilværelse. Jeg tænker på det, jeg har gjort den forrige uge, og på, hvor godt jeg har holdt mine pagter med min Fader. Jeg erkender de synder, som jeg har begået, og fokuserer på, hvordan jeg kan bruge forsoningen til at overvinde dem. Når jeg gør det, bliver nadveren til en opløftende og åndeligt styrkende oplevelse.

Abigail P., 14 år, Arizona, USA

Husk på den første nadver

Vi bør tænke på Jesu Kristi sonoffer og på vigtigheden af værdigt at tage symbolerne på hans legeme og hans

blod. Vi kan også tænke på dengang, han velsignede brød og vin sammen med sine tolv apostle.

Jonás A., 18 år, Morelos, Mexico

Tænk på Jesus Kristus

Under nadveren tænker jeg på det, som Frelseren gik igennem, så vi kan omvende os fra de fejltagelser, vi har

begået. Jeg tænker også på de velsigelser, som han har givet mig, og på de utrolige mirakler, som han udførte og vil udføre. Vi er så velsignede ved at kunne tage af nadveren, så vi kan omvende os fra vore synder og forpligte os til at blive bedre.

Andee B., 13 år, Utah, USA

Fokuser tankerne

Jeg har et lille kort inde i mine skrifter, som jeg tager frem hver søndag under nadveren. Det er lagt ind ved Mosija

kapitel 18, hvor Alma præsenterer dåbspagten. På kortet står der små noter, som »vær taknemlig for forsoningen«, som er skrevet for at hjælpe mig til at huske på hensigten og helligheden ved nadveren. At læse noterne hjælper mig til at fokusere

på hensigten med og helligheden ved nadveren.

Alisha M., 19 år, Texas, USA

Vend dine tanker mod forsoningen

Under nadveren vender jeg mine tanker mod Jesus Kristus og hans forsoning. Det er svært for mig at udtrykke det, som jeg føler under nadveren, når jeg tænker på Jesu Kristi forsoning. Jeg ved, at Jesus Kristus var udvalgt til at være vor Forløser. Jeg ved, at han lever.

Nephi B., 20 år, Brazzaville, Den Demokratiske Republik Congo

Tak for velsignelserne

Under nadveren bør vi tænke på, hvor stort et offer vor Frelser ydede for os, og lade vores hjerte være fyldt af taknemlighed. Når jeg tager nadveren, kan jeg godt lide at takke vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus, for de velsignelser, som jeg har fået.

Elen S., 16 år, Paraíba, Brasilien

Tænk over dine pagter

Da jeg var yngre, kunne jeg kun tænke på, hvor stille jeg kunne være under nadveren. Nu, hvor jeg er præstedømmebærer, forstår jeg, at for at nadveren skal have betydning og hjælpe mig til at vokse åndeligt, må jeg reflektere over den. Jeg tænker på Frelserens forsoning

og på, hvordan han udviste sin kærlighed til os. Jeg tænker også på, hvordan nadveren kan styrke min tro og mit ønske om at leve op til min dåbspagt.

Levi F., 19 år, Abia, Nigeria

Tænk over ordene i nadversalmerne

Nadversalmerne lærer os det, som vi bør tænke på under nadveren. Min yndlingssalme er fx nadversalmen

»Ydmygt, Herre, beder vi dig« (*Salmer og sange*, nr. 102), der lyder: »Lad mig aldrig glemme, at du døde smertefuldt for mig, da på korsets træ på Golgata voldeligt man døde dig.« Når jeg husker på de ord fra nadversalmerne under denne hellige ordinance, hjælper det mig til at føle fred og til at min taknemlighed for Jesu Kristi forsoning vokser.

Austin B., 15 år, Alberta, Canada

LÆG VERDEN TIL SIDE

»Da jeg var barn, blev der spillet smuk musik, mens nadveren blev omdelt. General-

autoriteterne bad os ikke så længe efter om at gå bort fra denne fremgangsmåde, fordi vore tanker var på musikken i stedet for på vor Herre og Frelseres sonoffer. Under forretelsen af nadveren lægger vi verden til side. Det er en tid til åndelig fornyelse, når vi erkender den dybe åndelige betydning af den ordinance, som tilbydes hver enkelt af os. Hvis vi blot ligegyldigt deltog i nadveren, ville vi gå glip af muligheden for åndelig vækst.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, »Nu, hvor vi tager del i nadveren«, Liahona, maj 2006, s. 41.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»En af mine venner ønsker bare én gang at gøre noget forkert, så hun kan relatere til det, når folk taler om det. Hvordan kan jeg hjælpe hende til at forstå, at det ikke er en god idé?«

Indsend jeres svar, og hvis I har lyst, et billede i høj opløsning inden den 15. juli 2014 på liahona.lds.org, via mail til liahona@ldschurch.org eller med post (se adressen på s. 3).

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges jeres e-mail eller brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige godkendelse, og hvis I er under 18 år, jeres forældres tilladelse (e-mail godtages) til at udgive jeres svar og billede.

Svarene kan redigeres af hensyn til længde og tydelighed.

Ældste
Anthony D. Perkins
De Halvfjerds

TIENDE BRINGER INDRE STYRKE

Vælg i dette øjeblik at betale en ærlig tiende. Det vil hjælpe dig til at lære, at Herren holder alle sine løfter.

Præsident Thomas S. Monson har lært os, at »ved at betale en ærlig tiende får et menneske den indre styrke og beslutsomhed til at overholde de øvrige bud.«¹ Jeg var heldig at få et vidnesbyrd om dette princip, mens jeg stadig var en ung mand.

Da jeg var 14 år, fik jeg mit første job som bygningsarbejder, hvor jeg tjente 2 dollar i timen. Min første løncheck for den første uge lød på 80 dollar. Jeg ville gerne købe et ottespors stereoanlæg, der på det tidspunkt var det nyeste inden for musikteknologi i USA. Den model, jeg gerne ville have, kostede 320 dollar. Jeg fortalte begejstret min mor og far, at jeg gerne ville købe stereoanlægget efter fire ugers arbejde.

Mere end fire uger

Mine forældre sagde meget klogt: »Det vil tage dig mere end fire uger at tjene penge nok til at købe det stereoanlæg. Du bør udtrykke din taknemlighed til Gud for hans mange

velsignelser ved at betale 10 procent af din indkomst som tiende. Du skal også betale regeringen omkring 10 procent i skat. Og du bør lære, mens du er ung, at adlyde profeternes råd angående økonomisk forberedelse på fremtiden, heriblandt din mission. Vi vil foreslå, at du lægger 30 procent til side på en opsparingskonto.«

HAN VIL ÅBNE EN VEJ

»Vi har alle råd til at betale tiende. I virkeligheden har ingen af os råd til ikke at betale tiende. Herren vil styrke vores beslutning. Han vil åbne en vej, så vi kan efterleve det.«

Præsident Thomas S. Monson, se »Vær et eksempel«, Liahona, maj 1997, s. 42.

Min teenagehjerne regnede hurtigt ud, at hvis jeg skulle følge mine forældres råd, ville jeg kun have 40 dollar pr. uge til forbrug. Det betød, at jeg skulle arbejde i mindst to måneder for at kunne købe det stereoanlæg, jeg ønskede mig. Jeg skulle træffe en vigtig beslutning – skulle jeg prioritere anskaffelse af materielle goder, eller skulle jeg ofre og betale tiende og lægge penge til side til opsparing?

Betal tiende først

Til styrke for de unge, giver os dette råd: »Betal [tiende] først, selv når du tror, at du ikke har penge nok til at imødekomme dine øvrige behov. Når du gør det sådan, hjælper det dig til at udvikle en større tro, overvinde egoisme og blive mere modtagelig for Ånden.«²

Da jeg var 14 år, besluttede jeg mig for at betale en ærlig tiende resten af mit liv. Jeg besluttede mig for at følge profeten ved at spare penge sammen

til min mission og fremtidige uddannelse. Denne oplevelse lærte mig også at skelne mellem ønsker og behov. Jeg ville gerne have den nyeste teknologi, men jeg behøvede den ikke. Så jeg valgte at købe en meget billigere model med mindre funktioner. Den virkede stadig, da jeg tog af sted på min mission.

Løfter, der blev holdt

Da jeg gennem betaling af tiende lærte, at Herren holder sine løfter, voksede min tro sig stærkere, og det samme gjorde mit ønske om at holde hans øvrige befalinger. Jeg lærte, at hvis jeg bidrog med et gavmildt fasteoffer, ville han besvare mine bønner og fortsat vejlede mig (se Es 58:6-11). Jeg lærte, at hvis jeg læste Mormons Bog, ville han lade mig kende sandheden af den gennem Helligåndens kraft (se Moro 10:4-5). Jeg lærte, at hvis jeg adlød visdomsordet, ville han give mig sundhed, visdom og viden,

og at jeg ville kunne »løbe og ikke blive [træt]« (se L&P 89:18-21). Og jeg lærte, at hvis jeg holdt kyskhedsloven, ville Helligånden være min konstante ledsager, og Frelseren ville give mig selvtillid til en dag at stå i hans nærhed uden skam (se L&P 121:45-46).

En anden måde, hvorpå betaling af tiende og offerydelser har øget min indre styrke, er gennem tempelpagter. Til styrke for de unge lærer os, at »for at kunne komme i templet, skal du betale en ærlig tiende.«³ Når jeg træder ind i det hellige tempel, føler jeg Guds nærhed og hans kærlighed. Jeg vidner om, at vi gennem templets ordinancer modtager »kraft fra det høje« (L&P 95:8) til at møde og overvinde jordelivets udfordringer med muntert sind.

En velsignelse i vente

At betale tiende og offerydelser har øget min tro på, at Herren opfylder sine løfter. Gennem profeten

Malakias erklærede han: »Bring hele jeres tiende ... [og] ... sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer« (Mal 3:10).

I løbet af mit liv, selv under økonomiske prøvelser tidligt i mit ægteskab, har Gud altid åbnet himlens vinduer, så vores familie modtog livets timelige fornødenheder. Jeg vidner om, at gennem lydighed mod tiendeloven, vil din tro vokse sig til en stor kilde til styrke i dit liv.

Jeg indbyder enhver ung – og ethvert medlem – til at lytte til Jesus Kristus og hans profeter ved at betale en ærlig tiende og et gavmildt fasteoffer resten af jeres liv. Jeg lover, at Herren vil styrke jer og give jer fremgang i at nå jeres retfærdige ønsker, der passer med hans hellige hensigter. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, se »Vær et forbillede«, *Liahona*, jan. 1997, s. 42.
2. *Til styrke for de unge*, 2011, s. 38.
3. Se *Til styrke for de unge*, s. 38.

MIN VEJ TILBAGE TIL KIRKEN

Jeg ledte efter svar uden for evangeliet, men det eneste jeg fandt, var et tomrum.

Doug Boyack

Jeg voksede op i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men på universitetet besluttede jeg mig for, at jeg ikke havde brug for Kirken længere. Jeg begyndte en overfladisk, selvisk søgen efter »sandhed« andre steder. Da jeg ikke fandt nogen svar, der gav mig fred eller glæde, endte jeg i et dybt, åndeligt mørke. Jeg havde det som om, jeg aldrig ville blive glad igen.

Jeg kunne dog stadig se, at jeg var mere glad, da jeg var aktiv i Kirken. Jeg begyndte at komme i Kirken igen og håbede på at finde en lettelse fra den nedtrykthed, der dominerede mit liv. Men mine halvhjertede anstrengelser afstedkom ikke meget. Jeg fokuserede på mine studier og håbede på, at de kunne distrahere mig fra det tomrum, jeg følte. Det hjalp for en kort stund, men gav ikke nogen rigtige svar.

Efter at have tumlet omkring og indset, at jeg ikke kom nogen vegne, besluttede jeg mig for at tage orlov fra studierne og rejse. Jeg havde sparet lidt penge sammen, men ikke nok til at det ville række i lang tid. Inden jeg rejste, besluttede jeg mig for at udøve en smule oprigtig tro og betale tiende af min beskedne opsparing. Det var ikke let. Jeg skulle være langt væk hjemmefra, og pengene ville hurtigt slippe op. Jeg håbede stadig på, at der var en Gud, og jeg vidste, at jeg havde brug for hans hjælp.

Jeg skrev en check på min tiende, sendte den til biskoppen, pakkede min Mormons Bog ned, og tog af sted. Næsten med det samme mærkede jeg Åndens varme. Jeg var forundret over at føle, at min tvivl og sorg var blevet erstattet med forståelse og optimisme. Fra Idaho til Washington, D.C., rakte medlemmer fra Kirken ud mod mig,

og hvad vigtigere var, så hjalp de mig til at udvikle tro og retfærdige ønsker. Jeg følte det hele tiden som om, at jeg var hjemme.

Efter et lille stykke tid vidste jeg, at jeg måtte forkorte min rejse – ikke på grund af mangel på penge, men på grund af en meget bedre rejse, der ventede forude. Hjemme igen mødtes jeg med min biskop og stavspræsident. Med deres hjælp ville jeg snart kunne tjene Herren som missionær.

Hver gang jeg nu betaler tiende eller mødes med kirkeledere, mindes jeg »begyndelsen« på min sande omvendelse. Siden da har jeg oplevet op- og nedture, men jeg har arbejdet på at forblive åndeligt stærk. Jeg vil altid være taknemlig for vor himmelske Faders accept af min beskedne tro, og for at han kærligt rakte ud efter mig. ■

Forfatteren bor i Californien, USA.

UFORGÆNGELIGE

»Vi kan ikke knuse de ti bud.
Vi kan kun knuse os selv ved
at bryde dem.«

(Cecil B. DeMille, amerikansk filminstruktør
og producer, »Commencement Address«,
Brigham Young University, 31. maj 1957,
s. 5; speeches.byu.edu).

En velsignelse til mamá

Susan Barrett

Bygger på en virkelig begivenhed

»Med præstedømmets kraft Guds sandhed kom til jord. Ja, Gud har talt til dem på ny, som ærligt på ham tror« (Børnenes sangbog, s. 60-61).

Primary var slut, og Ruben på 10 år kiggede efter missionærerne. De skulle følges med ham hjem. Ældste Sánchez og ældste Rojas havde undervist Ruben og hans ældre bror, Diego, i missionærlektionerne og havde døbt og bekræftet dem. Ruben betragtede dem nu som sine bedste venner.

Ruben så gennem ruden på en lukket dør til et klasseværelse. Der var de! Men hvad lavede de? De havde deres hænder på hovedet på en mand fra menigheden, og det så ud som om, de bad en bøn, som da Ruben var blevet bekræftet.

Da de kom ud af lokalet, spurgte han missionærerne: »Hvad lavede I?«

»Vi gav bror Mendoza en præstedømsvelsignelse,« sagde ældste Sánchez. »Det er en slags særlig bøn, og den kan give trøst eller hjælpe med at finde en løsning på et problem eller endda helbrede en, som er syg.«

Den næste søndag kiggede Ruben igen efter missionærerne efter møderne. »Kan I komme hjem til mig og give mamá en velsignelse?« spurgte han. »Hun har meget ondt i ryggen.«

De skyndte sig hjem til Ruben. Ældste Sánchez og ældste Rojas talte med Rubens mamá. Hun var medlem af Kirken, men hun havde ikke været i kirke i lang tid.

»Vi hører, at du ikke har det så godt, søster Garcia,« sagde ældste Rojas.

»Jeg har haft meget ondt i ryggen de sidste par uger,« fortalte hun dem. »Jeg har været hos mange læger, men de kan ikke hjælpe mig.«

»Ruben bad os komme og give dig en præstedømmevelsignelse,« sagde ældste Sánchez. »Kunne du tænke dig det?«

»Meget gerne, tak« sagde mamá.

Da missionærerne lagde deres hænder på hendes hoved og gav hende en velsignelse, løb tårerne ned af mamá's kinder. Da de var færdige, gav Ruben hende et kram. »Jeg ved, at velsignelsen vil hjælpe dig,« fortalte han hende.

Tre dage senere kom missionærerne igen for at se, hvordan Rubens mamá havde det. »Hvor er jeg glad for at se jer,« fortalte hun dem. »Smerthen i ryggen begyndte at forsvinde, efter I gav mig velsignelsen. Og nu er den helt væk!«

»Vor himmelske Fader har helbredt dig, søster Garcia,« sagde ældste Sánchez. »Og han lod os hjælpe ham ved at bruge vores præstedømmemyndighed til at velsigne dig.«

Den næste søndag – og alle de næste søndage – kom mamá i kirke med Ruben og Diego. Hun vidste, at præstedømmets kraft var virkelig, og det gjorde Ruben også. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

HVAD ER PRÆSTEDØMMET?

Præstedømmet er myndigheden til at handle i vor himmelske Faders navn.

Drenge i Kirken kan bære Det Aronske Præstedømme, når de er værdige og er fyldt 12 år. De kan bære Det Melkisedekske Præstedømme, når de er værdige og fyldt 18 år.

Embederne i Det Aronske Præstedømme er diakon, lærer, præst. Embederne i Det Melkisedekske Præstedømme er ældste, højpræst, patriark, halvfjerdser og apostel.

Bærere af Det Aronske Præstedømme kan gøre følgende:

- Forberede nadveren (lærere og præster), velsigne den (præster) og omdele den (alle)
- Være hjemmelærere (lærere og præster)
- Døbe (præster)
- Indsamle fasteofre (diakoner, lærere og præster)
- Ordinere andre i Det Aronske Præstedømme (præster)

Bærere af Det Melkisedekske Præstedømme kan gøre følgende:

- Gøre alt det, som de aronske præstedømmebærere kan, og desuden:
- Bekræfte medlemmer af Kirken efter dåb
- Give præstedømmevelsignelser
- Lede kirkemøder og give kaldelser

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum
*Medlemmerne af De Tolv
Apostles Kvorum er særlige
vidner om Jesus Kristus.*

Hvordan kan jeg være missionær NU?

Bed om, hvordan du kan
fortælle andre om evangeliet.

Bed om at vide, hvem du kan
invitere med i kirke.

Selv om du ikke er fuld-
tidsmissionær med et missi-
onærskilt hæftet på jakken,
kan du stadig være missio-
nær i hjertet.

Bed for fuldtidsmissionærerne.

Hold dit lys oppe og vær
et eksempel på Jesus.

*Fra »Det er et mirakel«, Liahona,
maj 2013, s. 77-80.*

Ældste Scott D. Whiting
De Halvfjerds

Det ærbødige lam

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer« (Joh 14:27).

Da jeg var omkring 7 år, ønskede min primarypræsident at hjælpe børnene til at være mere ærbødige i vores Primary. Hun lavede en stor opslagstavle, der havde form som et

ILLUSTRATIONER: BRAD TEARE

lam. Når et barn var ærbødigt, satte hun et klistermærke med et lam på opslagstavlen ved siden af barnets navn. Jeg ville virkelig gerne have et af de klistermærker med lammet på. Så en dag i Primary sad jeg stille med foldede arme og stirrede på primarypræsidenten, så hun kunne lægge mærke til, hvor ærbødig jeg var. Der sad en stor dreng foran mig, så jeg rykkede hen ad bænken, så hun kunne se mig.

Mens jeg sad der og var ærbødig, begyndte pianisten at spille en

sød og stille primarysang. Mens jeg lyttede, fik jeg en følelse af fred, og tårerne begyndte at løbe ned af mine kinder. Jeg ved ikke, hvorfor jeg var så glad og følte en indvendig fred.

Efter Primary fortalte jeg min mor, hvad jeg havde følt, og hun fortalte mig, at det var Ånden. Den dag lærte jeg, hvordan Ånden føles. Når jeg skal træffe et vigtigt valg og har brug for Helligåndens hjælp, så tænker jeg på, hvor fredeligt jeg havde det den dag, og så kan jeg huske, hvordan Ånden taler til mig. ■

VENNER OVER HELE VERDEN

*Ciao, amici!**

Fra et interview med
Amie Jane Leavitt

Har den by, du bor i, et tilnavn? Den by, hvor Loredana bor i, bliver nogle gange kaldt for Den Evige Stad. Loredana bor i Rom i Italien. Denne smukke historiske by har mange spændende steder, man kan besøge, som fx Colosseum eller Trevi-springvandet.

Hver morgen før skole, når Loredana og hendes familie har læst sammen i skriften, spiser de morgenmad (for det meste cornflakes og mælk). Så tager hun i skole. Hun kan især godt lide formnings- og edb-timerne. Når hun kommer hjem, kan hun godt lide at lege med sin lillebror, Francesco. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

**»Hej venner!» på italiensk.*

Jeg er LOREDANA fra Italien

Min mor læste i Mormons Bog for mig hver aften, selv inden hun blev medlem af Kirken. Da min mor besluttede sig for at lade os få missionærlektionerne, kunne jeg genkende det, da de læste op fra Mormons Bog.

Min mor tager sig af en ældre dame, der hedder Angelina. Nogle lørdage fortæller jeg historier for Angelina og synger primarysange for hende. Jeg kan godt lide at hjælpe min ven Angelina.

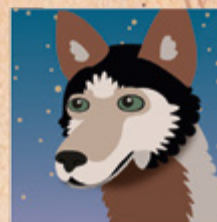

Til jul og påske kan jeg godt lide at give mine venner og familie gaver, som jeg selv har lavet. Jeg laver selv kort og billedrammer, hvor der kan indsættes særlige billeder.

Min familie kan godt lide at tage på stranden, besøge Roms historiske steder eller bare lege på legepladsen.

Jeg hjælper ofte min stedfar med at lave pasta Amatriciana til aftensmad.

JEG ELSKER HERRENS TEMPEL

Min mor og stedfar vil gerne besøges i templet i Rom, når det er blevet indviet. Jeg glæder mig også til den dag. Det bliver en helt speciel dag for hele vores familie!

KLAR TIL AFGANG!

Loredanas taske er pakket med nogle af hendes yndlingsting. Hvilke af disse ting ville du pakke i din taske?

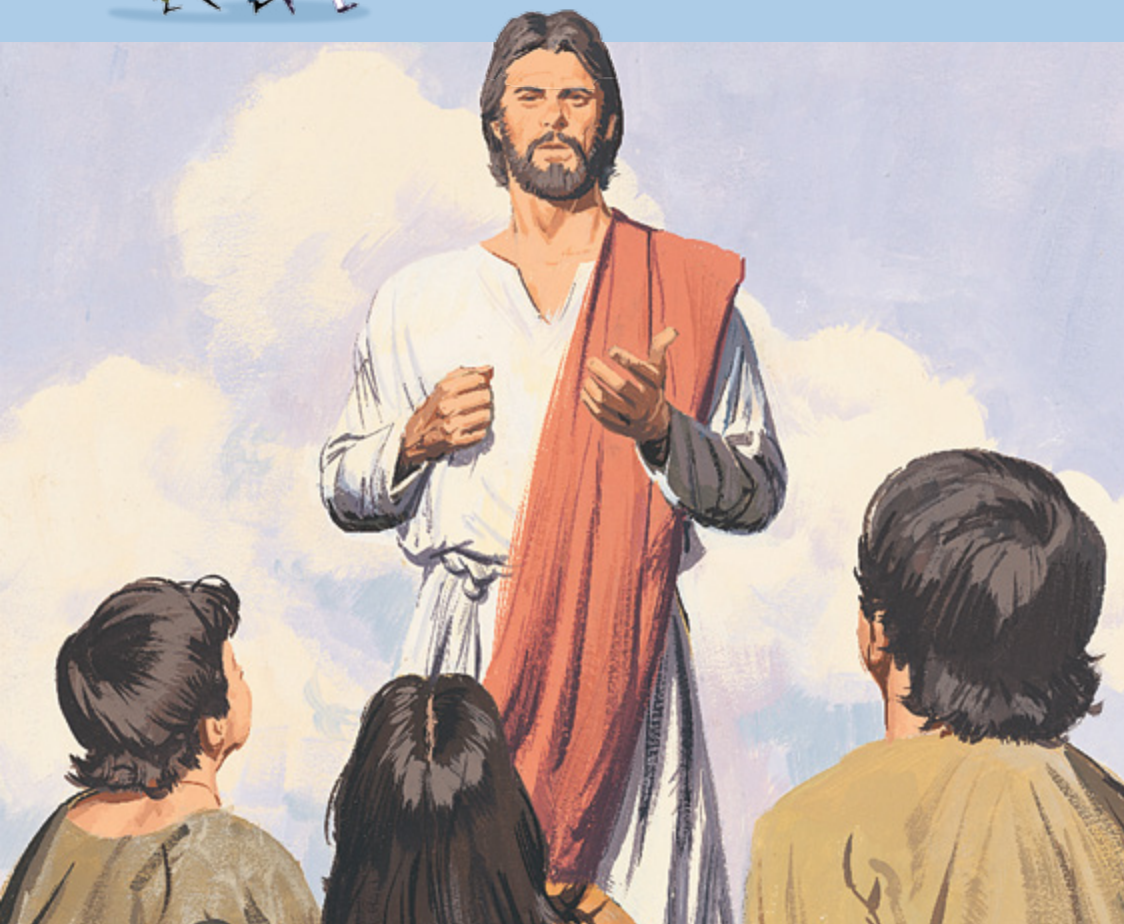
Massimo fra Italien

Massimo er klædt i sin fodbolduniform. Men du kan også give ham kirketøj på eller hans italienske folkedragt. Lim denne side på et stykke karton, inden du farver og klipper delene ud. ■

Vær hjælpsom

Det lærte Jesus os

En dag underviste Jesus om det, som vi bør gøre, når nogen beder os om hjælp. Han sagde, at vi bør gøre eller give mere, end personen beder om. Find ud af, hvorfor det hedder »at gå den ekstra mil« ved at læse Jesu ord i Matthæus 5:40-42.

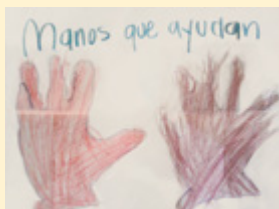
Følg Jesus i dag

En aften begyndte min bror og søster og jeg at rydde op i hele huset. Så kom min far ind og sagde, at det var sengetid. Da jeg stod op den næste dag, sagde min mor: »Tak, fordi du ryddede op i huset.«

Elizabeth C., 8 år, Alberta, Canada

Jeg kan lide at hjælpe andre. Når min mor skal ud og hjælpe andre, kan jeg godt lide at tage med og hjælpe til. »Hjælpende hænder«, Luis N., 6 år, Chihuahua, Mexico

Denne måneds udfordring:

- Prøv at hjælpe din primarylærer i klassen.
- Hjælp en bror eller søster med lektierne eller med en huslig pligt.
- Overrask din far eller mor med at have ryddet op på værelset, uden at du er blevet bedt om det.
- Jeg vil give mig selv den udfordring at ...

Musik i Uganda

*Lede musikken foran alle sammen?
George kan godt klare det.*

David Dickson
Kirkens Tidsskrifter

Der er ikke mange børn, der tjener i en kirkekaldelse, inden de rykker op fra Primary. Men George N. fra Uganda var kun fem år, da han blev kaldet som dirigent i sin gren.

Dirigenten er den, der står foran alle sammen under nadvermødet og leder sangen. Det er en vigtig opgave!

»Jeg plejede at være meget nervøs, da jeg var yngre,« fortæller George. Men selv da gjorde han sit bedste.

Han blev bedre hver uge. Snart begyndte han at lede musikken med selvtillid.

George nyder at tjene i sin kaldelse. »Jeg har det godt,« siger han. »Jeg føler, at Ånden er i lokalet.«

Musik er en stor del af Georges liv. Han spiller også klaver og

guitar. Det hjælper selvfølgelig, at George kommer fra en musikalsk familie. De kan alle sammen godt lide at synge sammen – George, hans forældre, hans seks søstre og ene bror. Fra den ældste til den yngste hedder børnene Rosillah, Mirriam, Nancy, Ashley, George, Chayene, Onidah og Gideon. De kan bedst lide at synge »Barnets bøn« (*Børnenes sangbog*, s. 6) sammen som familie.

Nu, hvor George er 12 år, har han travlt i den del af nadvermødet, hvor han hjælper med at omdele nadveren. Hans yngre bror, Gideon på 5 år, hjælper nogle gange med at lede musikken. George har lært Gideon, hvordan man gør.

Begge brødre smiler glad, når de leder musikken. De ved, at de hjælper med at bringe Ånden ind i mødet. ■

OM GEORGE

- Udover musikken, så er en af Georges fritidsinteresser at spille fodbold.
- Hans yndlingsmad er ris, søde kartofler, bønner og jordnødder.
- Hans yndlingsfag i skolen er engelsk og matematik.
- Georg kan godt lide at spille brætspil med sin familie. Det brætspil, han bedst kan lide, hedder Scattergories.

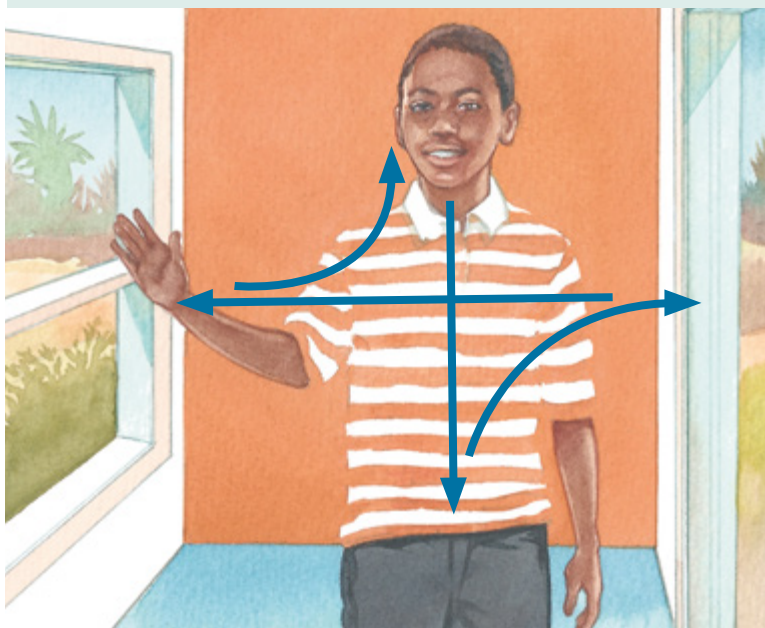
Mormons Bog fortæller

The image shows a musical score for the song 'Mormons Bog fortæller'. It features a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 4/4 time signature. The score includes a vocal line and a piano accompaniment. A yellow ship is illustrated in the background. A red circle highlights the '4' in the time signature, and a blue circle highlights the first measure of the piano accompaniment.

SÅDAN LEDER MAN MUSIKKEN

Du kan også lære at lede musikken! Sådan dirigerer man til »Mormons Bog fortæller« (*Børnenes sangbog*, s. 62):

1. Se på de to tal, der står i begyndelsen af sangen. Det øverste tal viser, hvor mange takter, der er i hver lille del af sangen. Denne her sang har fire takter i hver del.
2. Løft din hånd og hold den afslappet med dine fingre tæt sammen. Bevæg din hånd nedad. Bevæg din hånd til venstre. Bevæg din hånd til højre. Bevæg din hånd opad.
3. Gentag dette mønster i hver del af sangen.
4. Bliv ved med at øve dig, og snart vil du være klar til at dirigere en sang til familieaften!

Præstedømmeordinancer og tempeltjeneste velsigner min familie

Jennifer Maddy

Karl løb ned ad gangbroen, begejstret for at se sin far. Karls far var fisker, og Karl løb ofte ud til båden for at møde ham sidst på dagen.

»Skynd dig, far!« råbte Karl. »Jeg vil gerne vise dig en tegning, jeg tegnede til dig i dag!«

»Fint!« sagde far. »Men jeg skal lige tjøre båden først.«

Karl så på far, der forsigtigt bandt båden til kajen med et tykt reb.

»Hvorfor binder du det så stramt?«

spurgte Karl, da far trak i en stor knude.

Far pegede på en båd på kysten, der havde et stort hul i bunden. »Den båd blev ikke bundet ordentligt fast. Ved den sidste storm gik den løs og bragede ind i nogle sten.«

Karl gjorde store øjne.

»Hvordan tror du, at vor himmelske Fader hjælper os med at være bundet fast til ham, så vi er i sikkerhed?« spurgte far.

»Gennem skrifterne?« gættede Karl.

»Det er rigtigt,« sagde far. »Han giver os også præstedømmeordinancer som fx dåb og nadveren. Mor og jeg blev viet i templet, så vores familie kunne være bundet sammen for evigt.«

Karl greb fat i rebet og hjalp far med at stramme det en ekstra gang. »Vi laver den allerstrammeste af alle knuder!« ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

SKRIFTSTED OG SANG

- Matthæus 18:18
- »Jeg elsker Herrens tempel«
(Børnenes sangbog, s. 99)

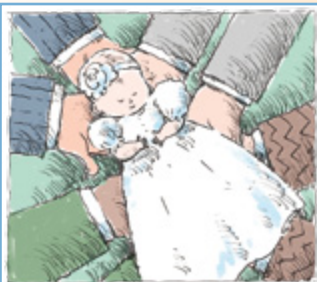
FORSLAG TIL FAMILIESAMTALE

I kan læse Matthæus 18:18 og tale om, hvad det betyder at have noget »bundet i himlene«. Med et langt stykke snor, kan I skiftes til at binde en knude på snoren, mens I fortæller om, hvordan præstedømmets ordinancer har velsignet jer.

Velsignelse af barn

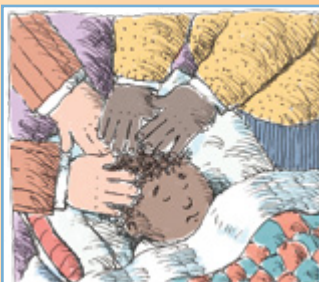
Velsignelse af barn

Tempelvielse

Dåb ved nedsænkning
i vandDåb ved nedsænkning
i vand

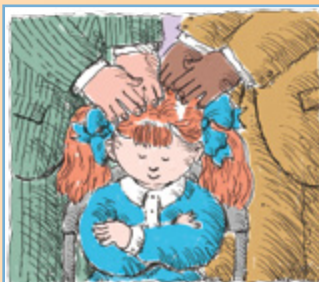
Tempelvielse

Velsignelse af syge

Nadver

Bekræftelse

Velsignelse af syge

Nadver

Bekræftelse

FORBLIV FORBUNDET TIL VOR HIMMELSE FADER

Tag denne side ud og lim den på et stykke farvet karton. Klip kortene ud og læg dem med bagsiden opad på et bord eller på gulvet. I kan skiftes til at vende kortene og finde parrene. Når nogen finder et matchende par, kan han eller hun fortælle, hvordan ordinancen, der er vist på kortet, hjælper os til at holde os tæt på vor himmelske Fader.

VORES SIDE

Merari C., 11 år, El Salvador

Missionærerne, af Maria Clara A., 9 år, Brasilien

Paulo og Carlo D. på 10 år fra Filippinerne er tvillinger. De glæder sig til at blive gamle nok til at modtage præstedømmet og omdele nadveren. De elsker at fortælle andre om evangeliet, og de forbereder sig allerede på at tjene som missionærer. Carlo fortæller alle, han kender, om de levende profeter, og Paulo kan lide at tage sin Mormons Bog med i skole og læse den for sine klassekammerater. De ved, at det er vigtigt at læse i skrifterne hver dag og at gå i kirke hver søndag. Carlo og Paulo taler to sprog flydende – tagalog og ilokano – og de er ved at lære engelsk i skolen. De kan rigtig godt lide at spille basketball med deres venner.

En dag på skolen udfordrede nogle af mine venner mig til at råbe et bandeord i et tomt klasselokale. Da jeg sagde nej, drillede de mig og gjorde grin med mig. Så sagde jeg ja, og sagde ordet stille og hurtigt. Så blev jeg ked af det, jeg havde gjort. Den aften bad jeg af hele mit hjerte og omvendte mig fra at have sagt bandeordet. Jeg ved, at jeg altid kan henvende mig til vor himmelske Fader for at vide, hvad der er rigtigt. Og hvis noget er forkert, siger jeg nej, selv hvis mine venner siger, at jeg skal gøre det. Jeg er taknemlig for omvendelse!

Paola L., 10 år, Mexico

JEG PRØVER AT BLI' SOM JESUS

På min skole har vi siden begyndelsen af året arbejdet på en kæmpe aktivitet, der kaldes *Festidanza*. Hvert år bliver det holdt på en lørdag. Men en dag bekendtgjorde skolelederen, at det i stedet skulle holdes på en søndag. Jeg sagde til min mor, at om søndagen går vi i kirke, og jeg er glad for at kunne ære sabbatsdagen.

Isaías R., 6 år, Peru

Mit livs bedste oplevelse var, da jeg blev døbt. Min mor lærte mig, at når først jeg var blevet døbt, var jeg ansvarlig for alle mine handlinger. Dagen kom, og min far og jeg var klædt i hvidt tøj. Jeg var nervøs. Men da jeg tog min far i hånden for at komme ned i bassinet, vidste jeg, at det hele nok skulle gå godt. Da min far bad dåbsbønnen og sænkede mig ned under vandet, følte jeg smukke ting i mit hjerte, som er svære at forklare. Så blev jeg bekræftet og fik Helligåndsgaven. Jeg er så glad for, at jeg blev døbt. Lige som Jesus satte et eksempel for mig, sætter jeg nu et eksempel for min lillebror. Jeg ved, at Jesus Kristus lever og elsker os.

Richard H., 8 år, Guatemala

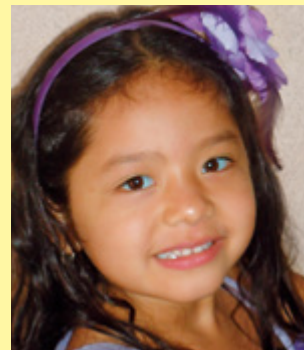
Agustina B., 10 år, Argentina

Marianella B., 7 år, Argentina

Jeg kan rigtig godt lide afsnittet for børnene i *Liahona*, fordi historierne lærer mig mere om vor himmelske Fader. Jeg beder altid min mor om at læse historierne for mig. Jeg kan godt lide puslespil, labyrinter, at male og at fortælle historier. Jeg kan lide at lære nye ting i Primary. Jeg ved, min himmelske Fader elsker mig, og han elsker også dig. Jeg prøver altid at huske på ham og vælge det rette.

Jocelyn C., 4 år, Nicaragua

Santiago og hans lillebror, Jairo

Lige siden jeg var lille, har jeg gerne villet modtage Det Aronske Præstedømme. Når jeg bærer præstedømmet, kan jeg omdele nadveren, og templets døre vil være åbne for mig. Det er et vidunderligt privilegium at tilhøre denne genoprettede kirke, og jeg ved, at evangeliet er sandt. Snart forlader jeg Primary, hvor jeg har lært så meget, og rykker op til de unge i Unge Mænd.

Santiago P., 11 år, Ecuador

»... En skikkelse kom til syne
... Han bar en ... kjortel, der
var strålende hvid ... Den
var mere hvid end noget,
jeg nogensinde havde set ...
Hans navn var Moroni«
(se JS-H 1:30-33).

Erick H., 9 år, Mexico

VIS DET I LIAHONA

Du kan indsende din tegning, dit foto eller en oplevelse over nettet på liahona.lds.org; via e-mail til liahona@ldschurch.org med »Our Page« i emnefeltet, eller sende det med brev til adressen på s. 3.

Alle bidrag skal indeholde barnets fulde navn, køn og alder (3-11 år) samt forældrenes navn, menighed eller gren, stav eller distrikt, og forældrenes skriftlige tilladelse til at bringe barnets foto og indlæg (e-mail modtages). Venligst ingen tegninger af Frelseren. Svarene kan blive redigeret af hensyn til længde og tydelighed.

Williams gode idé

Lynn Greenway

Bygger på en virkelig begivenhed

William ville gerne have et billede af templet. Han ville gerne have det inde på sit værelse. Han havde hørt profeten sige, at det ville være godt, hvis alle havde et billede af templet.

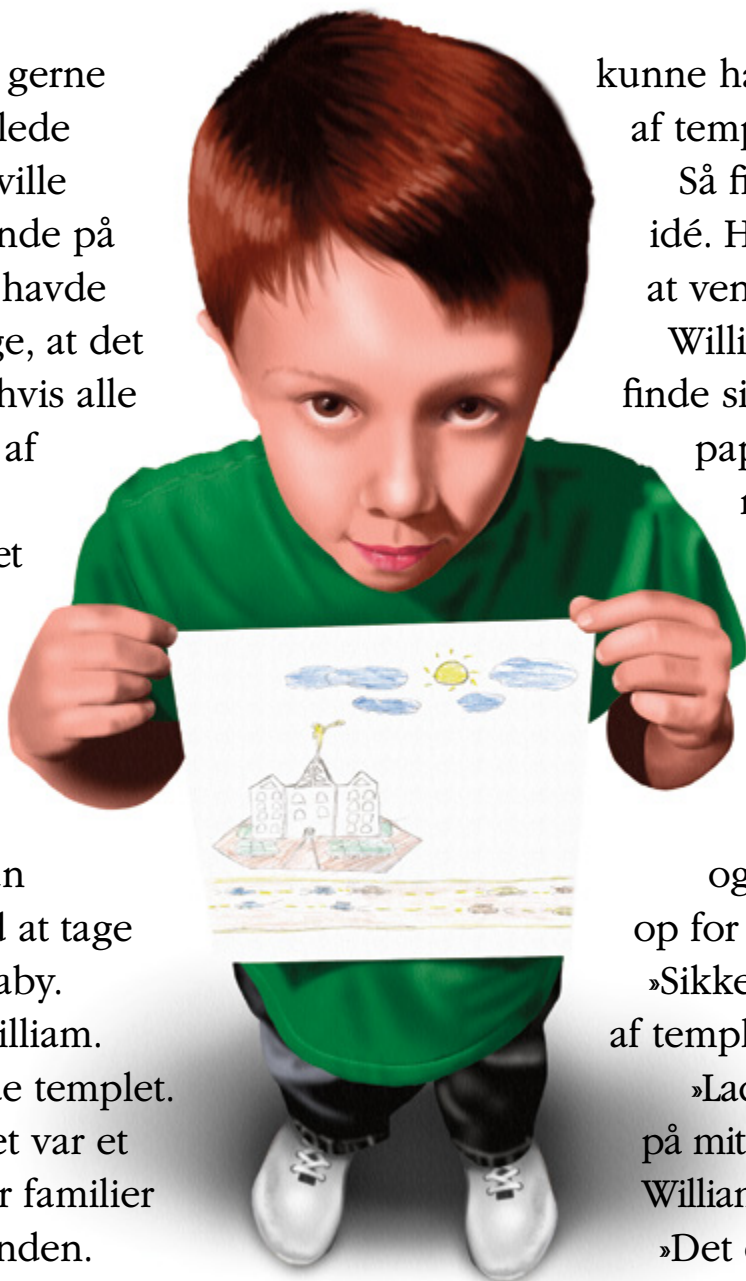
»Mor, har du fået købt et billede af templet til mig?« spurgte William.

»Ikke endnu,« svarede mor. Hun havde travlt med at tage sig af den nye baby.

»OK,« sagde William.

William elskede templet. Han vidste, at det var et særligt sted, hvor familier besegles til hinanden.

William var lidt ked af det. Mor havde for travlt. Hvordan

kunne han så få et billede af templet?

Så fik William en god idé. Han behøvede ikke at vente på mor!

William løb hen for at finde sine farver og noget papir. Så satte han sig ned ved sit skrivebord og begyndte at tegne.

Efter lang tid lagde William sine farver. Han løb ind i køkkenet og holdt sin tegning op for mor.

»Sikke et smukt billede af templet,« sagde mor.

»Lad os hænge det på mit værelse,« sagde William.

»Det er en god idé!« sagde mor. ■

Forfatteren bor i Pennsylvania, USA.

STYRKEN VED NÅR

Kelly Louise Urarii

Min mands sygdom kom meget pludseligt. En morgen slog han græs, og i det næste øjeblik var han syg. Den næste dag var han koblet til en hjerte-lungemaskine. Da vi flyttede fra skadestuen ind på operationsstuen, talte en af lægerne om, *hvis* de kunne redde ham.

På grund af sygdommens sjældenhed var der kun en lille chance for, at han ville overleve. Jeg kunne ikke fatte den situation, vi pludselig var i. Jeg følte mig overvældet af fortvivelse.

Heldigvis klarede Pierre den første operation og blev kørt ind på intensivafdelingen. Der var lang vej endnu, men hans chancer blev bedre for hver time. Én af mange sygeplejersker talte med mig morgenen efter den første operation. Hun sagde, *når* Pierre nåede behandlingens næste stadie. Jeg dvælede ved betydningen af det ord. Der var langt mere håb i *når* end i *hvis* – det udtrykte sikkerhed, forventning. Jeg takkede hende for hendes ordvalg, og hun smilede indforstået.

Pierre fik mange præstedømmevelsignelser, der var til stor opmuntring. Vi vidste, at vi skulle se efter Herrens hånd i vores liv, eftersom hans indflydelse ikke handler om *hvis*, men om *når*. Hver gang Pierres helbred blev alvorligt truet, mindede jeg ham om velsignelserne og om, at vi måtte udvise tro på Herren. Det var en hellig rejse, og hver eneste dag var en gave.

Vi vidste, at vi skulle se efter Herrens hånd i vores liv, eftersom hans indflydelse ikke handler om hvis, men om når.

Håbet ved *når* holdt os positive. 18 dage inde i forløbet, gik det dog grueligt galt. Under den syvende operation fastslog lægerne, at sygdommen havde spredt sig alt for meget. Personalet udtrykte med tårer i øjnene deres sorg, idet de fortalte mig, at Pierre ikke ville overleve natten.

Jeg var sammen med min evige partner, da han gik bag sløret. Vi var så velsignede, at hans eneste nulevende barn fra et tidligere ægteskab ringede og bedyrede sin far sin kærlighed. Pierre gik fredfyldt bort.

Flere uger senere, da jeg stod ved hans grav, kom ordene fra Mosija 2:41 til mig: »I skal tænke på den velsignede og lykkelige tilstand for dem, der holder Guds befalinger. For se ... *hvis* de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen, så de derved kan bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke« (fremhævelse tilføjet).

Pierre og jeg havde altid sagt, at det *hvis* i det skriftsted skulle være et *når* for os. Vi vidste at ved at forblive forpligtede mod vore pagter, ville vi blive genforenet – det var kun et spørgsmål om *hvornår*. Vi stoler på Herrens plan om evige familier og evigt liv. Det er kraften i *når*, der får os til at blive ved med at gå fremad. ■

Forfatteren bor i British Columbia, Canada.

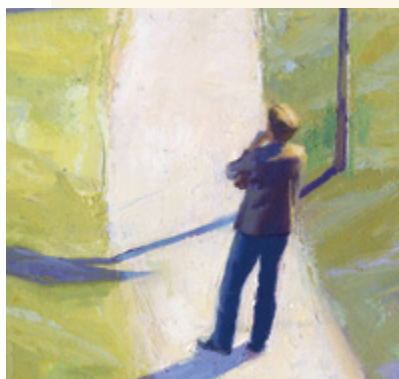

GORDON B. HINCKLEY

Gordon B. Hinckley voksede op med en kærlighed til naturen. Et valnøddetræ, som han plantede som ung mand, blev brugt til at bygge talerstolen i **Konferencecenteret**. Gordon sammenlignede ofte Frelserens kærlighed med den ledende **nordstjerne**, en stjerne, han lærte at genkende som dreng. Han **rejste** over 3,5 million km, mens han tjente i Kirken. **Satellitter** transmitterede hans vidnesbyrd til hele verden. Der blev indviet over 70 templer, mens han var præsident, deriblandt det genopbyggede **tempel i Nauvoo i Illinois**.

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

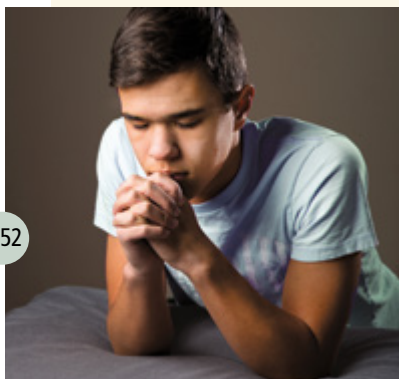

Følg **LYKKENS** vej

Biskop Gérald Caussé underviser i de tre principper, der hjælper dig til at have kontrol over din lykke, uanset hvad din situation er.

s. 42

FOR DE UNGE

s. 52

Hvad nu, hvis jeg ikke føler en **BRÆNDEN** i **BRYSTET?**

Bare tag det roligt. Der er mere end én måde at føle Helligånden på.

FOR BØRN

Williams gode idé

Vil du gerne have et billede af templet i dit hjem?

s. 78

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE